

ΔΟΚΙΜΗ

ΧΡΟΝΟΣ 2ος Αριθ. φυλ. 20

1 Ιουνίου 1987

Τιμή δρχ. 100

ΜΑΗΣ '87: Α' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΔΙΑΚΥΡΗΞΗ ΒΑΣΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΣΤΟΧΩΝ

ΑΡΧΕΣ

I

Ο αναρχισμός σαν ιστορικό και ταξικό κίνημα είναι πρώτα από όλα, ένα σύστημα ηθικών αξιών που αντανάκλα την ιστορικότητά του και την ταξικότητά του. Είναι η επιθυμία να εφαρμοστούν στην πράξη αυτές οι αξίες στα πλαίσια ενός κοινωνικού συστήματος με όσο γίνεται πιο ολοκληρωμένο τρόπο, είναι μια μέθοδος προσέγγισης της κοινωνικής πραγματικότητας με στόχο την κατανόηση, την ερμηνεία και τον μετασχηματισμό της.

Ο αναρχισμός είναι η ηθική και το επαναστατικό πρόγραμμα, ταυτόχρονα η ηθική της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης. Για τον αναρχισμό, οι τρεις αυτές ηθικές αξίες ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΙΣΟΤΗΤΑ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, είναι αλληλοσυμπληρούμενες και η μία προϋποθέτει την άλλη.

II

Η αναρχία, δεν είναι φιλοσοφική εφεύρεση κάποιας αυθεντίας, αλλά ιστορικό κίνημα που σέρνει μέσα της η ίδια η εξουσιαστική κοινωνία, σαν απάντηση του ανυπότακτου ανθρώπου που επιζητά την ελευθερία του. Γι' αυτό, η μεθοδολογία, η πρακτική και το περιεχόμενό της, έχει σαν κέντρο αναφοράς τον άνθρωπο.

Απορρέει από τον άνθρωπο και σαν κοινωνικό σύστημα αποβλέπει κύρια και πρωταρχικά στον άνθρωπο, με σκοπό την απελευθέρωσή του, από κάθε εξωτερικό καταναγκασμό και την εκπλήρωση της ελευθεριακής του υπαρξης, σε μια ανάλογη κοινωνία.

III

Αναρχία είναι η συνειδητή, αγωνιώδης έκφραση της φυσικής ανθρώπινης υπαρξης, απέναντι στην απρόσωπη ιεραρχική υποταγή που επιβάλλουν το κράτος και το κεφάλαιο.

Είναι η οργή των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές τους, και ο πόθος τους για έναν κόσμο με αξιοπρέπεια και χωρίς εκμετάλλευση.

Είναι το οργανωμένο μίσος των κολασμένων συντρόφων μας, σε όλες τις χώρες και τις εποχές, ενάντια σε αυτούς που καταδυναστεύουν την ζωή τους.

IV

Σαν άτομα που υπόκεινται στην γενική οργάνωση της κοινωνίας, που μεθοδεύει τον πόλεμο μεταξύ των ανθρώπων, επιλέγουμε την αντιεξουσιαστική-αντιεραρχική οργάνωση, σαν μόνη προϋπόθεση που εξασφαλίζει το αποτέλεσμα της προοπτικής για ελευθερία.

Γι' αυτό το υπάρχον συγκεντρωτικό σύστημα, δεν μπορεί να καταστραφεί με αποσπασματική δράση και με απομονωμένες πρακτικές, παρά μόνο με τον συντονισμό και τη συλλογική οργάνωση της επαναστατικής κατεύθυνσης, συστατικά άρρηκτα δεμένα με τη συγκρότηση του αναρχικού κινήματος.

V

Η άποψη, «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», είναι ξένη προς τους αναρχικούς. Η ηθική διάσταση της θεωρίας μας, δίνει ουσιαστικό περιεχόμενο στο σκοπό και τα μέσα. Δηλαδή η οργανωμένη συλλογική μας πάλη, οφείλει να αντανάκλα σε όλο της το βάθος, το όραμα που εμείς επιδιώκουμε.

Γι' αυτό η αναρχία, δεν καθαγιάζει ούτε τα μέσα σε βάρος των σκοπών, ούτε τους σκοπούς σε βάρος των μέσων.

VI

Είμαστε ενάντια σε κάθε θεσπισμένο μερικό κίνημα, που λησμονεί τον καταστροφικό ρόλο του κράτους και συγχρόνως εκσυγχρονίζει συντηρώντας την κυριαρχία κράτους και κεφαλαίου. Γιατί είμαστε ανεπιφύλακτα υπέρ της συγκρότησης ενός συνολικού επαναστατικού κινήματος, που θα βάζει όλα τα αιτήματα μέσα στην προοπτική της ολικής εξολόθρευσης του κράτους και της οριστικής ενοποίησης του ανθρώπινου γένους. Γιατί είμαστε υπέρ της επανάστασης και όχι της μεταρρύθμισης. συνέχεια στη σελίδα 4

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Το πρόβλημα της βίας το θέτει η ίδια η κοινωνία, με τις καταπιεστικές δομές που την προσδιορίζουν και με τις ελεγκτικές επεμβάσεις που κάνει πάνω στην προσωπικότητα των ανθρώπων. Λέγεται, ακριβώς, εξουσιαστική μια κοινωνία, όταν χρησιμοποιεί όλες τις ποιότητες και μορφές βίας για να υποτάξει τους ανθρώπους, να αποσπάσει έτσι ή αλλιώς τη συναίνεση για τη συνέχιση της κυριαρχίας της.

Σαν επιλογή των πρακτικών ανατροπής, πρέπει να θεωρήσουμε τη βία, τουλάχιστον καταρχήν, μέσα από το αντικειμενικό πρίσμα των αντιστάσεων που προβάλλουν οι διευθυντικές δυνάμεις. Όταν μια πολιτική στάση ή ενέργεια υπερβεί τις αφομοιωτικές ή διεκπαιρωτικές δυνατότητες του συστήματος, όταν αμφισβητήσει όλες τις θεμελιακές όψεις της καθεστωτικής νομιμότητας: τότε ενεργοποιούνται οι κατασταλτικοί μηχανισμοί και η «νόμιμη» βία του κράτους για να «αποκαταστήσουν» τις κλονισμένες ισορροπίες.

Από αυτή την άποψη, στη σφαίρα της πολιτικής δραστηριότητας, δεν μπορούμε εκ των προτέρων, με θεωρητικισμούς και αφοριστικά στερεότυπα, να αποδοκιμάσουμε είτε να πριμοδοτήσουμε τις βίαιες συμπεριφορές. Αυτό που έχει σημασία είναι η ουσία και η κοινωνική σημασία της συγκεκριμένης πράξης. Κάποιος μπορεί να μεθύσει και να κατεβάσει μια τζαμαρία· αυτή είναι μια ενέργεια προσωπική και αδιάφορη, που μόνο κομπλεξικά μπορεί κάποιος να της αναγνωρίσει πολιτικότητα.

Υπάρχει όμως και το χτύπημα που γίνεται για να αμφισβητηθεί έμπρακτα το «δικαίωμα» και η δυνατότητα του κράτους να αστυνομεύει την πόλη και την κίνηση των ανθρώπων. Υπάρχει το πέταγμα της μολότωφ σαν αυθόρμητη απάντηση στη διατεταγμένη πρόκληση των ένοπλων μπάτσων που «τηρούν την τάξη». Η πολιτικότητα και η εξεγερσιακή διάσταση αυτών των πράξεων είναι δεδομένες, στο μέτρο που σαρκώνουν μια ορισμένη αντιπαράθεση με το «δίκαιο της πυγμής», κάνουν τα αφεντικά να αποκαλύψουν το πραγματικό περιεχόμενο της «Δημοκρατίας» τους και ανοίγουν, έστω και μικρά, ρήγματα στις μαζικές και καλοστημένες ψευδαισθήσεις.

Είναι ο Μπακούιν, στο «Μερικές προϋποθέσεις για την Κοινωνική Επανάσταση», που σημειώνει: «Μια λαϊκή εξέγερση, από την ίδια τη φύση της, είναι ενστικτώδης, χαοτική και καταστρεπτική... απαιτεί πάντοτε προσωπικές θυσίες και μια τεράστια ζημιά της δημόσιας και ατομικής ιδιοκτησίας... Η επανάσταση απαιτεί εκτεταμένη και πλατειά εξαπλωμένη καταστροφή, μια γόνιμη και ανανεωτική καταστροφή, αφού μ' αυτόν τον τρόπο και μόνο μ' αυτόν γεννιούνται νέοι κόσμοι».

Αυτοί οι «νέοι κόσμοι» υποδηλώνουν την ισχύ ενός οράματος, την ύπαρξη μιας συγκροτημένης αντίληψης για τη ριζική αναδιοργάνωση της ζωής των ανθρώπων από τους ίδιους τους ανθρώπους, σε μια βάση ελευθεριακή και ισοτιμιακή. Οι καθεστωτικοί δημοσιογράφοι και διανοούμενοι, προσπαθούν να διακινήσουν σχετικά με τον αναρχισμό μια «γραφική» εικόνα περιστασιακού παρορμητισμού και ανεύθυνου τυχοδιωκτισμού. Στις διαστρεβλώσεις αυτές βασίζεται το γνωστό σκιστάκι του μαυροντυμένου «τύπου» με τη μπόμπα στο χέρι. Είναι σαφές ότι το πρόβλημά τους είναι ακριβώς αυτή η μπόμπα, αφού από αυτή κινδυνεύουν να τιναχτούν στον αέρα.

Η αναρχική «ουτοπία» για την απελευθέρωση, όπως άλλωστε κάθε «ουτοπία» στα πλαίσια των κοινωνικών αγώνων, υπαγορεύει και μια αντίληψη για την πολιτική δράση μέσα στις παρούσες περιστάσεις. Μια αντίληψη θεμελιωμένη στη φιλοσοφία της αυτενέργειας και της αυτοοργάνωσης των καταπιεσμένων. Και επίσης μια αντίληψη διαφοροποιημένη σε όλη την κλίμακα από την εξουσιαστική διχοτόμηση της σκέψης και της πράξης σε

Ιαχτική-Στρατηγική. Η αναρχική πολιτική είναι ουσιαστικά μια αντι-πολιτική, στο μέτρο που δεν συγκλίνει στη διαχείριση και την ψηφοθηρική αξιοποίηση των εξεγερσιακών προϋποθέσεων του ανθρώπου αλλά καταδειχνει με έμφαση τη συγκρουσιακή φύση του κόσμου μέσα από μια δυναμική έκφραση της απόρριψής του.

Η ουσία των όποιων ερωτημάτων σχετικά με τη βία είναι αν κάποιος θέλει ή δεν θέλει να έρθει σε ρήξη με το υπάρχον σύστημα Κυριαρχίας. Και ρήξη σημαίνει δυναμική καταγραφή των αντιθέσεων, τέτοια που να υπερβαίνει την ικανότητα του συστήματος να αντλεί ζωή από ενέργειες που φιλοδοξούν να συμβάλλουν στο θάνατό του. Από αυτή την άποψη κάθε «εναλλακτική συλλογιστική» που σέβεται τις αντοχές της συγκυρίας και φλερτάρει με τη νομιμότητα, περιέχει έναν προχωρημένου τύπου ρεφορμισμό που εντέλει γίνεται δεκτός και μοντάρεται καταλλήλως από τον καπιταλισμό του βίντεο, του «κοινωνικού τουρισμού» και των ΚΑΠΗ. Το πρόβλημα δεν είναι να κάνουμε πιο άνετη και ανέμελη την αναπαραγωγή της εργασιακής δύναμης, αλλά να καταστρέψουμε το βασίλειο της μισθωτής εργασίας, του εμπορεύματος και του εξουσιασμού.

Αυτή η έννοια της καταστροφής πρέπει να είναι κυρίαρχη στη φιλοσοφία της Κοινωνικής Επανάστασης. Και στο «τότε», δηλ. την ώρα της εξέγερσης—που είναι απλά κομβικό σημείο στην επαναστατική διαδικασία—, αλλά και στο «τώρα», όπου έχουμε αντίκρυ μας ένα άρτιο σύστημα ελέγχου των ατομικών και συλλογικών συμπεριφορών. Οι αναρχικοί δεν ονειρεύονται νησίδες αντιεξουσιασμού και ελευθερίας στο εσωτερικό του αστικού πολιτισμού. Και όταν αποπειρώνται τέτοιες συνθέσεις, δεν το κάνουν αναχωρητικά αναπαράγοντας την «ηθική της αηδίας» του πρώτου Χριστιανισμού· το κάνουν με τη λογική της στοιχειακής υλοποίησης των οραματικών τους συλλήψεων. Και δεν μένουν εκεί, σε μια υποτιθέμενη «αντιπρόταση». Συμμετέχουν ενεργητικά στις κοινωνικές συγκρούσεις, εκτιμώντας ότι δεν χρειάζεται απλά ορθοδοξία αλλά και ορθοπραξία.

Η βία, σαν πολιτική στάση, εκφράζει μια όψη της γενικότερης και πλατύτερης σύγκρουσης με το Κράτος και το Κεφάλαιο. Γίνεται αποδεκτή στο βαθμό που δεν ανακυκλώνει λογικές «πρωτοπορίας» και «μιλιταρισμού». Στη κριτική μας διάθεση για τον κόσμο των ιδιοκτητών, αναμφίβολα δεν έχουμε θέση τα «ένοπλα κόμματα». Πρέπει όμως να μπορούμε να διακρίνουμε

με που αναδύεται αυτή η διάσταση του «ένοπλου πατριτισμού». Διαφωνώντας με τον αβανγκαρντισμό δεν σημαίνει ότι απορρίπτουμε απριόρι και οριστικά όλες τις μορφές της επαναστατικής βίας. Για να πετύχουμε μια σωστή κρίση είναι αναγκαίο να «απαντήσουμε» στο κλασικό πυροτέχνημα περί «προβοκάτσας».

Μέσα στο πολιτισμό του εμπορευματοκτικισμού και του ορθολογισμού που δικαιώνει τη μισθωτή σκλαβιά, μέσα στην κοινωνία της αλλοτρίωσης και της Θεαματικής «πολιτικής»: το καθετί μπορεί να παρουσιαστεί αντεστραμμένο, δοκιμάζοντας την αποτελεσματικότητα της τεχνολογίας των μέσων Μαζικής Πληροφόρησης. Αυτό σημαίνει ότι το Κράτος μπορεί να κατασκευάσει προσχήματα κυριολεκτικά από το μηδέν. Για παράδειγμα: η αύξηση των τροχαίων ατυχημάτων, είναι δυνατό να δώσει το «επιχείρημα» για αύξηση της αστυνομικής επιτήρησης των δρόμων, αλλά και για αύξηση των κρατικών παρεμβάσεων στην ιδιωτική ζωή των πολιτών. Δεν περιμένει μια μολότωφ το Κράτος για να εισβάλλει στην κοινωνία. Άλλωστε, τι νόημα έχει η έννοια σκευωρία;

Την «κριτική» περί προβοκάτσας συνηθίζουν να κάνουν οι «σώφρονες και ρεαλιστές» αρχηγοί της Αριστεράς. Χωμένοι ως το λαιμό στα βρωμόνερα του κοινοβουλευτισμού και στις σαπουνόφουσες για «καθολικό εκλογικό δικαίωμα», μετατρέπουν τις υπαρκτές αντιθέσεις σε διαμάχες αποσπασμάτων από προεκλογικά μανιφέστα. Κάθε δυναμική ενέργεια, που υπονομεύει το κλίμα της «κοινωνικής γαλήνης» και αρνείται έμπρακτα και τη σωπή νεκροταφείου και τις ανώδυνες παρελάσεις των εργατοπατέρων, τους χαλάει τα σχέδια αφού επεμβαίνει με διάθεση όξυνσης στη ταξική πάλη. Δεν έχουν δικαίωμα να μιλάνει για προβοκάτσια εκείνοι που όταν κηδεύταν ο εργάτης Μαυροειδής «τιμούσαν» με την παρουσία τους την κηδεία του ευπατρίδη μεγαλοθεράποντα του Κεφαλαίου Π. Κανελλόπουλου. Το δικό τους ξεπούλημα ως μην το χρεώνουν σαν ανευθυνότητα στους αναρχικούς. Τα θύματα της ταξικής καταπίεσης και της εξουσιαστικότητας, έχουν συνηθίσει, αιώνες τώρα, να ακούνε να χαρακτηρίζεται η επαναστατική τους ορμή σαν «αποκοτιά» και το δικό τους σαν «εγωϊσμός». Από τα σαλόνια, από τη μούχλα του κομματικού γραφείου και από τις απρόσιτες

κορυφές της «καθαρής θεωρίας» εξαπολύονται συχνά ρουκέτες που στοχεύουν να πλήξουν, να προσβάλλουν, να συκοφαντήσουν την επιθυμία και τη δράση συνέχισης των καταπιεσμένων που επιβάλλουν τη νομιμότητα της εξέγερσης ενάντια στις μανούβρες των «πατερούληδων» κάθε τύπου. Πόσα περιθώρια για «ειρήνη» υπάρχουν στο καθεστώς των «κοριών» του Δροσογιάννη;

Είναι, όμως, και κάτι ακόμα. Η επιλογή της βίας, όταν γίνεται, αποκόβει τον αναρχικό λόγο από την κοινωνία; Αυτό είναι κάτι που πρέπει να μας απασχολήσει, στο μέτρο που δεν θέλουμε να εκφυλιστούμε σε αυτάρεσκες σχέτες απορροφημένες από το έργο υπεράσπισης κάποιας ορθοδοξίας. Έχει σημασία ο τρόπος με τον οποίο θέτουμε το πρόβλημα. Και βέβαια δεν είμαστε πολυσυλλεκτικός πολιτικάντικος χώρος, με το «νερό στο κρασί του», με τις «συμμαχίες του», με την εκλογιστική ποσοστολογία του, κ.λ.π. Και βέβαια δεν μας διακατέχει το εξουσιαστικό σύνδρομο της «μαζικότητας». Και βέβαια δεν είναι «κοινωνία» για μας ο «άνετος γκόμενος» με το σπορ αμαξάκι, ή η κοπελίτσα που υποστατώνεται φαντασικά μέσω του Κοσμοπόλitan, ή ο κύριος που σέβεται περισσότερο από κάθε άλλο την ησυχία και τα δικαιώματα του «μέσου πολίτη», όλοι αυτοί οι βαστάζοι της αστικής τυραννίας που έσπευσαν να φτύσουν στο μνήμα του νεκρού επαναστάτη Τσουτσουβή. Δεν βρισκόμαστε μέσα στη κοινωνία για να την μεταρρυθμίσουμε ούτε για να την κυβερνήσουμε. Επίσης, δεν πιστεύουμε ότι ο «επαναστατικός πασιφισμός» είναι δημιουργική απάντηση στις διαδικασίες στερέωσης της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας. Πάντως, οι όποιες οργανωτικές αδυναμίες του χώρου λ.χ. δίκτυα πληροφόρησης δεν επιτρέπεται να οδηγούν σε λογικές αναθεώρησης των, και σωστά, επιθετικών του προσανατολισμών. Θα ήταν λάθος να εγκλωβιστούμε στην εσωστρέφεια κάποιου κοινοβιακού νεο-Χριστιανισμού, όσο και αν οι μόνιμες εστίες είναι κι αυτές μια αναγκαιότητα. Μια αναγκαιότητα μέσα στις άλλες. Αν διαπιστώνεται κάποια μονομέρεια αυτό δεν αναιρεί την ισχύουσα θετικότητα. Για το ζήτημα αυτό θα κάνουμε κάποιες αναφορές σε άλλο κείμενο. Κλείνοντας, δεν είναι χωρίς αξία και σημασία να υπενθυμίσουμε ένα επίκαιρο σύνθημα:

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

ΜΑΗΣ '87: Α' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Στις 22 - 23 - 24 Μάη έγινε στην Αθήνα το Α' Συνέδριο Αναρχικών. Στο συνέδριο συμμετείχαν ομάδες και άτομα από όλη την Ελλάδα.

Σκοπός του συνεδρίου ήταν η οργάνωση των δυνάμεων και των δραστηριοτήτων του αναρχικού χώρου και η ανταλλαγή απόψεων πάνω στο αναρχικό κίνημα.

Η πρόταση για τη διεξαγωγή του Συνεδρίου έγινε από πρωτοβουλία ομάδων και ατόμων από Πάτρα, Λάρισα, Θεσσαλονίκη, Αθήνα, από τις 2 Απρίλη.

Στο τριήμερο παρουσιάστηκαν εισηγήσεις με τα θέματα:

1. Συνεισφορά στις οργανωτικές διαδικασίες της παρέμβασης του Αναρχικού Κινήματος στην πάλη των τάξεων στην Ελλάδα.
2. Ουσία και περιεχόμενο του αναρχικού προγράμματος.
3. Η κατάσταση του αναρχικού χώρου και οι κοινωνικο-πολιτικές συνθήκες στην Ελλάδα σήμερα.
4. Για την μεγαλύτερη συμμετοχή και ενεργοποίηση των αναρχικών γυναικών στο κίνημα.
5. Προτάσεις επί του οργανωτικού. Δημιουργία Ένωσης Αναρχικών και στεκιών.
6. Αναρχικός Τύπος.
7. Πολυεπίπεδη δράση. Την τελευταία μέρα αποφασίστηκε η δημιουργία της Ένωσης Αναρχικών. Διατυπώθηκε η διακήρυξη αρχών της Ένωσης, αποφασίστηκε η εσωτερική λειτουργία της και η έκδοση εφημερίδας της Ένωσης, αναρχικής επιθεώρησης και Αναρχικών εκδόσεων.

συνέχεια από τη σελίδα 1

ΣΤΟΧΟΙ

1

Κατάργηση της μισθωτής εργασίας και κάθε μορφής ιδιοκτησίας, στη γη, στις πρώτες ύλες και στα μέσα παραγωγής. Δηλαδή κανένας δεν θα εξασφαλίζει τα μέσα επιβίωσης του, εκμεταλευόμενος την εργασία άλλων και όλοι έχουν εξασφαλιστεί τα μέσα να παράγουν και να ζουν, θα είναι αληθινά ανεξάρτητοι και σε θέση να συνενώνονται ελεύθερα για το κοινό συμφέρον τους και σύμφωνα με τις απόλυτα προσωπικές επιλογές.

2

Κατάργηση του κράτους, της κυβέρνησης και κάθε εξουσίας, που φτιάχνει τους νόμους και τους επιβάλλει στους άλλους. Επομένως, κατάργηση των δικτατοριών, των δημοκρατιών, των κοινοβουλίων, των στρατών, των αστυνομικών, των δικαστικών εξουσιών και κάθε θεσμού που κατέχει μέσα εξαναγκασμού.

3

Οργάνωση της κοινωνικής ζωής από τις ελεύθερες ενώσεις και ομοσπονδίες των ανθρώπων που δημιουργούνται στη βάση της αυτάρκειας.

4

Εξασφάλιση των μέσων επιβίωσης, ανάπτυξης και ευημερίας για τα παιδιά, τους γέροντες και όλους όσους αδυνατούν να τα εξασφαλίσουν από μόνοι τους.

5

Πόλεμος ενάντια στις θρησκείες και σε όλα τα ψέματα, ακόμη και αν καλύπτονται με τον μανδύα της επιστήμης.

Δυνατότητα πρόσβασης στη γνώση για όλους, καταργώντας το διαχωρισμό ανάμεσα σε αυτούς που την κατέχουν και σε αυτούς που δεν την κατέχουν.

6

Πόλεμος ενάντια στον εθνικισμό. Ανάπτυξη της αλληλεγγύης ανάμεσα στις εθνότητες, κατάργηση των συνόρων, συναδέλφωση όλων των λαών.

7

Πιστεύουμε ότι οι θεσμοί που απορρέουν αλλά και αντικαθρεπτίζουν τη καταπιεστική, ιεραρχική και εκμεταλλευτική διάθρωση των σχέσεων που υπάρχουν

στην καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας, εδραιώνουν και αναπαράγουν την κυριαρχία του ανθρώπου σε άνθρωπο. Γι' αυτό και η καταστροφή αυτών των θεσμών που συντηρούν και διαωρίζουν το υπάρχον συγκεντρωτικό σύστημα είναι αναγκαία. Την θέση αυτών των θεσμών θα πρέπει να πάρουν κάποιοι άλλοι που θα χαρακτηρίζονται από την αντιεξουσιαστική δράση.

8

Απορρίπτουμε το κράτος με όποια μορφή και αν αυτό παρουσιάζεται (είτε σαν φασιστικό, είτε σαν σοσιαλιστικό, είτε σαν δημοκρατικό), για καμιά από αυτές τις μορφές ο λαός δεν έχει πραγματικά δικαιώματα, δεν διαχειρίζεται τη ζωή του, δεν αποφασίζει για την τύχη του.

9

Γενικευμένη αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας στη βάση των αναγκών και των επιθυμιών του κοινωνικού συνόλου και του ατόμου.

10

Απεριόριστη ελευθερία σκέψης, έκφρασης και δράσης.

11

Εξάλειψη των αυθαίρετων διακρίσεων που βασίζονται στο φύλο, την φυλή, την ηλικία, την γλωσσική ιδιομορφία, τη δραστηριότητα χειρωνακτική ή πνευματική.

12

Επιδιώκουμε την ανάπτυξη τεχνικών μέσων και μεθόδων που δεν θα εξυπηρετούν τον ανταγωνισμό αφεντικών και ειδικών της γνώσης, όπως σήμερα, αλλά τις πραγματικές ανάγκες της ανθρωπότητας που βρίσκονται σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον της.

13

Για την πραγμάτωση όλων αυτών, ο αγώνας μας θα είναι αδιάλλακτος, ανυποχώρητος και η δράση μας πολυεπίπεδη και πολύμορφη.

14

Επειδή η αναρχική θεωρία και πρακτική δεν είναι ένα άκαμπτο εργαλείο και η ένωση δεν είναι ο κάτοχος της απόλυτης αλήθειας, δηλώνουμε ότι ανάλογα με τις συγκεκριμένες συνθήκες ορίζουμε τις αιχμές της δράσης και παρέμβασής μας, εμπλουτίζοντας και προωθώντας τις θέσεις μας μέσα από το ανελέητο μαστίγωμα της κριτικής από ομάδες, άτομα και καταστάσεις.

Ανακοίνωση της Συντακτικής ομάδας της ΔΟΚΙΜΗΣ

Σχεδόν 2 χρόνια μετά την έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ, η δοκιμή πήρε τέλος. Η ομάδα αποφάσισε την ένταξή της στην ένωση Αναρχικών και στην έκδοση της εφημερίδας της Ένωσης. Η ΔΟΚΙΜΗ θα εκδίδεται μέχρι την έκδοση αυτής της εφημερίδας, και θα ανακοινωθεί η συγκεκριμένη ημερομηνία από τις γραμμές της ΔΟΚΙΜΗΣ.

ΜΑΥΡΟ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟ

Αναρχική επιθεώρηση Θεσσαλονίκης

"Ξεσηκώνεστε πάλι. Δεν κατόρθωσαν λοιπόν να σας θάψουν. Αλλά το καταστρεπτικό πνεύμα του κράτους που σας ερεθίζει, δεν είναι συνεπώς το εφήμερο προϊόν μιας νεανικής έξαρσης, αλλά η έκφραση μιας ζωτικής ανάγκης κι ενός αληθινού πάθους. Ξεπηδάει από τα ίδια τα βάθη της ζωής."

ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

ΑΡΝΟΥΜΑΙ No 3

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΜΑΡΑΓΚΑΚΗΣ: η συνείδηση δεν φυλακίζεται

— το κίνημα συμπαράστασης

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ: αφιέρωμα

► Μορφές κοινωνικής άμυνας

► Μαθήματα από τα κινήματα αντίστασης

— αντάρτικο και μη βία

► Πράγα '68: συζήτηση με τους Ρώσους στρατιώτες

► J. Habermas: όχι ανεπιφύλακτη υπακοή

► Απλά μαθήματα πολιτικής ανυπακοής

ΜΗ ΒΙΑΙΗ ΔΡΑΣΗ — αφιέρωμα

► Το κίνημα της μη βίας

► Κλεάνθης Γρίβας: για τη βία

► Μένεις ή τρέχεις; (Φεμινισμός και μη βία)

ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ: μια ανατομία των ειρ-

νιστικών κινήματων στη μεταπολεμική Ευρώπη

ΘΕΩΡΙΑ:

► K. A. Κατσουρός: Η συνειδητή άρνηση στο στρατό και το κράτος

Κι ακόμα:

► Η θέση των εκκλησιών

► Ελληνοτουρκικά: το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του!

► Παλλαϊκή άμυνα; Όχι, ευχαριστώ!

► Αντιμιλιταριστικά σχόλια και ειδήσεις

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΘΑΛΑΜΟΣ ΓΙΑ ΓΕΡΟΝΤΕΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

«ΒΗΘΛΕΕΜ»

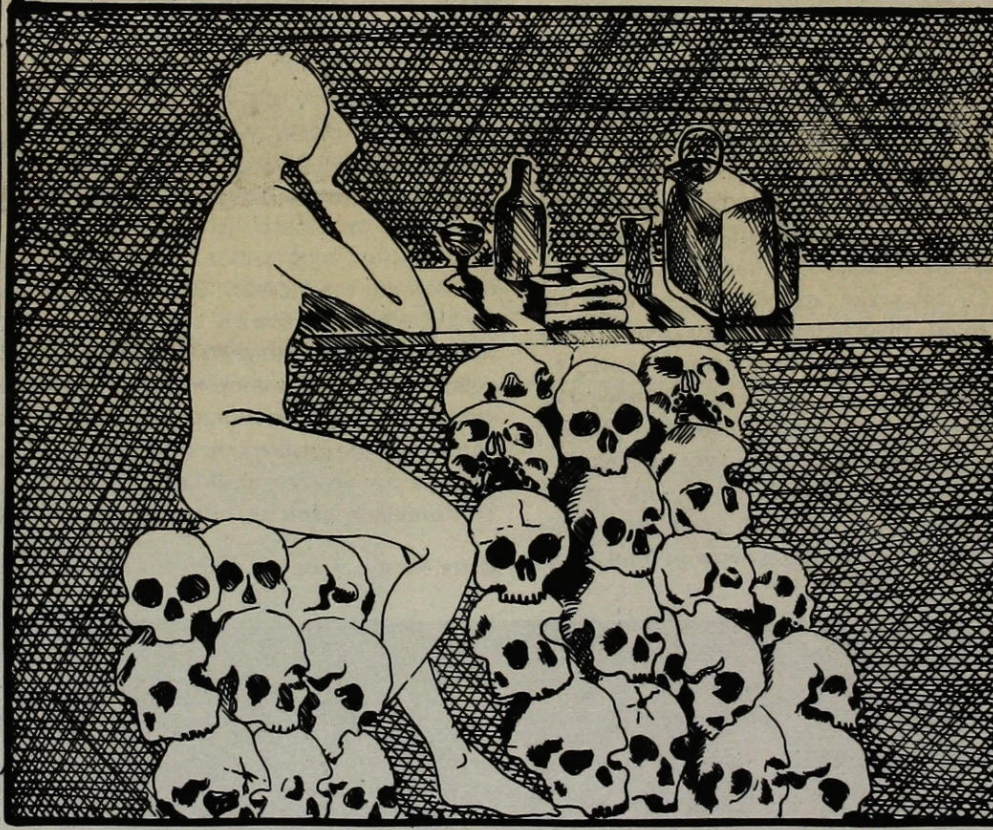
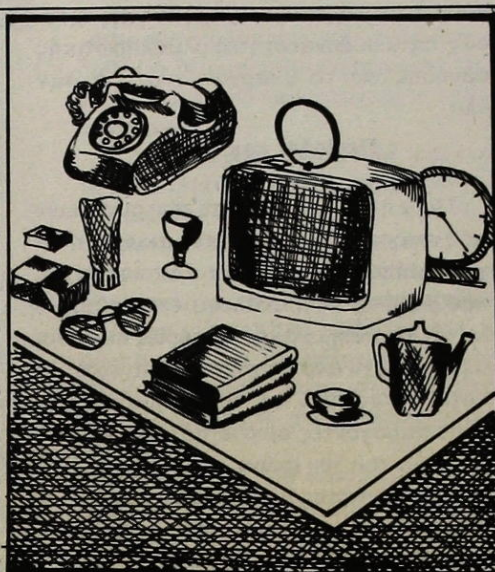
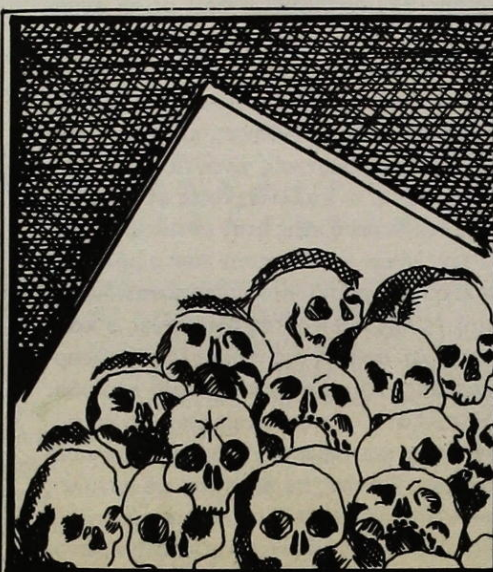
Στην οδό Τζαβέλλα κοντά στην πλατεία Εξαρχείων μια ταμπέλα κι ένας μπλέ σταυρός σηματοδοτεί τη «Μαιευτική Κλινική Βηθλεέμ». Καθημερινά οι περαστικοί προσπερνούν την «κλινική», χωρίς όμως να υποψιάζονται τι διαδραματίζεται πίσω από τα ερμητικά κλεισμένα παράθυρα. Από το περασμένο καλοκαίρι η «Μαιευτική κλινική» έχει πάψει να λειτουργεί. Οι γείτονες βλέπουν ασθενοφόρα να έρχονται και να φεύγουν, νεκροφόρες να φορτώνουν πτώματα γέρων. Το Πάσχα κυκλοφορούν φήμες ότι μια γριά έχει αυτοκτονήσει πηδώντας στον ακάλυπτο χώρο. Κάτι συμβαίνει μ' αυτή τη «Βηθλεέμ» με την παραπλανητική πινακίδα.

Στις 28 του Απριλίου, σ' ένα ανοιχτό παράθυρο του 1ου ορόφου μια γριούλα είναι σκαρφαλωμένη, έτοιμη να πηδήξει στο δρόμο, φωνάζοντας: «Τι με φέρατε δω; Δώστε μου τα πράγματά μου να φύγω». Από το εσωτερικό του δωματίου ακούγεται μια φωνή, που εριστικά απευθύνεται στην απελπισμένη γυναίκα, φαίνεται να την προτρέπει να δώσει την τελική ώθηση για να βρεθεί στο κενό. Δύο περαστικοί – ευτυχώς αυτή τη φορά δεν ήταν από κείνους που προσπερνούν αδιάφοροι – βλέποντας τη σκηνή παροτρύνουν τη γριούλα να μπει μέσα ενώ ταυτόχρονα χτυπούν το κουδούνι, την πόρτα, τα παράθυρα. Κανείς δεν ανοίγει. Ένα χέρι τραβάει τη γριά μέσα κι ένα άλλο της κλείνει το στόμα. Τα πατζούρια κατεβαίνουν βιαστικά και για μια ακόμα φορά τη σιωπή της «Βηθλεέμ» ταραίζουν μόνο τα βογγητά και οι θρήνοι της γυναίκας, που ακούγονται πνιχτοί.

Μετά από δύο ώρες 7 αναρχικοί, που παρακινημένοι από την παρολίγο αυτοκτονία αποφασίζουν να ανακαλύψουν τι συμβαίνει μέσα σ' αυτό το κτίριο, χτυπούν το κουδούνι. Αυτή τη φορά η πόρτα ανοίγει. Από το χωλ ακόμα, η αποφορά είναι έντονη.

Δύο γυναίκες, που αρχικά διατείνονται ότι είναι υπεύθυνες για το ίδρυμα, αρνούνται ότι έγινε τέτοιο περιστατικό. Καμιά γριούλα δεν αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει. Στη συνέχεια, όταν ανεβαίνοντας στον 1ο όροφο βρίσκεται η γυναίκα, που ακόμα συνεχίζει να βογγάει και να κλαίει, οι κυρίες αλλάζουν τροπάριο: αρχίζουν να παρακαλούν να μη γίνει φασαρία, αυτές αγαπούν τους καυμένους τους γέροντες και τους φροντίζουν, δεν ξέρουν σε ποιον ανήκει ο «οίκος ευγηρίας», είναι απλές υπάλληλοι. Στα δωμάτια του 1ου ορόφου γέροι κατάκοιτοι, ξαπλωμένοι στα κρεβάτια τους, άλλοι με μάτια κλειστά και άλλοι με απλανή βλέμματα, περιμένουν – τί άλλο παρά το θάνατο – η μυρωδιά των ακαθαρσιών είναι ανυπόφορη. Ορισμένοι επισκέπτες, συγγενείς των τρώφμων, παρακολουθούν σιωπηλοί τα όσα διαδραματίζονται – τι να πουν άλλωστε;

Κατεβαίνοντας και πάλι στο ισόγειο, στην αίθουσα αναμονής μια γριούλα περιμένει με τη βαλίτσα της να την παραδώσουν οι συγγενείς στις φιλάνθρωπες κυρίες της Αρχιεπισκοπής. Κάποιος προσπαθεί ν' ανοίξει την πόρτα δίπλα στην αίθουσα αναμονής, πιστεύοντας ότι βγάζει στο γραφείο του υπεύθυνου. Καθώς η πόρτα είναι κλειδωμένη απ' έξω, γυρίζει το κλειδί και βρίσκεται μπροστά σ' ένα θέαμα, που μόνο σε περιγραφές από τα κολαστήρια της Λέρου, του Δαφνίου, του Νταού Πεντέλης, συναντάει κανείς στις εφημερίδες. Καμιά δεκαριά γέροντες,

μουσκεμένοι απ' τις ίδιες τις ακαθαρσίες τους, κάθονται σιωπηλοί, κλειδωμένοι σ' ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα και ρίχνουν φοβισμένα βλέμματα στις φιλάνθρωπες υπεύθυνες. Για μια ακόμα φορά οι δύο κυρίες αποποιούνται κάθε ευθύνη, γιατί οι καυμένοι οι γέροι πάσχουν από γεροντική άνοια και πρέπει να τους περιορίζουν, άλλωστε αυτές δεν είναι υπεύθυνες για τίποτα, κάποια «κυρία Δήμητρα» που δεν γνωρίζουν διευθύνει το ίδρυμα, κάποια κοινωνική λειτουργός που επίσης δεν γνωρίζουν φέρνει τους συγγενείς σε επαφή με τον «οίκο ευγηρίας».

Αυτές οι κυρίες προειδοποιήθηκαν ότι οι αναρχικοί δεν είναι διατεθειμένοι να ανεχθούν αυτό το αίσχος και, στο βαθμό που διατηρούνται αυτές οι απάνθρωπες συνθήκες ζωής για τους γέροντες, θα επέμβουν δυναμικά και με όποια μέσα διαθέτουν. Μια βδομάδα μετά το γεγονός, η ταμπέλα που έγραφε «Μαιευτική κλινική» απομακρύνθηκε από την πρόσωση του κτιρίου, χωρίς βέβαια να αντικατασταθεί από κάποια άλλη ένδειξη, που να υποδηλώνει ότι εκεί μέσα κρατούνται εγκλειστοί οι γέροντες, κάτω από συνθήκες που τους οδηγούν στο θάνατο μια ώρα αρχύτερα. Είναι κοινό μυστικό ότι όσοι ηλικιωμέ-

νοι μείνουν μόνοι η θελήσουν να τους ξεφορτωθούν οι συγγενείς τους, καταλήγουν σε «Κρατικά Γηροκομεία» ή ιδιωτικούς «οίκους ευγηρίας», όπου με ποικίλους τρόπους τους αποσπούν χρήματα – αν βέβαια έχουν – ενώ τους υποχρεώνουν να ζουν κάτω από εξευτελιστικές συνθήκες, χωρίς αρκετό φαγητό και ρούχα, χωρίς φροντίδα και καθαριότητα, χωρίς ανθρωπιά. Όμως η λειτουργία της «Βηθλεέμ» φαίνεται να κρύβει κάτι περισσότερο. Το ότι με τόση επιμέλεια αποκρύπτεται η ύπαρξη αυτού του «οίκου ευγηρίας», το ότι κανείς από το ίδρυμα δεν αποκαλύπτει τους δεισθύνοντες και τους ιδιοκτήτες – κάποιες φήμες λένε ότι ανήκει στην Αρχιεπισκοπή – το ότι έσπευσαν να κατεβάσουν την παραπλανητική πινακίδα, το ότι μέρα νύχτα τα παράθυρα είναι σφραγιστά, οδηγούν στο συμπέρασμα ότι κάτι παράξενο συμβαίνει με τη «Βηθλεέμ».

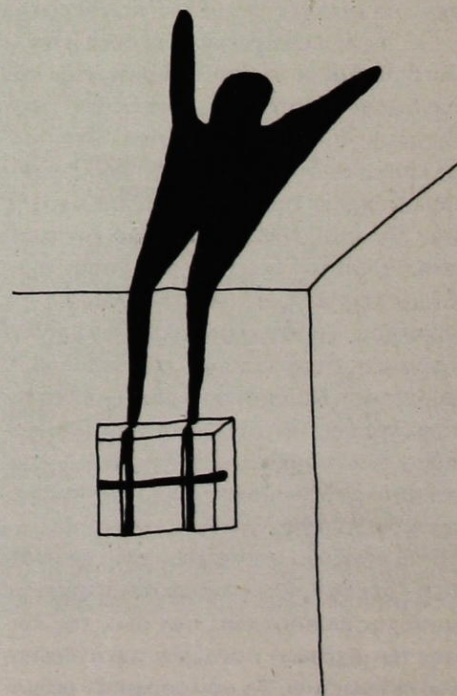
Δεν είναι παράλογο να υποθέσει κανείς ότι κάποιοι έχουν συμφέρον να κλύπουν το έγκλημα, που συντελείται σε βάρος όσων γερώντων οδηγούνται σ' αυτό το νεκροθάλαμο.

Η περίπτωση της «Μαιευτικής κλινικής η Βηθλεέμ» – που πιο πολύ θα της ταίριαζε ο τίτλος «Νεκροθάλαμος

γερόντων το Κολαστήριο» – έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιατί αποκαλύπτει, πέρα από κάθε αμφισβήτηση, την κοινωνική βαρβαρότητα και υποκρισία σ' όλη ης την έκταση. Οι «αγανακτισμένοι κάτοικοι» των Εξαρχείων, που κραύγαζαν ότι δεν μπορούν να βλέπουν εξαθλιωμένους πρεζάκηδες να κυκλοφορούν στην περιοχή και ζητούσαν τη συνδρομή των Δροσογιαννικών ορδών για να «καθαρίσει» η περιοχή, είναι οι ίδιοι που ένα χρόνο τώρα παρατηρούν αδιάφοροι τις νεκροφόρες να πηγαινοέρχονται στη «Βηθλεέμ» και που οι τόσο ευαίσθητες μύτες τους δεν έχουν πιάσει ακόμα τη μπόχα που αναδύεται από το «ευαγές ίδρυμα». Οι γείτονες, οι περαστικοί, οι κυρίες με τα σκυλάκια τους, οι ευτραφείς κύριοι με τα παιδάκια τους, κλείνουν τα μάτια στην εξόντωση των γερώντων και σφραγίζουν τ' αυτιά στους θρήνους τους. Κι όλοι αυτοί, που κάθε τρεις και λίγο ζητούν «ξεκαθάρισμα» της περιοχής και «αναβάθμισή» της ζουν δίπλα σ' αυτό το κολαστήριο, του οποίου η λειτουργία όχι μόνο δεν εμποδίζεται από την παρουσία των ένοπλων μισθοφόρων και των περιοδεύοντων ροπαλοφόρων, αλλά αντίθετα διευκολύνεται.

Οι περιπτώσεις της «Βηθλεέμ» και των άλλων καθόλα νόμιμων ιδρυμάτων καθώς και της «εταιρίας δολοφόνων» που σκότωνε γέροντες, δεν είναι μεμονωμένες ούτε πρωτοφανείς, δεν είναι εγκλήματα που υπερβαίνουν την ηθική της κοινωνίας. Είναι αντίθετα ο ρατσισμός όλης της κοινωνίας ενάντια στις «μη-παραγωγικές» και «άχρηστες» ηλικίες εκφρασμένος – ενσάρκωμένος σε πράξη. Αρκεί μια ματιά στα φιλά των εφημερίδων για να γίνει φανερό, πού οδηγούνται οι ηλικιωμένοι καθημερινά: «80χρονος αυτοκτόνησε πέφτοντας από μπαλκόνι του 4ου ορόφου στην οδό...», «75χρονη κάηκε ζωντανή στην προσπάθειά της ν' ανάψει γκαζιέρα...», «Γέροντας εγκαταλείφθηκε να πεθάνει από πείνα σε καλύβη...».

Έτσι αναφέρονται, και στη συνέχεια περνούν απαρατήρητα τα αποτελέσματα της απελπισίας, της απομόνωσης, του αδιέξοδου. Κι εκείνα τα καθημερινά, που γύρω μας συμβαίνουν, η εγκατάλειψη των γερώντων στα ιδρύματα ή στους δρόμους, όχι μόνο περνούν απαρατήρητα, αλλά ούτε καν αναφέρονται.

Ανατροπή η μόνη τέχνη

Οι συνθήκες προβατοποίησης και ρομποτισμού που διαμορφώνουν τον τρόπο και το περιεχόμενο της διαβίωσης, τείνουν να καυτηριάσουν κάθε δημιουργική ικανότητα και καλλιτεχνική τάση, μέσα από ένα στάδιο προχωρημένης σήψης των διανοητικών σχέσεων.

Το σύγχρονο συγκεντρωτικό - εξουσιαστικό μοντέλο, στο εφαρμοσμένο και εφαρμοζόμενο πρόγραμμα δομισμού διαώ- νησης, συντήρησης και προώθησης της κρατικής - καπιταλιστικής του οργάνωσης, κύρια συστατικά στοιχεία του δεν είναι μόνο οι επιστημονικά συγκροτημένοι κατασταλτικοί μηχανισμοί (άμεσοι ή έμμεσοι) ή οι σημερινές οικονομικές ιμπεριαλιστικές του προεκτάσεις αλλά και ο σημαντικός παράγοντας κατακερματισμού - απομόνωσης των ανθρώπινων δραστηριοτήτων σε όλες τις κοινωνικές βαθμίδες και λειτουργίες.

Η ιδιότητα - με την έννοια της αποκτημένης ειδικότητας - είναι κάτι που κατακλύζει σχεδόν τα πάντα. Το άτομο, εξαρτημένο κι αποδυναμωμένο μέσα σ' αυτούς τους «νόμους» των ιεραρχικών ιδιοτήτων είναι «ανίκανο» να βρει την αυτοδυναμία του (άλλωστε οι νέες κατευθυνόμενες μορφές αποχαύνωσης - υποδούλωσης του εμψυούν και την άρνηση της επιθυμίας να το θέλει). Τίποτα δεν γνωρίζει, παρά μόνο το αντικείμενο της ειδικότητάς του, το γεγονός της αποκτημένης ιδιότητας είναι κάτι που το χαρακτηρίζει σαν «υποκείμενο», παίρνοντας έτσι η ιδιότητα τη θέση της προσωπικότητας - το «ομοίωμα» της αλυσίδας παραγωγής στο εργοστάσιο υπάρχει παντού.

Κάθε έκφραση της ζωής αντιστοιχεί στον ανάλογο συντελεστή, στην ανάλογη ιδιότητα, που την εισάγει στα μέτρα και τα σταθμά του κυκλώματος των ανταλλακτικών αξιών, αλλοτριώνοντάς την: Η υγεία συνυφασμένη με τις πολυεθνικές φαρμακοβιομηχανίες, η αισθητική με την σιλουέτα της tols-toyce, η επιθυμία για κατοικία για τον επιστήμονα πολεοδόμο, το φαγητό με το fast-food, η θέληση αντικαθίσταται απ' την γνώμη του marketing.

Ο αυτοσκοπός για τέλεια λειτουργικότητα δηλητηριάζει κάθε τάση για δημιουργικότητα, ανεξαρτητοποίηση και γενικά αξιοποίηση των έμφυτων ή αυθόρμητων ροπών. Η δημιουργία μετατρέπεται σε παραγωγή, κι αυτό που καλείται καλλιτεχνική έκφραση αποτελεί ένα χώρο, εξίσου εξειδικευμένο, όσο εκείνος του μηχανολόγου του ηλεκτρονικού, του τεχνοκράτη.

Η τέχνη αλλοτριωμένη κι αυτή στον ίδιο βαθμό με το σύστημα παραγωγής - κατανάλωσης έχει τη μορφή καπιταλιστικού διακοσμητικού οργάνου. Ο καλλιτέχνης, άλλη μια ιδιότητα - γρανάζι, που εκπροσωπεί επάξια την κουλτούρα της εποχής μας δίνοντας τον αισθησιασμό την ευαισθησία και την έκφραση σαν χαρακτηριστικά των λίγων, προβάλλοντάς τα σε προνόμια. Τα «καλλιτεχνικά έργα» γίνονται ουσιαστικά κάποιες τεχνοτροπίες ή φόρμες που διαδέχονται η μία την άλλη ξεκομμένα εντελώς από το κοινωνικό γίγνεσθαι, εμποτισμένα με εκκεντρισμό προσποιητό μηδενισμό μέσα από την αφαιρετική διαδικασία.

Τα αδιέξοδα στην επικοινωνία με το θεατή - δέκτη βρίσκονται σε συνάρτηση με αυτά της επικοινωνίας σαν όλο, της κρίσης των σχέσεων και αξιών του ανθρώπινου εκφυλισμού. Τα «φιλοσοφικά» ρεύματα υποκουλτούρας είναι αυτά που αντικαθρεφτίζουν τις στείρες προσπάθειες μετα-

λαγής, τις υπάρχουσες τάξεις πραγμάτων σε καταστάσεις που να δίνουν τις προϋποθέσεις και τα περιθώρια απεγκλωβισμού, δείχνοντας έτσι κάποιες τάσεις «προόδου». Η μεταλλαγή ή ίσως καλύτερα το φιάσκο που συντελείται απ' τα κέντρα αποφάσεων δεν είναι τίποτε άλλο από ένα καινούργιο βιομηχανικό προϊόν για κατανάλωση, ο απεγκλωβισμός έρχεται μόνο όταν στις κινήσεις προώθησης εμπεριέχονται οι δυνατότητες ολοκληρωτικής άρνησης για το υπάρχον σύστημα σαν όλο.

Περίοδοι «ακμής»

Ποια ήταν όμως η φύση των συνθηκών στις ιστορικές περιόδους που άκμασε η τέχνη; Μήπως το να κάνει κάποιος τέχνη προϋποθέτει κάτι ανάλογο του να ασχολείται με μαθηματικά; Οι κύριες περίοδοι όπου η τέχνη αναπτύχθηκε σημαντικά, αποτελώντας έναν απ' τους σημαντικότερους παράγοντες οριοθέτησής τους είναι η Αθήνα του 5ου αιώνα π.Χ. και η εποχή της αναγέννησης ή προβιομηχανικής περιόδου. (τουλάχιστον έτσι όπως παρουσιάζεται απ' τους ιστορικούς).

Πώς μπόρεσαν όμως ν' αναπτυχθούν οι τέχνες σε τέτοια κλίμακα όταν και τότε επικρατούσε ο ηγεμονισμός και η εκμετάλλευση; Είναι γνωστό ότι η Αθήνα - κράτος την περίοδο εκείνη πέρα απ' την ακμάζουσα δουλεία πάνω στην οποία υποστηρίζονταν το «δημοκρατικό» της πολίτευμα είχε εγκαταστήσει κι ένα σύστημα αφαίμαξης για τους συμμάχους της. Συντηρώντας, στηρίζοντας με αυτό τον τρόπο την ηγεμονία και τα ιμπεριαλιστικά της σχέδια. Έτσι μέσα σ' αυτές τις συνθήκες δημιουργήθηκε ο «χρυσός αιώνας», που επηρέασε αποφασιστικά όλες τις κατοπινές εποχές μέχρι σήμερα.

Από την άλλη μεριά η περίοδος της αναγέννησης είναι αυτή μέσα στην οποία άρχισαν να εμπεδώνονται οι βάσεις της

καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας. Φτιάχνεται το διεθνές εμπόριο τα πρώτα βιομηχανικά κέντρα, το προλεταριάτο κάνει την εμφάνισή του για πρώτη φορά, οργανώνεται εθνικός στρατός, εθνική γλώσσα, διοίκηση, νομοθεσία και γενικά θεμελιώνεται μια πανίσχυρη συγκεντρωτική δομή: το κράτος. Το ύψος της εποχής, επηρεάστηκε σημαντικά από αυτό της αρχαίας Αθήνας και με τη σειρά του σημάδεψε όλη την περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης. Συνεπώς πώς έφτασαν οι τέχνες σε τέτοια επίπεδα όταν οι επικρατούσες συνθήκες, κάθε άλλο παρά μη αλλοτριωτικές γίνονταν;

Η τέχνη, οι καλλιτεχνικές φόρμες και στις δύο περιπτώσεις ήταν αντικείμενο πά- λι των λίγων κι εκλεκτών των αξιολογών ταλέντων, χρησιμοποιούμενων σαν διακοσμητές της Αθηναϊκής ηγεμονίας ή κομμάτια και οπαδοί της νεοσύστατης μπουρζουαζίας στην προβιομηχανική περίοδο. Ήταν ξανά οι «προκισμένοι» απ' τη φύση, αυτοί που δημιούργησαν κι «έγραψαν» ιστορία. Ζώντας σε πραγματικά μεγάλες ανακατατάξεις, μπόρεσαν κι απεικόνισαν τις νέες διαγραφόμενες σχέσεις (η πρωτοφανής καλύτερευση των συνθηκών για τους Αθηναίους και ο γιγαντισμός της παραγωγής για την εποχή της Αναγέννησης είναι στοιχεία που συντέλεσαν αποφασιστικά στο φτιάξιμο αξιών και νοοτροπίας). Ο Φειδίας, ο Πραξίτελης, ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Ντα Βίντσι είχαν σίγουρα την ικανότητα της καλλιτεχνικής σύνθεσης, αλλά ο ρόλος τους είναι ο ίδιος μ' αυτόν του Dali και του Picasso. Όταν προωθείται η εξειδίκευση μέσα απ' την Τέχνη, αυτή έχει την ίδια λειτουργία που έχουν τα μαθηματικά, η μηχανική, η χημεία στον καπιταλισμό. Ο κατακερματισμός και η αποξένωση ακολουθούν την ιεραρχικοποίηση και τον υδροκεφαλισμό.

Οικειοποίηση μέσα απ' τον κοινοτισμό

Όταν αυτά εκλείπουν, ή τείνουν προς

αυτό τότε αναπτύσσονται ο κοινοτισμός, η αυτοδιαχείριση κι ο συνανθρωπισμός αντίστοιχο ιστορικό παράδειγμα που χαρακτηρίζεται απ' τους ειδικούς σαν σκοταδισμός είναι η περίοδος του Μεσαίωνα. Εδώ επικρατεί ο ανεξάρτητος κι αυτοδύναμος οικισμός (μεσαιωνική κομμούνια) όπου η παραγωγή βρίσκεται στον οικιακό ή κάποιας μορφής βιοτεχνικό χώρο (το θεοκρατικό της περιβάλλον είναι το κυριότερο αρνητικό στοιχείο). Το εμπόριο ήδη «διεθνοποιημένο» επιτρέπει την αυτονομία «κομμούνων» απ' τους μεγαλοκτηματίες αφέντες δίνοντας και τις δυνατότητες πλήρους αυτοοργάνωσης μέσα σ' αυτές. Η τέχνη οικειοποιείται και περνά στο επίπεδο της χειροτεχνίας, δεν είναι προνόμιο των λίγων και χαρισματικών μα αντικείμενο του καθένα - η δημιουργική ικανότητα μπορεί να επενδυθεί όχι μόνο στα καλλιτεχνικά έργα μα και στα προϊόντα παραγωγής, ο τεχνίτης - δημιουργός είναι ταυτόχρονα και έμπορος. Οι κανόνες της αγοράς - πώλησης δεν είναι ελεύθεροι με την έννοια της ασυδοσίας μα καθορίζονται από κοινού μέσα στην κοινότητα. Αρχικά η διαφορά και το πέρασμα απ' το Μεσαίωνα στην προβιομηχ. περίοδο, δεν βρίσκεται στις καινούργιες τεχνολογικές ανακαλύψεις - αυτό έγινε μετά - αλλά στον τρόπο οργάνωσης του εμπορίου και της παραγωγής.

Η «μεσαιωνική κομμούνια» μπορεί να μην είναι πρότυπο προς μίμηση μα δείχνει ξεκάθαρα μέσα από ποιες κατευθύνσεις, δομήσεις της κοινωνίας, μπορεί να πραγματοποιηθεί και να πραγματοποιηθεί οικειοποίηση της Τέχνης, ο μη αλλοτριωμένος τρόπος διαβίωσης, που συντέλεσαν αποφασιστικά στο φτιάξιμο αξιών και νοοτροπίας.

Σύγχρονα ρεύματα

Μετά την «Αναγέννηση» η σημαντικότερη μέχρι σήμερα αλλαγή στα καλλιτεχνικά ρεύματα και φόρμες γίνεται απ' τις αρχές του 19ου έως τις αρχές του 20ου αιώνα. Αρχίζουν και εμφανίζονται καινούριες τεχνοτροπίες και αντιλήψεις για την τέχνη, στα κινήματα του ιμπρεσιονισμού, του εξπρεσιονισμού, του φωβισμού, του φουτουρισμού και γύρω στο 1910 με την εμφάνιση του ντανταϊστικού και σουρρεαλιστικού κινήματος. Απέρριψαν τις παραδοσιακές τεχνικές, πήραν θέση στα τρέχοντα προβλήματα του καιρού τους χωρίς να λείπουν και οι τάσεις αγνόησης της κοινωνικής πλευράς των έργων τους.

Κατάργησαν τους κανόνες οπτικών διαστάσεων, πέρασαν στην «απεικόνιση» της προσωπικής γνώμης δίνοντας στις παραστάσεις και στις φιγούρες τους συμβολικό χαρακτήρα. Ο ντανταϊσμός, ένα κίνημα αντι-τέχνης, με μεγάλη ροπή προς την καταστροφή - τουλάχιστον θεωρητικά - ήταν ενάντια σε οποιαδήποτε σύγχρονη καλλιτεχνική κίνηση και γενικά ενάντια στο καθετί, ακόμα και στον ίδιο το

συνέχεια στη σελίδα 7

συνέχεια από τη σελίδα 6

ντανταϊσμό. Τέκνο του ντανταϊσμού ο σουρρεαλισμός προσπάθησε «να θεωρητικοποιήσει» και να οργανώσει αυτά που έλεγε ο ντανταϊσμός, συγκροτώντας προσανατολισμένη πρακτική χωρίς όμως να το καταφέρει σαν κίνημα. Στο τέλος πριν εκφυλιστεί, αφομοιωθεί και εμπορευματοποιηθεί μέσα στον καπιταλισμό, απέκτησε και μια μηδενιστική χροιά. Την κατάληξη του σουρρεαλισμού είχαν και τα υπόλοιπα κινήματα όπου μετά από κάποια σύντομη ακμή η οποία επικέντρωνε την προσοχή μιας πλατύτερης αμφισβήτησης και κριτικής στην οποία συμμετείχαν και οι πιο ριζοσπαστικές ακτιβιστικές τάσεις (χαρακτηριστική είναι η δημοσίευση απ' τη Liberté του μανιφέστου «σουρρεαλισμός και αναρχισμός: αναρχικές διακηρύξεις» 1951, αναρχικοί όπως ο Φελίξ Φενεόν απ' τον οποίο πήρε το όνομά του ο νεο-ιμπρεσιονισμός, ή ο σύντροφος του Μαλατέστα, Κάρλο Καρρά) στη συνέχεια αποσαθρώθηκαν σ' ένα κομπούζιο υπο-κουλτούρας.

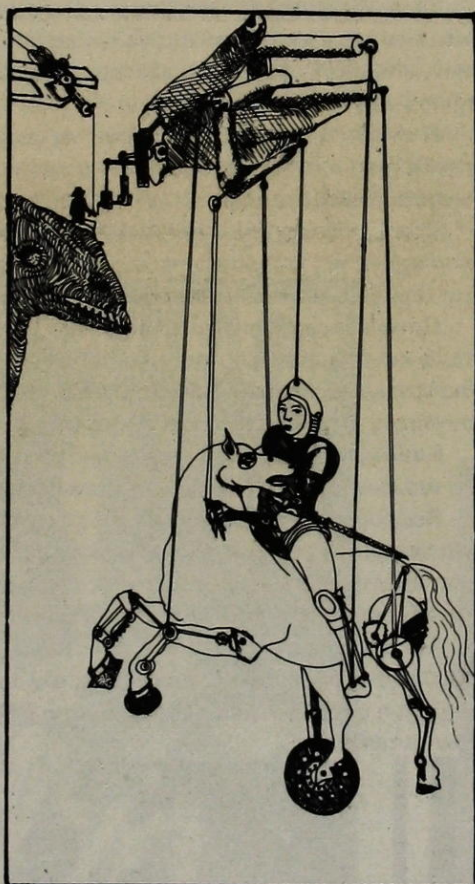
«Τέχνη» - θέαμα

Ο καπιταλισμός χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί την τέχνη όπως όλες τις ανθρώπινες εκφράσεις, τις υποβαθμίζει και τις μεταστοιχειωθετεί σε τεχνική, ώστε μέσω της εξειδίκευσης πλέον να αποσπάσει τη δυνατότητα απ' τον καθένα μας να ποιεί, για να ανάγει στη συνέχεια την τέχνη στο χώρο του θεάματος και να την προωθήσει σαν εμπόρευμα. Με την ειδικευση γνωρίσαμε τον καλλιτέχνη - επαγγελματία και την τέχνη σαν επάγγελμα. Όπως σε κάθε επάγγελμα έτσι και στην «καλλιτεχνία» όσο πιο εξειδικευμένος είσαι, όσο περισσότερες περγαμνές έχεις - από «σχολές τέχνης» - τόσο και αυξάνουν οι πιθανότητες να γίνεις διάσημος διαμέσου του θεάματος - εμπορεύματος που πλάσσει στην αγορά. Τελικά το ζητούμενο στη σφαίρα του «καλλιτεχνικού» είναι αν ο καλλιτέχνης είναι δυνατόν να «ζήσει» οικονομικά από την «τέχνη» του μη μπορώντας να δει ότι βάζοντας αυτό το ερώτημα αυτοστιγμή θέτει το θάνατο τη τέχνης σαν έκφραση και επικοινωνία, χαρακτηριστικά άρρηκτα δεμένα με τον άνθρωπο και τη ζωή. Φτάνοντας στο στάδιο του θεματικού - εμπορευματικού έχουμε μια τέχνη απατηλή, αλλά και ταυτόχρονα ελκυστική ή όχι, παράσταση του μη βιωμένου.

«Η ζωή του αγαπημένου σας καλλιτέχνη απ' αυτή τη βδομάδα στο περιοδικό μας», «καλλιτέχνες» σε pres-κόμπερνας σε ραδιοφωνικές ή τηλεοπτικές συντηντεύξεις, εγκαίνια εκθέσεων, πρεμιέρες θεατρικών ή κινηματογραφικών έργων, σεμινάρια «τη τέχνη στη διαφήμιση», αφιερώματα σε «μεγάλους καλλιτέχνες» κι «εμείς»,

πάντα παρόντες. Παρόντες σαν καταναλωτές, αναγνώστες, ακροατές, θεατές, ή άνευ προηγουμένου λατρεία του μη βιωμένου. Για τους πιο απαιτητικούς υπάρχουν και οι προβληματισμοί: «η τέχνη για την τέχνη», ενάντια στην «στρατευμένη» τέχνη και αντιστρόφως. Τίποτε άλλο δεν μπορεί να προταθεί, το έδαφος που θα κινήθεις είναι από πριν οριοθετημένο στο θέμα. Ο «καλλιτέχνης» συνεπώς πρέπει να διαλέξει να είναι είτε οπαδός της «θεάς τέχνης» - μια «θεά» έξω απ' τις ανθρώπινες ιδιότητες κι επιθυμίες - είτε μέσω του επαγγελματικού του ρόλου να «καταδεικνύει» και να αγωνίζεται πάντα μέσα από το θεματικό ορισμό της τέχνης όπου καθετί που γίνεται τρέφεται διαμέσου του θεάματος και σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να απειλήσει την εμπορευματική κοινωνία.

Είναι απαραίτητο εδώ να γίνει μια παρένθεση για τη λεγόμενη «λαϊκή τέχνη» που επανειλημμένα έχει απασχολήσει τους κύκλους της «κουλτούρας», και ενίοτε την αθλιότητα της μαρξιστικής φιλοσοφίας (ο «λαϊκός ζωγράφος», «το λαϊκό θέατρο», το «λαϊκό τραγούδι», η «γνήσια έκφραση των λαϊκών συναισθημάτων και πόθων»). Δε θα μπορούσαμε ίσως να απορρίψουμε κάποιο βαθμό αντίστασης, ή την εν δυνάμει Αντίσταση της λαϊκής καλλιτεχνικής έκφρασης και δημιουργίας. Παρ' όλα αυτά πρέπει να βλέπουμε τις διαθλάσεις που έχει υποστεί αυτή η δημιουργία διαμέσου της αλλοτρίωσης που έχει επιφέρει ο καπιταλισμός σ' αυτόν που ονομάζεται «λαϊκός καλλιτέχνης».

Η εξουσία προωθεί τελικά τους διαχωρισμούς για να προσφέρει στο κάθε άτομο ανάλογα με τη φαινομενικότητα της θέσης ή της «κουλτούρας» του μέσα στο κοινωνικό σύνολο, εμπόρευμα που να ανταποκρίνεται σ' αυτήν ακριβώς τη φαινομενικότητα. Ταυτόχρονα δημιουργείται στο άτομο και η ψευδαίσθηση της ανωτερότητας του προϊόντος που καταναλώνει απέ-

ναντι σ' όλα τ' άλλα. Ο προλετάριος λόγω χάρη και ενίοτε οι παρόντες του - είναι περήφανος για τη «γνησιότητα» της «λαϊκής τέχνης», ο κουλτουριάρης - διανοούμενος είναι περήφανος για την «πρωτοπορεία» της «μοντέρνας γραμμής» και πάει λέγοντας. Αφήνοντας έτσι τη δυνατότητα στην εξουσία να ζωντανεύει και να προωθεί την ψευδαίσθηση στη θέση του αληθινού, του αυθόρμητου και του ανατρεπτικού.

Τις τελευταίες τρεις δεκαετίες αναπτύχθηκαν τα λεγόμενα «νεολαϊστικά κινήματα»: underground, punk και το νεο-ουρκέζικο hip-hop (αυτό που έφτασε στην Ευρώπη σα μόδα του break-dance). Ενώ έδειξαν ότι το σύστημα θα είχε μεγάλες απώλειες σε περίπτωση άμεσης (βίαιας) καταστολής τους δεν πρόβαλλαν σχεδόν καμιά αντίσταση στην εισχώρηση μέσα στους χώρους του θεάματος. Η συνεχής και αδιάκοπη επικοινωνία βιωμένη μέσα απ' το κοινωνικό γίγνεσθαι μεταφέρθηκε σε γιγάντια φεστιβάλ όπου η ψευδαίσθηση του ποσοτικού σαν τη μόνη δύναμη θανάτωνε κάθε στιγμή το ποιοτικό. Εισχωρώντας το εμπόρευμα ανάμεσα στην απευθείας επικοινωνία έγινε τελικά αυτοσκοπός, κάθε τι αγοράζεται ανάλογα με τη σπανιότητά του, ο διαχωρισμός εμπορικού και μη εμπορικού σε μια «δημιουργία» αντικατέστησε την πολύ λογική πρόταση «μου λείει τίποτα», «δε μου λείει τίποτα».

Με την επέμβαση τελικά της μόδας, για άλλη μια φορά το επιφανειακό πήρε τη θέση της ουσίας και το ποιοτικό θυσιάστηκε για χάρη του πλαστού, ποσοτικού. Τα κινήματα αυτά μας έδειξαν τόσο τη δύναμη της άμεσης βιωμένης επικοινωνίας, την απελευθέρωση δυνάμεων από μέσα μας που δεν πιστεύαμε ότι κατέχαμε όσο και τη δύναμη του καπιταλισμού να αφομιώνει διαμέσου του θεάματος και των εμπορευμάτων. Η αδυναμία μας απέναντι στο θέαμα και τη μόδα πρέπει τελικά να μετασχηματιστεί σε δύναμη για την καταστροφή τους (γιατί τελικά ένας «punk αστέρας» είναι εξίσου επικίνδυνος όπως και κάθε «αστέρας»).

Ανατροπή η μόνη Τέχνη

Τελικά όμως τι είναι τέχνη και πώς

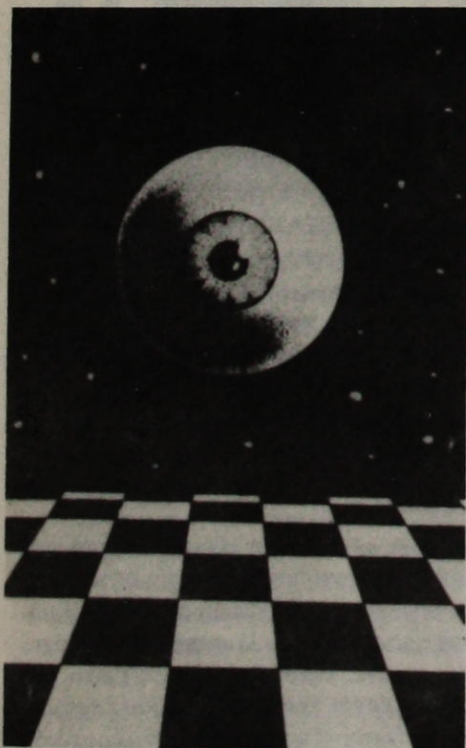
πραγματώνεται; Αν προσπαθήσουμε να δώσουμε κάποιο ετοιμολογικό ορισμό για την τέχνη σύμφωνα με αυτόν που δίνουν τα λεξικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι τέχνη είναι η συναισθηματική έκφραση του δημιουργού μέσω των καλλιτεχνικών έργων. Έτσι λοιπόν αν ορίσουμε την τέχνη σαν τρόπο έκφρασης και βίωσης των επιθυμιών μας, επικοινωνίας και θεώρησης όταν ο «κλασσικός» τρόπος διαμέσου του προφορικού λόγου αποτυγχάνει, δε μας καλύπτει ή ακόμα περισσότερο θέλουμε να τον ξεπεράσουμε κατανοώντας τη μερικότητά του. Τότε η κριτική που πρέπει να κάνουμε στην τέχνη μέσα στις καπιταλιστικά οργανωμένες κοινωνίες είναι στην ανατρεπτικότητα που εκφράζει και κατά πόσο περιλαμβάνει το ξεπέρασμα της τέχνης επανοικειοποιώντας την στην ολότητα της ανθρώπινης έκφρασης και επικοινωνίας.

Πρέπει να κατανοήσουμε τη δύναμη της οικειοποιημένης και βιωμένης απ' όλους μας τέχνης, σαν τέτοια μόνο άμεσα και σε κάθε στιγμή της ζωής μας μπορεί να επιζήσει. Ο φυσικός της χώρος δεν μπορεί να είναι η γκαλερί, η αίθουσα ή το πάλκο που δημιουργούν διαχωρισμούς και αποστάσεις τεράστιες εν μέσω της φαινομενικής επικοινωνίας.

Η επικοινωνία που επιθυμεί ο καλλιτέχνης διακόπτεται κι απαγορεύεται ίσαμε τις πιο απλούστερες σχέσεις της καθημερινής ζωής, τόσο που η αναζήτηση νέων τρόπων επικοινωνίας, που κάθε άλλο πρέπει να περιορίζεται στους «ζωγράφους» ή στους «ποιητές» αποτελεί σήμερα μέρος μιας συλλογικής προσπάθειας. Για να πάρει τέλος η παμπάλαια ειδικευση της τέχνης. Δεν υπάρχουν καλλιτέχνες γιατί όλοι είμαστε καλλιτέχνες. Το έργο που μέλει να 'ρθει λέγεται η δόμηση μιας περιπαθούς ζωής.

Ποίηση είναι τόσο η στοιχολοκία μια στιγμή αμηχανίας όσο και το χτίσιμο των οδοφραγμάτων, καλλιτεχνική έκφραση είναι τόσο το φτιάξιμο κάποιου γλυπτού — τουλάχιστον όταν αυτό πληρεί πραγματικά την έκφραση — όσο και το κάψιμο μιας κλούβας, η τέχνη βρίσκεται τόσο στην εξέγερση όσο και στον έρωτα γιατί και τα δύο βασίζονται στο άμεσο βίωμα, στον οργασμό.

Η καταστροφή όταν αυτή περιέχει την ανατρεπτική δράση με προοπτική την επανάσταση είναι δημιουργία και ίσως είναι η φύση που μπορεί να πραγματωθεί στις υπάρχουσες συνθήκες.

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΚΕΝΤΡΟ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΣΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ

Φεβρουάριος 1987

Η Ομάδα Πρωτοβουλίας... δεν αποτελεί ομάδα θεωρητικής συνοχής, αλλά συγκροτήθηκε πάνω στη βάση της κοινής αναγκαιότητας κι επιθυμίας να οργανώσουμε συγκεκριμένες πρακτικές στην Κυψέλη¹ αποζητώντας στην αυτονομία των μέσων μας και της ομάδας την πρωταρχική προσπάθεια οργάνωσης και συντονισμού της αντιεξουσιαστικής παρέμβασης στην περιοχή.

Την ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ μας δεν την εννοούμε παρά σαν την πρώτη οργανωτική μορφή που έχει η συγκρότηση των αντιεξουσιαστών στα πλαίσια ενός κινήματος... (ή του χώρου αν προτιμάτε).

Η ομάδα πρωτοβουλίας αποτελεί συνέχεια άλλων ανάλογων προσπαθειών από συντρόφους της παλιότερης Ομάδας Αντιεξουσιαστών Κυψέλης, νεότερων της Συσπείρωσης Αναρχικών κι άλλων σχημάτων.

Η μακροχρόνια επιθυμία όλων των συντρόφων και των σχημάτων και η καθημερινή αναγκαιότητα μιας συνεχούς πολιτικοκοινωνικής παρουσίας και παρέμβασης στην περιοχή - όπου βιώνουμε την καθημερινή αγωνία της επιβίωσης - μας οδήγησε σε μια αποφασιστική προσπάθεια να αντιμετωπίσουμε την ασφυκτική πραγματικότητα με μια κινητοποίησή μας πάνω σε συγκεκριμένες και υλοποιήσιμες πρακτικές.

Κυρίαρχη πρόθεσή μας (που εμπεριέχει τις άλλες), η οργάνωση ενός χώρου που θα στεγάσει τις ατομικές και συλλογικές ανάγκες: της αλληλεγγύης, της αυτενέργειας, της επικοινωνίας-πληροφόρησης, της συνέπειας και της συνέχειάς μας. Ανάγκες κι επιθυμίες που δεν τρέφουμε την ψευδαίσθηση ότι καλύπτονται σ' ένα χώρο όπως ο αντιεξουσιαστικός σήμερα, που χαρακτηρίζεται από τ' αντίθετα φαινόμενα. Με κυρίαρχο τέτοιο, τον «αλεξιπτωτισμό» και το «νομαδικό» χαρακτήρα της συμμετοχής πολλών συντρόφων που εμφανίζονται κι εξαφανίζονται, έρχονται και παρέρχονται και η υπόθεση μοιάζει λες και δεν πρόκειται για κοινωνικό-ταξικό πόλεμο, αλλά για «χόμπυ» διανθισμένο με ιδεολογικά στοιχεία.

Αυτό το ίδιο το φαινόμενο δείχνει την ανάγκη του ξεπεράσμάς του, όχι τόσο στο χώρο «ρίψης» των «αλεξιπτωτιστών» (το κέντρο), όσο στο χώρο προέλευσής τους (την περιφέρεια).

Σ' αυτήν την περιφέρεια, σχεδόν μόνο η φυσική μας παρουσία περιφέρεται ακρωτηριασμένη απ' όλα όσα συνθέτουν την πραγματικότητα των νεολαίων και προλετάρων² που αντιστέκονται στην «κοινωνικοποίησή» τους στην κοινωνία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Επαναστατημένα υποκείμενα που αρνούνται την αναγκαιότητα των θεσμών της κοινωνίας-κράτους (κόμματα, αστυνομία, στρατό, φυλακές κ.λ.π.) και επιμένουν να διακατέχονται από το μίσος για την ταπείνωση της εξουσίας.

Και εμείς - η Ομάδα Πρωτοβουλίας - σαν τέτοιοι νεολαίοι και προλετάριοι δεν εννοούμε την ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ παρά, σαν την συνολικότητα των αρνήσεων, της φρίκης, του μίσους και της αηδίας που μας προκαλεί η γενικευμένη κι οργανωμένη βία των εξουσιαστών στη ζωή μας (στη μισθωτή δουλειά, στα σχολεία, την κατοικία, την σεξουαλικότητα, το φύλο, το περιβάλλον, σ' ΟΛΑ). Και μιλάμε για «γενικευμένη κι οργανωμένη βία των εξουσιαστών» γιατί ξέρουμε ότι η ΕΞΟΥΣΙΑ - των ηγετικών ομάδων της κοινωνίας και το ίδιο το ΚΡΑΤΟΣ - δεν υπάρχει παρά χάρη στη διάχυτη και σε πολλές μορφές, οργάνωση και χρήση βίας πάνω στους προλετάρους/ες και στον πλούτο - φυσικό και κοινωνικό - που τους ανήκει.

Απέναντι σ' αυτό το διαρκή, βίαιο κι εξαναγκαστικό ετεροκαθορισμό της ζωής μας και των επιλογών μας κι απέναντι στην αυξανόμενη αδρανοποίηση αυτών που ως χθες μοιράστηκαν μαζί μας την ουτοπία για την ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ και την απελευθέρωση των ανθρώπων - και των δραστηριοτήτων τους - από τα δεσμά της εξουσίας (κι όχι για αδύνατες αποδράσεις και επιμέρους καλύτερευσεις³), δεν έχουμε παρά να επαναντιτάξουμε την πάγια και τωρινή μας κατεύθυνση στην αυτοοργάνωση, αυτενέργεια και αυτοέκφραση. Την άρνηση και την κριτική στην ΟΛΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ. Κριτική που εκφράζεται με κάθε μορφή που μας κληροδότησαν και ανακαλύψαμε στους ταξικούς αγώνες, στα διεθνή αντιεξουσιαστικά κινήματα, στην πικρή ελλαδική μας πείρα και στην πάντα εφηβική μας διάθεση: το Όραμα και την Θεωρία, την Προπαγάνδα και την Τρομοκρατία⁴, την Μαζική και Ακτιβιστική⁵ δράση.

Σαν συνέπεια του πολύπλευρου προβληματισμού μας βλέπουμε τις δραστηριότητες που τώρα βάζουμε σε κίνηση (κέντρο αντιεξουσιαστών και έντυπο) ανοικτές σ' όλες τις ιδέες και τις τάσεις του αντιεξουσιαστικού κινήματος.

Σ' αυτή την προσπάθεια καλούμε σε συμμετοχή και συνεργασία όλους τους συντρόφους και τους φίλους στην περιοχή μας, που έχουν συνειδητοποιήσει την αναγκαιότητα για τον αυτοκαθορισμό και τη συσπείρωσή μας. Συμμετοχή και συνεργασία είτε με τη συντροφική τους παρουσία, είτε με την ενίσχυσή μας, με όποια μέσα διαθέτουν (χρήματα κι υλικά για το Κέντρο, κείμενα, διάδοση του έντυπου κ.λ.π.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Την υλική δόμηση του χώρου (κέντρο αντιεξουσιαστών), της έκφρασης (περιοδικό έντυπο), τη συνεργασία μας με άλλες ομάδες και στέκια επί συγκεκριμένων παρεμβάσεων, κοοπερατίβα εκδόσεων κ.α.

2. Το προλεταριάτο ειδικό και αναγνωριζόμενο από το γεγονός της γενικευμένης του εκμετάλλευσης μέσα στις ευρύτερες κοινωνικές - παραγωγικές και αναπαραγωγικές - σχέσεις και διαμορφωμένο από την καθημερινή του πάλη ενάντια σ' αυτές τις εξουσιαστικές και καπιταλιστικές σχέσεις.

3. α) Πρόκειται για την ιδεολογία που «θα μπορούσε ν' αναπτέρωσει τις ελπίδες και ψευδαισθήσεις (...) για μια καλύτερη κατάσταση (...) χωρίς να χρειαστεί επανάσταση». Πρόκειται επίσης για την μερικότητα, και το χειρότερο, την αναγόρευσή της σε ολικότητα, ή αλλιώς, το να κοιτάζεις στον καθρέφτη και να νομίζεις ότι βλέπεις όλο τον κόσμο, ή αλλιώς, ν' απεχθάνεσαι τους

αναρχικούς γιατί μισούν τον κόσμο στον οποίο βολεύτηκες ή ελπίζεις να το κάνεις.

β) Δεν αρνούμαστε όμως την αλληλεγγύη μας και τη συνεργασία μας με αντιεξουσιαστικές κινήσεις που ευαισθητοποιούνται σε συγκεκριμένα ζητήματα, ανοίγουν μέτωπα και προσανατολίζονται στην ανατροπή (π.χ. αυτόνομες γυναικείες κινήσεις που προωθούν τις εξεγερσιακές τάσεις και τις κοινωνικές συγκρούσεις).

4. Γιατί «το προλεταριάτο δεν έπαψε ποτέ να είναι τρομοκρατικό», κολασμένο κι εφιαλτικό - μέσα στις αλυσίδες του - όπως κι η ίδια η τρομοκρατία του ενάντια στους εκμεταλλευτές.

5. Η αυτοδίκαιη ατομική ικανότητα και δυνατότητα του προσώπου να τιμωρεί, να εκδικείται, ν' αμύνεται... να επιτίθεται στους εξουσιαστές που αντλούν από τη «νομμότητά» τους το δικαίωμα να τα κάνουν όλα αυτά κι ακόμη περισσότερα πάνω στο μεμονωμένο άνθρωπο και την ανθρωπότητα.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ

Οι προβληματικές κι αλλοτριωμένες μορφές έκφρασης, κυριαρχούν στην κοινωνία, είτε μέσω μιας κυνικής ομολογίας συμμετοχής στις κατεστημένες αξίες πραγμάτων, είτε αποκτώντας ένα εξατομικευμένο θεωρητικό λόγο και πράξη στην ψευδαίσθηση της άρνησής τους.

Η αντίθεσή μας στις συγκεκριμένες μορφές συμπεριφοράς και σκέψης, γεννάει και την θέλησή μας για την προσπάθεια του ποιοτικού ξεπεράσματος αυτής της διαμορφωμένης κατάστασης.

Κοινή επιθυμία όλων μας είναι να δημιουργήσουμε σε καθημερινή βάση τις διαδικασίες εκείνες που παρέχουν τις δυνατότητες υγιούς δημιουργίας - οτιδήποτε θεωρείται δημιουργία από τον καθένα.

Πάνω σ' αυτό, κοινή αντίληψη όλων μας είναι και το ότι για να είναι πράγματι ζωντανά και δημιουργικά αυτά που ο καθένας ή όλοι μας κάνουμε, είναι απαραίτητο να διαθέτουν τα στοιχεία εκείνα που απ' τη μια ν' αποτελούν κριτική στις υπάρχουσες συνθήκες και από την άλλη πρόταση για τη δικιά μας ποιότητα ζωής.

Επιδιώξή μας δεν είναι ο περιορισμός μας σ' ένα χώρο που εμείς επιλέξαμε, αλλά το άπλωμά μας στην ευρύτερη κοινωνική διαδικασία.

Θεωρούμε ότι η προσπάθεια για την απελευθέρωση της αυτοέκφρασης του ατόμου και της ομάδας είναι άμεσα πολιτική πράξη που γεννιέται και αναπαράγει με τη σειρά της, άμεση δημοκρατία, πολιτική και κοινωνική αποκέντρωση και οποιαδήποτε άλλη αντιεξουσιαστική πρακτική που τη βοηθάει να επαναληφθεί.

Δεν θεωρούμε ότι αυτά που πράττουμε κι αυτά που επιδιώκουμε μπορούν να ορισθούν σαν παρορμητικές πρακτικές, αλλά πειράματα με ιστορική συνέχεια που η επιτυχία ή η αποτυχία τους εξαρτάται από το πόσο έχουμε συλλάβει το ακριβές μέγεθος των αντιθέσεων.

Η επιδίωξή μας σχετικά με το ΚΕΝΤΡΟ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ έχει να κάνει:

α) με την γνώση μας ότι οι αντιεξουσιαστές στην Κυψέλη υπάρχουν και κινούνται διαρκώς αδρανοποιούμενοι κάτω από το βάρος της μοναχικής τους πραγματικότητας.

β) με την εκτίμησή μας ότι η εχθρότητα στην εξουσία σε οποιαδήποτε μορφή της, καταρχήν βιώνεται στους χώρους άσκησής της και κατόπιν συνειδητοποιείται και ορίζει ιδεολογικά την αντιπαλότητά της.

Κατά συνέπεια η οργάνωση του κέντρου έχει να κάνει:

με την επανεύρεση όλων των μεμονωμένων-απομονωμένων αντιεξουσιαστών της περιοχής μας και την συνεύρεση με τους νέους που βιώνουν καθημερινά την εχθρότητα και το ρατσισμό για τη νεολαία.

Το όργανο που καθορίζει τις δραστηριότητες του κέντρου δεν είναι άλλο από την γενική συνέλευση όλων όσων συμμετέχουν σ' αυτές. Η αρχή που διέπει την λειτουργία της γενικής συνέλευσης είναι η άμεση δημοκρατία και το αναγνωρισμένο δικαίωμα του καθενός να υλοποιεί τις προθέσεις και αποφάσεις του είτε πλειοψηφούν, είτε όχι. Αυτό σημαίνει για τις τάσεις όσων συμμετέχουν και για τις όποιες ομάδες κριτικής, ότι οι οποιοσδήποτε δραστηριότητές τους εντός του κοινού χώρου παραμένουν δυνατότητά τους, στο βαθμό που δεν θίγουν τον αντιεξουσιαστικό, αντικρατικό, και αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα του κέντρου.

Γενικότερη πρόθεσή μας είναι η συσπείρωσή μας, η ανάπτυξη και ο συντονισμός της δράσης μας στην περιοχή Κυψέλης, η αντιπαλότητα στο κοινωνικό-πολιτικό φασισμό και τα κόμματα, οι κοινωνικές παρεμβάσεις και η συνεργασία με τον ευρύτερο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο για την προώθηση της Κοινωνικής Ανατροπής.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ

Στην προσπάθειά μας να διευρύνουμε την σφαίρα των δραστηριοτήτων μας στο μέγιστο δυνατό βαθμό θεωρούμε ότι η περιοδική έκδοση ενός εντύπου, αποτελεί ένα σημαντικό βήμα ζωντανής παρέμβασης και σύνδεσης με το χώρο που κινούμαστε.

Έντυπο που θα λειτουργεί και θα προέρχεται από το πλαίσιο του Κέντρου Αντιεξουσιαστών, αυτονομημένο όμως απ' αυτό, αφού την λειτουργία του θα την καθορίζει η ενεργή συμμετοχή σ' αυτό το ίδιο το έντυπο και όχι μόνο στο κέντρο.

Η πρόθεσή του είναι ν' αποτελέσει πεδίο της δικής μας έκφρασης, ανοιχτό και κοινό τόπο προβληματισμού κι επικοινωνίας, προσπάθεια ανίχνευσης και προβολής των κοινωνικών αντιστάσεων.

Δεν παύει να είναι και πείραμα που δοκιμάζει τις υποκειμενικές κι υλικές μας αδυναμίες, απαραίτητο όμως στην διαρκή προσπάθεια για το ξεπέρασμά τους. Σ' αυτές τις αδυναμίες οφείλεται και το ότι δεν ανταποκρίνεται παρά στις μίνιμουμ επιδιώξεις μας, αλλά παρ' όλα αυτά είναι ένα πρώτο βήμα για μια πλατύτερη έκφραση, αυτοκαθορισμό κι επικοινωνία μεταξύ μας.

Η συνοικιακή του προέλευση και το ενδιαφέρον μας για την ανάπτυξη της αντιεξουσιαστικής κριτικής στην περιοχή αυτή, δεν αποκλείει την θέληση των συντρόφων της συντακτικής του επιτροπής να συμβάλουν στην ανάπτυξη της ευρύτερης αντιεξουσιαστικής Θεώρησης, Πληροφόρησης και Δράσης. Αυτό σημαίνει, ότι για να μην αυτοκαταστειλόμαστε, στις προθέσεις μας είναι να βγάζουμε ένα έντυπο στην Κυψέλη, που θ' απευθύνεται όμως σ' όλους όσους —εντός κι εκτός αυτής— τους αφορά η κριτική στην καταπίεση της εξουσίας και στην εκμετάλλευση του Κεφάλαιου.

Αναμένοντας κάθε συμμετοχή σας για την ενίσχυση της υποκειμενικής και υλικής μας δυνατότητας στο δρόμο για την συνέπεια και τη συνέχεια του εγχειρήματος.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Παρατηρώντας ανάλογες εμπειρίες συντρόφων και από την δική μας εμπειρία παλαιότερων παρεμβάσεων στην Κυψέλη, δεν έχουμε κι αυταπάτες σχετικά με την επεξεργασία και υλοποίηση μιας διαδικασίας δημιουργικής παρουσίας στην periferia. Το ζητούμενο απαιτεί σίγουρα θέληση κι επιμονή για μακροχρόνια ενασχόληση· για να μην γίνονται αποσπασματικές προσπάθειες χωρίς την προοπτική της συνέχειάς τους και της ποιοτικής-ποσοτικής τους ανέλιξης.

Χωρίς ν' αμφιβάλλουμε για το ψυχοφθόρο, ίσως, χαρακτήρα μιας τέτοιας ενασχόλησης, δεν παύει να μας ελκύει το τόλμημα συνεχών αναζητήσεων γύρω από το τι θέλουμε και τι μπορούμε να κάνουμε στην περιοχή μας· αναζητήσεις που αν μη τι άλλο οικοδομούν και μια συντροφικότητα μεταξύ μας, που πάντα επιθυμούμε. Αλλά και η μακροχρόνια περιστροφή μας γύρω από το θέμα της οργάνωσης του «χώρου» στην Κυψέλη, σίγουρα μας προετοίμασε για να το επιχειρήσουμε τελικά σήμερα.

Εποχή που και γενικότερα στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο, νομίζουμε ότι υπάρχει η αναγκαιότητα για την υλική του δόμηση (στέκια, έντυπα, πανελλαδικό έντυπο, ομαδοποιήσεις κ.λπ.) και μια μεσοπρόθεσμη προετοιμασία, για να μη μας βρίσκουν τα γεγονότα ανέτοιμους να παρέμβουμε στην έκταση που επιθυμούμε. (Για παράδειγμα, όσο πιθανή είναι αύριο μια εξάπλωση αυθόρμητων αντιεξουσιαστικών πρακτικών στην κοινωνία και εμείς να μην έχουμε τις δυνατότητες και τα μέσα ν' αρθρώσουμε ένα επαναστατικό λόγο που θα τις συνολικοποιούσε, το ίδιο πιθανή είναι η έλλειψη των κατάλληλων μέσων και η πρόβλεψη για την αντιμετώπιση μιας πιο «κλειστής» πραγματικότητας και τυπικής πλέον ποινικοποίησης της υπαρχής μας).

Η οργάνωση μιας διαδικασίας και η συσπείρωσή μας στις γειτονιές (χωρίς ν' αναίρεται η αναγκαιότητα των κεντρικών παρεμβάσεων) παραμένει πάντα μια εναλλακτική

—στη μορφή— δραστηριότητα που διαπιστώνει απ' την μια και διορθώνει απ' την άλλη το γεγονός, ότι το «κίνημα» όση έκταση και να παίρνει κάποτε στο κέντρο, παρέμεινε χωρίς ουσιαστική βάση κι οργάνωση στη periferia.

Πραγματικότητες που εξηγεί ως ένα βαθμό τη διαρκή εναλλαγή πλημμυρίδας και αμπωτιών των δραστηριοτήτων στις συγκυρίες και τα μεσοδιαστήματα αντιστοιχά.

WE NEVER FORGET
SABOTAGE

"Πάνω στα οδοφράγματα υπήρχαν κόκκινες σημαίες και σ'ένα απ'αυτά υπήρχε ένα πλακάτ που έγραφε: Τι θέλουμε; Όλα... Ένοιωθαν τη δύναμή τους, ένοιωθαν το λαϊκό ξέσπασμα σ'όλη την πόλη. Ένοιωθαν αυτή την ενότητα, αυτή τη πραγματική δύναμη. Γι'αυτό και κάθε πέτρα που ρίχνονταν στην αστυνομία ήταν χαρά και όχι πια λύσσα. Γιατί τελικά όλοι μαζί είμαστε δυνατοί. Και νοιώσαμε πως δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να νικήσουμε τον εχθρό μας από το να τον χτυπήσουμε άμεσα με τις πέτρες και τα ξύλα. Σπάγαμε τις φωτεινές επιγραφές, τα διαφημιστικά πανώ. Σπάγαμε και σέρναμε στη μέση του δρόμου τα φανάρια για την κυκλοφορία και οποιαδήποτε κολώνα βρίσκαμε μπροστά μας. Προσπαθούσαμε να στήσουμε παντού τα οδοφράγματα, με οτιδήποτε. Αναποδογυρισμένους οδοστρωτήρες, ηλεκτρογεννήτριες που καίγονταν. Άρχισε να σκοτεινιάζει κι έβλεπες από παντού φωτιές μέσα στους καπνούς από τα δακρυγόνα, τα μολότωφ που έπεφταν και τις φλόγες".

Από το βιβλίο του Νάννι Μπαλεστρίνι
"Τα θέλουμε όλα"

Υ.Γ. Οι τυχόν αντιφάσεις και γενικεύσεις που θα διαπιστωθούν στα κείμενα, ας θεωρηθούν ότι κατά κύριο λόγο αντλούν την υπαρχή τους από το εύρος των ιδεών κι εκτιμήσεων που έχουν οι σύντροφοι της ομάδας, αλλά σε καμιά περίπτωση —προς το παρόν τουλάχιστον— δεν αναίρουν την αναγνωρισμένη δυνατότητα της ομάδας να κινηθεί συλλογικά.

Υ.Γ. 2. Εκτός βέβαια από του αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα της ομάδας, οι δημοσιοποιημένες συγκεκριμένες προθέσεις στα κείμενά μας ας μη θεωρηθούν αναγκαστικά δεσμευτικές επειδή πιστεύουμε ότι συμμετέχουμε στον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο και «οι αρχικές (...) προθέσεις τροποποιούνται σε μεγάλο βαθμό και μπορούν τελικά να γίνουν ολότελα διαφορετικές, επειδή εν μέρει καθορίζονται από την επιτυχία και τα ενδεχόμενα αποτελέσματα».

Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί ν' αναγνωρίσει τη δική του ανθρώπινη αξία ή να πραγματοποιήσει συνακόλουθα την πλήρη του ανάπτυξη, αν δεν αναγνωρίσει την αξία των συνανθρώπων του και, σε συνεργασία μ' αυτούς, δεν πραγματοποιήσει τη δική του ανάπτυξη διαμέσου αυτών. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να χειραφετηθεί, αν δε χειραφετεί ταυτόχρονα εκείνους που βρίσκονται γύρω του. Η ελευθερία μου είναι ελευθερία όλων, γιατί δεν είμαι πραγματικά ελεύθερος —ελεύθερος όχι μόνο στη σκέψη αλλά και στην πράξη— αν η ελευθερία μου και το δικαίωμά μου δε βρίσκουν την επιβεβαίωση και την επικύρωσή τους στην ελευθερία και το δικαίωμα όλων των ανθρώπων, που είναι ίσοι με μένα.

Μ. Μπακούνιν

Το αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα στις αρχές του αιώνα.

1. Επιστολή του Αναρχικού Εργατικού Συνδέσμου Αθήνας, στο συνέδριο του Παρισιού.

Ο Αναρχικός Εργατικός Σύνδεσμος Αθηνών απορρίπτει κάθε μορφή κοινοβουλευτικής και νόμιμης δράσης και διακηρύττει μόνη οδό απαλλαγής, αυτήν της άμεσης και αντικοινοβουλευτικής πάλης, κρίνοντας ότι κάθε αντιπροσώπευση και νομοθεσία δεν είναι άλλο από άρνηση της απόλυτης ελευθερίας του ατόμου. Κρίνοντας ακόμα ότι η εξουσία διαφθείρει και τους καλλίτερος χαρακτήρες, συμπεραίνουμε ότι δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από την κοινοβουλευτική σοσιαλιστική δημοκρατία, καθώς και από τους κοινοβουλευτικούς εκπροσώπους των επαναστατικών ομάδων.

Για τούτο και μεγάλο ενδιαφέρον βλέπουν οι Έλληνες αναρχικοί τη σύγκληση του Διεθνούς Συνεδρίου. Αποφασίσαμε, από κοινού με τις Αναρχικές Ομάδες της Πάτρας και του Πύργου, να αντιπροσωπευτούμε στο Συνέδριο του Παρισιού. Συναινούμε στην ιδέα να δημιουργηθεί ένα Γραφείο Διεθνών Σχέσεων, ώστε οι σύντροφοι διαφόρων γλωσσών να έρθουν σε επαφή και να ενημερώνονται για την αναρχική δράση σε όλον τον κόσμο. Αυτός ο διεθνής συντονισμός όλων των ομάδων που πρεσβεύουν μίαν ίδια ιδεολογία είναι απόλυτα αναγκαίος στην δράση μας. Πάντως δεν απορρίπτουμε και μίαν απλή συνεννόηση των αναρχικών τμημάτων πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα, όταν κριθεί κατάλληλο.

Η συστηματική δράση και ιδεολογική δουλειά του αναρχισμού άρχισε στην Ελλάδα μετά το 1896. Οι αναρχικές ομάδες βρίσκονταν συγκεντρωμένες στην Αθήνα, στην Πάτρα, στον Πύργο. Στις τρεις αυτές πόλεις οι σύντροφοί μας αναπτύσσουν μια ενεργό και αποτελεσματική ιδεολογική δουλειά: ιδιαίτερα στην Πάτρα και στον Πύργο έχουμε λαμπρές μαρτυρίες αυτής της δράσης.

Στην Πάτρα από τον Απρίλιο του 1896 ο σύντροφός μας Γιάννης Μαγγανάρας εκδίδει ανελλιπώς την εφημερίδα «Επί τα Πρόσω». Τον σύντροφό μας αυτόν βρίσκουμε πάλιν να είναι ο επί κεφαλής του μεγάλου συλλαλητηρίου του 1896, του διοργανωμένου από τους σταφιδοπαραγωγούς αγρότες της Αχαΐας και της Ήλιδας· η ομιλία του για την ανάγκη της άμεσης λαϊκής δράσης οδήγησε στην σύλληψη και καταδίκη του από το κακοφυλακείο. Στις 3 Νοεμβρίου 1896 ο σύντροφός μας Δημήτρης Μάτσαλης εκτελεί έναν τραπέζι και πληγώνει ακόμη έναν. Είναι η τρομοκρατική επίθεση που ο αντιδραστικός τύπος αποκαλεί «το δράμα της οδού Ανεξαρτησίας». Τα άρθρα του «Επί τα Πρόσω» προκαλούν συχνές μηνύσεις της αστυνομίας εναντίον της σύνταξης αυτής της εφημερίδας, ιδίως κατά την διάρκεια της μαζικής απεργίας των εργατών γης και των μικρών παραγωγών στις σταφιδοπαραγωγικές περιοχές, που προηγούνται του συλλαλητηρίου που αναφέρουμε πιο πάνω. Στις αρχές Νοεμβρίου 1896 οι 14 σύντροφοί μας, που εργάζονται στη σύνταξη της εφημερίδας, συλλαμβάνονται και καταδικάζονται σε ποινές από 2 ως 11 μήνες φυλάκισης. Στις 23 Φεβρουαρίου 1897 ο σύντροφος Μαγγανάρας μαζί με τον σύντροφο Καραμπήλια καταδικάζονται σε 3 χρόνια ερκετικής, αφού όμως από το εδωλίο του κατηγορουμένου ύμνησαν την αναρχική μας ιδεολογία.

Οι αναρχικές ιδέες διαδόθηκαν ακόμα στον τόπο μας από τις στήλες της μεγάλης φιλελεύθερης εφημερίδας «Πελοποννησιακή» της Πάτρας, που χρησιμοποιεί

τους συντρόφους μας Γ. Μαγγανάρα και Β. Θεοδωρίδη σαν τακτικούς συντάκτες της.

Οι σύντροφοι Μαγγανάρας και Καραμπήλιας, περισσότεροι από όλους μας, δεν φείσθηκαν σε όλο αυτό το διάστημα κόπους, για να διοργανώσουν διαλέξεις και δημόσιες συζητήσεις στην Πάτρα και στα γύρω χωριά, επεκτείνοντας όλο και περισσότερο την βάση της αναρχικής ιδεολογίας στους ακτήμονες κυρίως αγρότες. Τον Μάιο του 1898 καταδιώκονται για μια ακόμα φορά· παρ' όλα αυτά ο Μαγγανάρας συνεχίζει τη δράση του, εκδίδει πολλά προπαγανδιστικά φυλλάδια και ιδρύει την «Αναρχική Βιβλιοθήκη». Την ίδια εποχή ο Θεοδωρίδης εκδίδει στον Πύργο το περιοδικό «Νέον Φως». Ο εορτασμός της πρωτομαγιάς του 1898 στάθηκε μια από τις δυναμικότερές μας εκδηλώσεις και οι αναρχικοί αντιστάθηκαν σκληρά στις δυνάμεις της εθνοφρουράς.

Αυτή την εποχή έχουμε κι ένα ασυνήθιστο γεγονός· ο σύντροφός μας Ανδρέας Θεοδωρίδης, για να γιορτάσει το γάμο του με τη συντρόφισσά μας Φωτεινή Δροσπούλου αποπειράται την μέρα του γάμου του να εκτελέσει δυο γνωστούς τοκογλύφους της Πάτρας. Δυστυχώς κατάφερε τελικά μόνο να τους τραυματίσει!

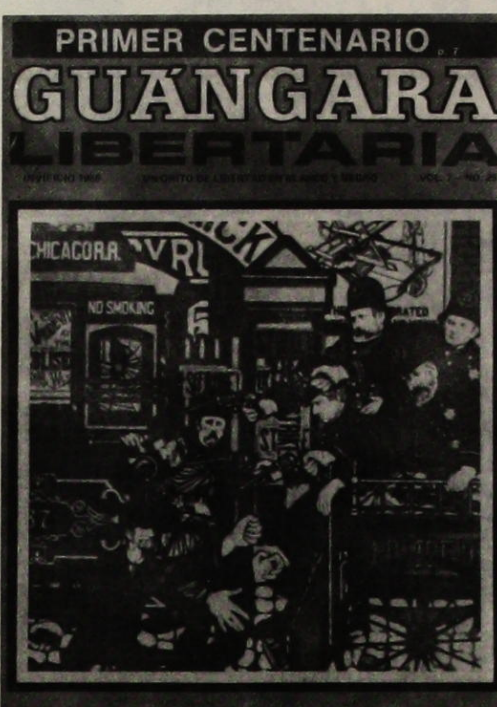
Στην Αθήνα διατηρούμε ακόμη θερμή την ανάμνηση της εδώ διαμονής στα 1868 του αγαπημένου μας Γουσταύου Φλοράνς. Μαζί με τον σύντροφό μας Αμιλκάρε Τσιπριάν' ήταν μες στους γαριβαλδινούς εθελοντές που ήλθαν να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή των επαναστατημένων δυνάμεων του Κρητικού λαού ενάντια στην τουρκική καταπίεση. Κατά την δεύτερη στην χώρα μας παραμονή του ο Φλοράνς εκδίδει το περιοδικό «L' independant». Την ίδια εποχή σε μια ομιλία του στη συνάθροιση της ελληνικής νεολαίας μπρος στο Πανεπιστήμιο δημιούργησε τέτοιον ενθουσιασμό στο πλήθος, ώστε ξέσπασε μια εξέγερση, την οποία με δυσκολία κατάστειλε το ιππικό, που αναγκάστηκε να αποστείλει η κυβέρνηση. Τέλος, ο πρεσβευτής του Ναπολέοντα Γ' κατάφερε να επιτύχει την απέλαση του Φλοράνς, κατηγορώντας τον ότι ερχόταν και τραγουδούσε επαναστατικά τραγούδια κάτω από τα παράθυρα της Πρεσβείας τις νύκτες (πράγμα που ήταν άλλωστε αληθινό).

Στα 1880 ένας άγνωστος σύντροφος, φοιτητής Νομικής, δημοσίευσε μια μετάφραση του *Παραβιάσεις της ποινικής δικαιοσύνης* του E. de Sechelles, με μια εισαγωγή αναρχική. Στα 1886 μεταφράστηκαν και δημοσιεύτηκαν στο σοσιαλιστικό περιοδικό «*Αρδην*» του Δρακούλη δυο έργα του συντρόφου Κροπότκιν, *Η αναρχία και η κοινωνική εξέλιξη* και το *Προς τους νέους*.

Από τα 1892 ως τα 1895 ο σύντροφος Ηρακλής Αναστασίου δημοσιεύει στον «Σοσιαλιστή» πολλά άρθρα αναρχικά.

Μετά τα 1896 στην Αθήνα, εκτός από την ατομική προπαγάνδα, πρέπει κυρίως να υπογραμμίσουμε την δράση του αναρχικού συνδέσμου «Κόσμος»· αυτός οργάνωσε την μεγάλη απεργία των μεταλλωρύχων του Λαυρίου, τον Απρίλιο του 1896, που συνοδεύτηκε και από πολλές δυναμιτιστικές και με όπλα επιθέσεις. Κατά το διάστημα αυτό και με πρωτοβουλία των συντρόφων της Αθήνας, καθώς και της

σύνταξης του «Επί τα Πρόσω», μεταξύ των οποίων του Δημήτρη Αρνέλλου και του Πάνου Τσεκούρα, ο αναρχικός σύνδεσμος «Κόσμος» εκδίδει και διανέμει στην νεολαία με φλογερές παροτρύνσεις μανιφέστα για μια βίαιη εξέγερση. Δεν πρέπει πάντως να συγχέουμε τον αναρχικό σύνδεσμο «Κόσμος» με την σοσιαλιστική οργάνωση, που την ίδια εποχή συνενώνει τους σοσιαλιστές και ορισμένους αναρχικούς· αυτή η δεύτερη οργάνωση, μακτού χαρακτήρα, βρίσκεται σε κατάσταση διάλυσης από τότε που τα αναρχικά στοιχεία της θέλησαν να ενώσουν την δράση τους μαζί με τη δική μας.

Αυτή είναι η δράση και η ιδεολογική δουλειά των αναρχικών εργατών στην Ελλάδα, όπου αριθμούμε συνιδεάτες με σε όλες σχεδόν τις πόλεις του κράτους.

Η ελληνική αναρχική φιλολογία είναι φτωχή. Η σύνταξη του «Επί τα Πρόσω» και η «Αναρχική Βιβλιοθήκη» του συντρόφου Μαγγανάρα έχουν πάντως εκδώσει ορισμένα κείμενα, όπως το *Τι θέλουμε του*

Σεβαστιανού Φωρ, την *Απόλυτη ελευθερία του ατόμου, την Αθλιότητα και Εξουσία, το Επαναστατικό πνεύμα και τον Γάμο στην μέλλοντική κοινωνία του Π. Κροπότκιν, καθώς και την Κοινωνία της επαύριον της επαναστάσεως του Ζαν Γκραβ*.

Τα θέματα που υποβάλλουμε στην μελέτη του συνεδρίου είναι:

1. Ποια είναι τα καλλίτερα μέσα διαφώτισης, κατά την εμπειρία των τμημάτων;
2. Με ποιες επαναστατικές ομάδες θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να συνεργασθούν οι αναρχικοί;
3. Δεν ήταν προτιμότερο και πιο πρακτικό, αν όλες οι ομάδες μιας ταυτόσημης ιδεολογικής βάσης, που τώρα συνυπάρχουν κάτω από τις ονομασίες «Αρμονιστές», «Αναρχιστές», κλπ... διεξάγουν την ιδεολογική τους δουλειά κάτω από την κοινή ονομασία «Αναρχικοί», μιας και η λέξη αυτή εκφράζει το αντικείμενο της δράσης μας;

Ο Σύνδεσμος Αναρχικών Εργαζομένων της Αθήνας δεν αναγνωρίζει στους κόλπους του καμιά διοίκηση, οιασδήποτε μορφής, κανέναν πρόεδρο, καμιά επιτροπή· όλα αυτά θα ήταν μια διακυβέρνηση, μια εξουσία. Όλα τα μέλη του Συνδέσμου μας που βρίσκονται τώρα στην πρωτεύουσα προσυπογράφουν αυτή την έκθεση:

Οι σύντροφοι Ι. Μαγγανάρας, Χ. Κουλουμπής, Λουίζα Σπάρταλη, Πάνος Τερροντής, Ανδρ. Παπαμαρτυρόπουλος, Δ. Κουλανής, Δ. Καραμπήλιας, Γ. Παπανιάς, Χρ. Δέδελ, Μ. Καραγιαννόπουλος, Δρόσος Μείντάνης, Ν. Μωραϊτης».

1. Μια άλλη μαρτυρία για τη δράση στην Ελλάδα αυτής της ηγετικής επαναστατικής φυσιογνωμίας του περασμένου αιώνα, που υπήρξε ο Amilcare Cipriani, βρίσκουμε στα γαλλικά διπλωματικά αρχεία: «...ο Α. Cipriani κατά την εναντίον του Όθωνα εξέγερση στην Αθήνα, τον Οκτώβριο του 1862, με ένα απόσπασμα από ευρωπαίους που διοργάνωσε, σήκωσε οδοφράγματα στις συνοικίες της πρωτεύουσας, όπου και ύψωσε την κόκκινη σημαία»· βλ. *Archives du Ministere des Affaires Etrangeres, Nouvelle Serie, Grece*, τομ. VI, σελ. 37.

2. Επιστολή Αναρχικών Πύργου

«Από τις όχθες του Αλφειού, από την ιερή Άλτιδα, την ιστορική Ολυμπία, απευθύνουμε τον αδελφικό μας χαιρετισμό στους συνέδρους.

Λυπούμαστε που εμποδιζόμενοι από την βαθειά οικονομική κρίση που μαστίζει την περιοχή μας, δεν μπορούμε να στείλουμε αντιπρόσωπο στο Συνέδριο. Πρέπει λοιπόν να αρκεστούμε στο να σας απευθύνουμε την παρακάτω έκθεση.

Εδώ η αναρχική προπαγάνδα άρχισε στα 1892 και γρήγορα πήρε μια μεγάλη έκταση. Ριχτήκαμε σε όλους τους θεσμούς και μέρα με τη μέρα η νεολαία όλο και περισσότερο δέχεται την δική μας ιδεολογία. Με ευχαρίστηση παρατηρούμε πως εδώ δεν έχουμε δεσποτικούς σοσιαλιστές· δεν έχουμε να αντιπαλέψουμε παρά με συντηρητικούς και φιλελεύθερους.

Θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι στην περιοχή μας δεν υπάρχουν εργατικά σώματα, επειδή δεν υπάρχει οιαδήποτε βιομηχανία. Είναι ένας τόπος όπου καλλιεργείται, κατά αποκλειστικότητα, το αμπέλι για την παραγωγή κορινθιακής σταφίδας· οι εργάτες έρχονται τρεις φορές τον χρόνο από τα βουνά και μετά πάλι φεύγουν, πράγμα που κάνει την ιδεολογική μας δουλειά δύσκολη και μας περιορίζει στο να τους μοιράζουμε μόνο αναρχικά προπαγανδιστικά φυλλάδια. Στην περιοχή μας ακόμα δεν υπάρχει καθόλου μεγάλη γαιοκτησία· κυριαρχεί η μικρή παραγωγή, καταχρεωμένη και υποκείμενη στην τοκογλυφία. Κάτω από την επίδραση των ιδεών μας οργανώθηκαν πολλές συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια, ιδίως ενάντια

στην τοκογλυφία, μα ακόμα και ενάντια στους φόρους.

Οι φοροεισπράκτορες και πολλοί άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι, που διατρέχουν την ύπαιθρο για να εισπράξουν τους φόρους, επανειλημμένα γίναν δεκτοί με πυροβολισμούς· ακόμα και αγροτικοί παπάδες συνενώθηκαν με το κίνημά μας διαμαρτυρίας ενάντια στην εξουσία και στους κεφαλαιούχους.

Πολλοί σύντροφοί μας και πολλοί άλλοι αγρότες συνελήφθηκαν και ρίχτηκαν για μήνες ολόκληρους στις φυλακές. Στο ίδιο διάστημα πολλές τρομοκρατικές απόπειρες οργανώθηκαν εναντίον ορισμένων κεφαλαιούχων.

Το ιδεολογικό όργανο της κίνησής μας ονομάζεται «Νέον Φως» και εκδόθηκε τον Οκτώβριο του 1898, σταμάτησε όμως την κυκλοφορία του τον Ιούνιο του 1899. Το περιοδικό αυτό εκδιδόταν με ευθύνη του συντρόφου μας Βασίλη Θεοδωρίδη. Μεταφράσαμε ακόμα και διανεμάμε σε χειρόγραφο αρκετά αναρχικά κείμενα: το *Θεός και Κράτος* του Μπακουίν, το *Αναρχία, η φιλοσοφία της και τα ιδεώδη της* του Κροπότκιν, τις *Διακηρύξεις* του Ετιεβάν, το *Αναρχικό Έργο* του Ζιράρ. Μεταφραστές ήταν ο σύντροφος Δ. Αρνέλλος.

Για το Αναρχικό Τμήμα Πύργου: Πάνος Μαχαίρας, Νικόλαος Δίδαχος, Δημήτριος Αρνέλλος, Παύλος Κοροβέσης, Σπυρίδων Κατήρας, Βασίλης Θεοδωρίδης, Δημήτριος Διονυσόπουλος, Κωνστ. Νοβιτέρης, Γεώργιος Πετρίτης, Βασίλης Πούλος, Ι. Παναγούτης».

ΑΜΠΕΛ ΠΑΖ: ΝΤΟΥΡ-ΡΟΥΤΙ.

Σε δυο τόμους, ο συγγραφέας παλιός αγωνιστής της CNT-FAI σκιαγραφεί τη ζωή του πιο γνωστού πρωταγωνιστή του Ισπανικού εμφύλιου πολέμου, του Αναρχικού Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι, του νεαρού μεταλλουργού που ξεκίνησε από το Λεόν, για να πυρπολήσει με τη δράση του, τις ψυχές των προλεταρίων, πριν βρει το θάνατο στην πολιορκημένη —από τους φασίστες του Φράνκο— Μαδρίτη κάτω από αδιευκρίνιστες μέχρι στιγμής συνθήκες.

Η αφήγηση αρχίζει από τα δύσκολα νεανικά χρόνια του Ντουρρούτι και φτάνει μέχρι το ζενίθ του Ισπανικού εμφύλιου το 1936. Στο φόντο παράλληλα των περιπετειών του Ντουρρούτι προβάλλει ανάγλυφη η κοινωνική κατάσταση της Ισπανίας από το 1896 μέχρι το 1936, οι αγώνες της CNT, οι επιτυχίες και οι αποτυχίες της, οι σκληρές συγκρούσεις του Ισπανικού προλεταριάτου, του πιο προω-

θημένου εκείνη την εποχή στην Ευρώπη και οι οργανωτικές προσπάθειες, που οδήγησαν στην ίδρυση της FAI. Για αυτό το λόγο άλλωστε το βιβλίο έχει τον υπότιτλο «η κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία 1896-1936».

Το όλο έργο χωρίζεται σε τρία μέρη: «ο ιντάρτης» (1896-1931), όπου περιγράφεται η πορεία του Ντουρρούτι από τον συνδικαλισμό στον Αναρχισμό και από κει στη θέση του υπ' αριθμόν ένα καταζητούμενου της Ισπανικής αστυνομίας, «ο αγωνιστής» (1931-1936) όπου εξετάζεται η δράση του στην περίοδο που ακολουθεί την παραίτηση από το θρόνο του Αλφόνσου του XIII και την εγκαθίδρυση της αστικής δημοκρατίας, καθώς και η εξαιτίας της ριζοσπαστικότητας του συγκρούσε-σής του με την ηγεσία της CNT. Τέλος στο τρίτο και τελευταίο μέρος του έργου με τίτλο ο επαναστάτης παρακολουθούμε την γοργή εκείνη πορεία του Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι από τις τάξεις του

Αναρχοσυνδικαλισμού στις επάλξεις της προλεταριακής επανάστασης, που ξέσπασε τελικά στην Ισπανία το 1936, τη συγκρότηση της θρυλικής ταξιαρχίας που έφερε το όνομά του και τέλος τον περίεργο θάνατό του στα οδοφράγματα της πολιορκημένης Μαδρίτης όπου είχε σπεύσει η ταξιαρχία του για να συγκρατήσει την υποχώρηση των ηττοπαθών κομμουνιστικών τμημάτων.

Πολλά λέχθηκαν για το θάνατό του. Πολλοί τον συνδύασαν με την προφητεία του ανταποκριτή της Πράβδα στην Ισπανία και πράκτορα της Γκε-Πε-Ου Κόλτσωφ «σε έξι μήνες ή θα είσαι μπολσεβίκος ή νεκρός». Ο Παζ αποφεύγει να πάρει θέση, απλά δεν ξέρουμε τίνος χέρι πάτησε τη σκανδάλη το μοιραίο εκείνο πρωί της 20ης Νοέμβρη 1936. Οποσδήποτε όμως δεν στέκει εκείνη η ηλίθια εκδοχή που αναφέρεται στο ελαφρώςπροβοκατορικό «σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας» ότι δόθηκε ο Ντουρρούτι αυτοπυροβολήθηκε κατά λάθος ενώ ακουμπούσε το όπλο του στο έδαφος.

Ο συγγραφέας αγωνιστής και ο ίδιος της Ισπανικής επανάστασης σίγουρα δεν κρατάει αποστάσεις από τα γεγονότα. Το βιβλίο του δεν μπορεί να θεωρηθεί ένα αυστηρά ιστορικό έργο. Αλήθεια πώς να κρατήσεις τις αποστάσεις σου από τέτοια γεγονότα; Ούτε είναι το βιβλίο αυτό έντονα αυτοκριτικό. Στο κάτω κάτω αυτή η γενιά που είχε να πει το είπε στις πεδιάδες της Ανδαλουσίας και στα οδοφράγματα της Μαδρίτης.

Η ανάγνωσή του συνίσταται σε όλους τους Αναρχικούς και μη που ενδιαφέρονται για μια από πρώτο χέρι καταγραφή των γεγονότων που παρά λίγο να αλλάζουν τη ροή της ιστορίας του 20ου αιώνα. Η μετάφραση της Ζωζώς Πεσκέτχη πιστή και λιτή είναι μέσα στο πνεύμα του βιβλίου. Έκδοση Ελεύθερος Τύπος, τόμοι Α και Β.

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ. ICO HENRI SIMON κ.α. «Ένας εργάτης δείχνει τότε τη φόρμα της δουλειάς του... Απευθυνόμενος στον δεύτερο γραμματέα Αντάμτσικ, τον ρωτάει πόσο στοιχί-

ζει τό κοστούμι του. Μην παίρνοντας καμιά απάντηση απαντά ο ίδιος. Γύρω στα 6.000 ζλότυ. Μέσα από το πλήθος ακούγονται τότε φωνές: «Γδύστε τον, γδύστε τον»... Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ο Αντάμτσικ βρίσκεται ντυμένος μόνο με τη φανέλλα και σώδρακό του.» ΠΑΝΤΟΜ, Ιούνιος 1976.

Το βιβλίο αυτό αποτελεί μια συλλογή κειμένων, που αναφέρονται στον οξύ ταξικό αγώνα, που έχει από χρόνια ξεσπάσει στην Πολωνία ανάμεσα στους εργάτες και το κόμμα «τους». Μέσα σε αυτό περιέχονται το κείμενο «Καπαιλισμός και πάλη των τάξεων στην Πολωνία, 1970-71» της γαλλικής ομάδας ICO, η μπροσούρα του Ανρί Σιμόν «η 25η Ιουνίου 1976 στην Πολωνία» και τέλος το χρονικό του κινήματος του 1980 που συντάχθηκε από τον Θέμη Μιχαήλ. Τα παραπάνω κείμενα καλύπτουν χρονικά το σημείο από την εξέγερση του Γκντανσκ το 1970 μέχρι τις εξελίξεις του Αυγούστου του 1980, εμφανίζοντας έτσι ένα μεγάλο κενό, αυτό του στρατιωτικού πραξικοπήματος του Δεκεμβρίου που οδήγησε στη διάλυση της Αλληλεγγύης και στην εγκαθίδρυση του πρώτου στις χώρες του υπαρκτού «σοσιαλισμού» στρατιωτικού καθεστώτος.

Πρόκειται για μια συλλογή από κείμενα που δεν έχουν τόσο θεωρητικό ενδιαφέρον όσο πιο πολύ ιστορικό. Ξαν πηγές για αυτήν την δημοσιογραφική σχεδόν καταγραφή των γεγονότων αποτελούν κυρίως έντυπα του επίσημου Πολωνικού καθεστώτος. (Εκτός από τη δουλειά του Μιχαήλ που βασίζεται περισσότερο πάνω σε δημοσιεύματα της Ελευθεροτυπίας).

Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει πιο πολύ ενδιαφέρον γιατί το θέμα που πραγματεύεται, σπάνια αντιμετωπίζεται με νηφαλιότητα στη σχετική βιβλιογραφία, αρετή που τουλάχιστον αυτά τα κείμενα την έχουν. Η κυριότερη χρησιμότητα αυτού του βιβλίου είναι για να το τρίψετε στη μούρη του κνίτη της γειτονιάς σας. Έκδοση Ελεύθερος Τύπος, μετάφραση Θέμη Μιχαήλ.

Ε. Ρεκλής.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι
(Συνέντευξη από τον Πιερ βαν Πάασεν, Τορόντο Σταρ, 1936)

«Για εμάς το πρόβλημα είναι να τσακίσουμε τον φασισμό μια για πάντα. Ναι, ακόμα και ενάντια στη θέληση της κυβέρνησης.

Καρμιά κυβέρνηση στον κόσμο δεν πολεμάει τον φασισμό μέχρι θανάτου. Όταν η μπουρζουαζία βλέπει τη δύναμη να της γλιστρά μέσα από τα χέρια, καταφεύγει στο φασισμό για να διατηρήσει την ύπαρξή της. Η φιλελεύθερη κυβέρνηση της Ισπανίας θα μπορούσε να καταστήσει τα φασιστικά στοιχεία αδύναμα εδώ και πολύ καιρό. Όμως χρονοτριβούσε, συμβιβαζόταν και τους χάριδε. Ακόμα και τούτη εδώ η σπγμή υπάρχουν άνθρωποι στην κυβέρνηση που θέλουν να φερθούν στους φασίστες με «το μαλακό». Ποτέ δεν ξέρεις — η τωρινή κυβέρνηση μπορεί να χρειαστεί τους χουντικούς για να συντρίψει το εργατικό κίνημα...

Ξέρουμε πολύ καλά τι θέλουμε. Εμάς καθόλου δεν μας ενδιαφέρει αν υπάρχει κάπου στον κόσμο κάποια Σοβιετική Ένωση, που για το χατήρι της ειρήνης και της ησυχίας της οι εργάτες της Γερμανίας και της Κίνας θυσιάζονται στη φασιστική βαρβαρότητα από τον Στάλιν. Εμείς θέλουμε την Επανάσταση εδώ, στην Ισπανία, εδώ και τώρα και όχι ίσως μετά τον καινούργιο Ευρωπαϊκό πόλεμο. Δημιουργούμε στον Χίτλερ και στο Μουσσολίνι σήμερα πολύ περισσότερα προβλήματα με την επανάστασή

μας, από όσα ο Ρώσσιος Κόκκινος Στρατός. Δίνουμε για παράδειγμα στη Γερμανική και την Ιταλική εργατική τάξη για το πως να αντιμετωπίσει το φασισμό.

Δεν περιμένω βοήθεια από καρμιά κυβέρνηση του κόσμου για την Ελευθεριακή Επανάσταση. Ίσως τα συγκρουόμενα συμφέροντα των διάφορων ιμπεριαλισμών να επηρεάσουν τον αγώνα μας. Αυτό είναι πιθανό. Ο Φράνκο προσπαθεί να μπλέξει την Ευρώπη στη σύγκρουση. Δεν θα διστάσει να ρίξει τη Γερμανία επάνω μας. Δεν περιμένουμε βοήθεια ούτε από την δική μας κυβέρνηση σε τελευταία ανάλυση».

(ο Βαν Πάασεν παρατηρεί: «Αν νικήσετε θα κληρονομήσετε ερείπια»)

«Πάντα ζούσαμε σε τρώγλες και σε τρύπες στον τοίχο. Ξέρουμε πώς να βολευτούμε για λίγο. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάτε πως ξέρουμε και να χτίζουμε. Εμείς χτίζαμε τα παλάτια και τις πόλεις εδώ, στην Ισπανία και στην Αμερική και παντού. Εμείς, οι εργάτες θα χτίσουμε άλλα στη θέση τους. Καλύτερα από τα παλιά. Δεν τα φοβόμαστε καθόλου τα ερείπια. Θα κληρονομήσουμε τη γη. Δεν υπάρχει καρμιά αμφιβολία γι αυτό. Η μπουρζουαζία μπορεί να καταστρέψει τον κόσμο πριν φύγει από την σκηνή της Ιστορίας. Εμείς κουβαλάμε τον καινούργιο κόσμο στις καρδιές μας. Αυτόν τον κόσμο φπάχνουμε τώρα.»

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΣΠΑΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

Χέρμπερτ Ρηντ

Το χρυσό λεμόνι δεν γίνεται μονάχο αλλά απ' το πράσινο το δέντρο ξεπετιέται ένας άντρας δυνατός, με καθαρή ματιά είναι ένας άνθρωπος που λεύτερος γεννιέται

Το ζώο μπαίνει κάτω απ' το ζυγό και με των άλλων τη φροντίδα προχωράνε οι τυφλοί αλλά ένας άντρας λεύτερος το δικό του έχει δρόμο και ένα σπίτι στου λόφου την κορφή

Και οι άντρες είναι άντρες που οργώνουνε τη γη και οι γυναίκες, γυναίκες που υφαίνουν είναι σε πενήντα ανθρώπους ο λεμονόκηπος ανήκει και κανένας απ' αυτούς σκλάβος δεν είναι.

Χέρμπερτ Ρηντ (1893 — 1968)

Άγγλος αναρχικός και ποιητής. Έχει γράψει μερικά από τα κλασσικά βιβλία του αναρχισμού «Ποίηση και Αναρχισμός», «Η φιλοσοφία του Αναρχισμού», «Εκπαίδευση μέσα από την Τέχνη».

Σ'ΑΥΤΗ ΤΗ ΠΟΛΗ ΣΕ ΤΟΥΤΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΘΑ'ΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

ΜΑΗΣ 68-ΜΑΗΣ 87 Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ... Ο ΑΙΧΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ-ΜΑΗΣ 87

Προς όλους τους μαθητές που δεν θεωρούν τη σκέψη πολυτέλεια

Αν θα θέλαμε να εξηγήσουμε σε κάποιον που δεν έχει ιδέα επί του θέματος, τι είναι σχολείο, θα μπορούσαμε απλώς να περιγράψουμε ένα πολύπλοκο μηχανήμα (ή έναν άλλο Μινωτάυρο ίσως) στο οποίο μπαίνουν νέοι άνθρωποι γεμάτοι δημιουργικότητα και ζωντάνια και βγαίνουν νευρωτικά, αγχωτικά γρανάκια του απάνθρωπου μηχανισμού του ΚΡΑΤΟΥΣ και της ΕΞΟΥΣΙΑΣ (γραφειοκράτες, τεχνοκράτες, ανεγκέφαλοι εργάτες, "ανερχόμενοι" πολιτικάντιδες). Φαίνεται καθαρά ότι το σχολείο δεν είναι, παρά προέκταση της ταξικά διαχωρισμένης κοινωνίας, η οποία επιβάλλει διαχωρισμούς του τύπου: αφεντικό-δούλος, "καλός"- "κακός". Η επιλογή στηρίζεται στη προσφορά του καθενός στο σύστημα. Στον δικό μας χώρο, σχολείο, η επιλογή στηρίζεται στη περισσότερη εμπέδωση κενών ή χρήσιμων για το κράτος "γνώσεων" και έχει μέτρο διαφοροποίησης τον βαθμό. Οι αναρχικοί μαθητές αντιτίθενται σε οποιαδήποτε προσπάθεια διαχωρισμού των ανθρώπων, αρνούνται την εμπορευματοποίηση -βαθμοποίηση της γνώσης. Να γιατί λέμε:

1) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΒΑΘΜΩΝ-ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

2) ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗ ΣΕ ΑΞΙ-ΤΣΙ

Όμως ο πιο σημαντικός-για το κράτος-στόχος του ταξικού σχολείου είναι η μετάδοση κοινωνικών ρόλων, προϊόντων των εξουσιαστικών σχέσεων που επικρατούν στην κοινωνία. Ο ρόλος που προσπαθούν να επιβάλουν στους μαθητές είναι αυτός του παθητικού δέκτη, του ακροατή. Θέλουν να φτιάξουν όντα που να συρρέουν κατά χιλιάδες στις προεκλογικές συγκεντρώσεις, που να παρακολουθούν με κομένη ανία "συζητήσεις" στρογγυλής τραπέζης. Έτσι, σε μια άθλια κατάσταση που τη συνθέτουν η καθημερινή-θεομοθετημένη με το μαμπούλα των 50 απουσιών-παρουσίας, ο φόβος της εξέτασης και της βαθμολογίας ο μαθητής ακούει, συσσωρεύει "γνώσεις" που δεν έχουν να του πουν τίποτα, δοσμένες από μηχανισμούς έξω από αυτόν. Δικιά αγκυρά και αδιεξόδου. Οι αναρχικοί μαθητές πιπετεύουντας σε μια κοινωνία λεύτερη όπου η ζωή θα έχει ξαναποκτήσει το πραγματικό της νόημα, θα είναι πάλι ΖΩΗ, προτείνουν:

3) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΡΙΟΥ ΑΠΟΥΣΙΩΝ-ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Το κράτος πιστεύει ότι με τη "καλυμμένη" του βία, με τη κατάσταση αδιεξόδου που γεννάει στους μαθητές θα καταφέρει να τους χειραγωγήσει οριστικά. Μάταιη ελπίδα. Πολλοί μαθητές δείχνουν εκτός ελέγχου. Τότε επιστρατεύεται το βαρύ πυροβολικό του κράτους, η καταστολή. Όχι φυσικά (σε πρώτη φάση τουλάχιστον) με ΜΑΤ, στρατούς, φυλακές αλλά με αποβολές, μείωση διαγωγής κ.ά. Όνειρο δικό μας μια κοινωνία δίχως νόμους και κατασταλτικούς μηχανισμούς, όπου οι σχέσεις των ατόμων θα στηρίζονται στην αμοιβαία συμφωνία και κατανόηση, όπου οι ιδιαιτερότητες κάθε ατόμου θα κατοχυρώνονται. Ζητάμε:

4) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΠΕΡΙ ΔΙΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΑΛΟΥΣΙΩΝ

5) ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΕΝΤΥΧΩΝ στο σχολείο

Οι αναρχικοί μαθητές αρνούνται το ψευδοσυμμετοχικό θεσμό των 5-15 μελών και απαντάνε με το αίτημα:

6) ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ/Προβλέπει:

- α) Κατάργηση κάθε θεομοθετημένης εξουσιαστικής σχέσης (προεδρία).
- β) Όλη η εξουσία να ανήκει στις συχνές Γενικές Συνελεύσεις.
- γ) Εκλογή άμεσα ανακλητών αντιπροσώπων-αν και όταν το κρίνει απαραίτητο η Γ.Σ.-για την αντιμετώπιση ενός συγκεκριμένου, και μόνο, αυτού, θέματος.

Αυτή είναι η κοινωνία, αυτό είναι το σχολείο για τα οποία αγωνιζόμαστε. Αγωνιζόμαστε για την απεριόριστη μάθηση του ανθρώπου, για μάθηση ενταγμένη στο πλαίσιο της κοινωνικής ζωής σε μια πραγματικά ελεύθερη, αναρχική κοινωνία.

ΜΑΗΣ 68-87.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ.
Ο ΑΙΧΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ
(ΒΟΥΛΑΣ-ΓΛΥΦΑΔΑΣ-ΤΕΡΨΙΘΕΑΣ)

Η Πανούκλα των Εξετάσεων ή οι Εξετάσεις της Πανούκλας

Συμμαθητές - Συμμαθήτριες

Για μια ακόμα φορά καλούμαστε να εξεταστούμε στους ναούς που θυσιάζουν τα εφηβικά μυαλά για τις ανάγκες της διαχείρισης της αστικής εξουσίας, για μια ακόμα φορά καλούμαστε να αποστηθίσουμε όλο εκείνο το πλαίσιο των άχρηστων και διαστρεβλωμένων γνώσεων για να καταταγούμε στην βαθμίδα της κοινωνικής ιεραρχίας.

Για μια ακόμα φορά μας καλούν να υποκλιθούμε στους Ιεροεξεταστές της σκέψης μας για να μας επιλέξουν, να μας ταξινομήσουν, να μας επιτηρήσουν. Να αποφασίσουν για μας, ποιους θα στείλουν στους χώρους της παραγωγικής απονέκρωσης και ποιους θα προετοιμάσουν για τους μελλοντικούς διευθυντές αυτής της κοινωνίας.

Για μια ακόμα φορά μας καλλιεργούν τον καριερισμό (τι όνειρο θεέ μου, μια δεσούλα και εγώ στο Πανεπιστήμιο), την ανταγωνιστικότητα, τις στείρες φιλοδοξίες. Γι' αυτό και μας επιβάλλουν την λογική της ευτακτοποίησης, είτε με φροντιστήρια, είτε με χάπια που βοηθούν την μνήμη, είτε με οποιονδήποτε άλλον τρόπο που μπορεί να εφεύρει η αρρωστημένη φαντασία της σημερινής αποχαινεωτικής κοινωνικής πραγματικότητας. Αργότερα στους επιτυχόντες θα φορέσουν το χαμόγελο της επιτυχίας και στους αποτυχόντες θα δείξουν τον δρόμο για την εξαθλίωση ή το νυστέρι για μια πιθανή αυτοκτονία. Έτσι κι αλλιώς όλοι θα γίνουμε εν δυνάμει «δύτες» ή εν δυνάμει «θύμα-τα» στην καρδιά ενός κόσμου που δεν επιτρέπει συναισθηματικές πολυτέλειες. Η αποξένωση της σημερινής κοινωνίας που απομονώνει τα βλέμματά μας αναγκάζοντάς τα να κοιτάζουν πλάνια τις εμπορικές βιτρίνες μη μπορώντας να αντικρύσουν τίποτα άλλο έξω απ' τα εμπορεύματα και την τιμή τους, εκφράζει μονάχα την μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι προσρίζουν εμάς να γίνουμε οι «κούκλες» που θα λανσάρουμε τα όποια προϊόντα σαν κάθε λογής καταναλωτή μπροστά στην όψη αυτής της βιτρίνας. Εργάτες και διανοούμενοι, «ειδικοί» και «ανειδικευτοί», εντολείς και εντολοδόχοι, θα πάρουμε διαδοχικά ο καθένας τη θέση που μας ταιριάζει στο σύγχρονο κοινωνικό κάτεργο. Να λοιπόν που ο βαθμός των εξετάσεων, αυτός ο τεράστιος δικαστής με τον δείκτη του χεριού του προτεταμένου, λες και εκείνη την στιγμή απαγγέλει την κατηγορία ή βγάζει την καταδικαστική ποινή, επηρεάζει λιγότερο απ' ό,τι νομίζουμε το κατοπινό μας μέλλον.

Να λοιπόν, που οι επιτηρητές - καθηγητές, αυτά τα μαντρόσκυλα της αστικής εκπαίδευσης δεν προσδίδουν και πολλά διαφορετικά στοιχεία στην όλη διαδικασία. Ακόμα και οι ένστολοι υπηρέτες της Αστυνομικής Υπηρεσίας που επιμένουν να μας τονίζουν το σκηνικό του μαρτυρίου, ακόμα και οι τεράστιες καγκελόπορτες που θα διαβούμε στην είσοδο του σχολείου, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να προσδίδουν μια καφκική εικόνα στην μυστηριακή τελετή. Όλα αυτά όμως δεν αποτελούν την ουσία στην λογική των Εξετάσεων. Γιατί ο πραγματικός εφιάλτης παίζεται στο παρασκήνιο. Η αποφασή τους είναι ήδη καταδικαστική για όλους μας.

Ένα τεράστιο κοπάδι νέων προσρίζεται για να διαιωνίσει τους κοινωνικούς δεσμούς και να χορέυει στο ρυθμό της αλλοτρίωσης. Για να διαιωνίσει το αξίωμα της κοινωνίας: «παραγωγή για την παραγωγή» και «κατανάλωση για την κατανάλωση» μέσα στην γενικευμένη σιωπή της αποδοχής. Κι όταν οι σημερινοί αποτυχόντες θα έρπονται αύριο στα πόδια των σημερινών επιτυχόντων δείχνοντας την μοναδική τους ικανότητα που βρίσκεται στο μέγεθος της γλώσσας τους, οι σημερινοί συμμαθητές τους και τα αυριανά αφεντικά τους θα τους τρίβουν σε ένδειξη «γενναϊοδωρίας» ένα πεντοχίλιτρο στη μούρη τους γελώντας με απίστευτη ικανοποίηση. Κι έτσι οι ρόλοι που μας έβαλε το σύστημα να παίζουμε θα αναπαράγονται και πάλι.

Και πίσω απ' αυτό το «μαύρο χιούμορ» της αμοιβαίας συγκατάβασης θα είναι οι λακές του κεφαλαίου που θα τρίβουν τα χέρια τους από ευχαρίστηση. Με την σημερινή μας προκήρυξη ελπίζουμε να χαλάσουμε κάτι απ' αυτό το μακάβριο σενάριο. Ας κοιταχτούμε και πάλι στα μάτια. Θα αφήσουμε να μας καταντίσουν έτσι; Ας αρνηθούμε την λογική τους.

ΚΑΤΩ Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Ας χειραφετήσουμε τις επιθυμίες που οι λογικοί συμβιβασμοί και η μικροαστική υποκρισία ανέκαθεν καταδίκασαν. Δεν θέλουμε άλλους τεχνοκράτες, δήμευτες, εξεταστές ή δούλους. Η φωνή μας είναι εκείνη που θα σπάσει τις αλυσίδες της απομόνωσης. Ας τρέμει το Κράτος μια ενδεχόμενη αντίστασή μας. Εμείς έχουμε να προωθήσουμε την πρόκληση για ένα χώρο που θα αυτοδιαχειριστούμε την μάθηση, την έρευνα και κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Εκδότης
Πισμίας Θεόδωρος
Επιδάφρου 21, Χαλάνδρι

Συνδρομές: ετήσια 2.000 τεύχη 24
εξάμηνη 1.000 τεύχη 12
Με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ

Η «ΔΟΚΙΜΗ» σε κάθε τεύχος θα δημοσιεύει κείμενα και γραμματα χωρίς περιοχές με γεγονότα, παραγγελίες, απόψεις, κριτικές και προβληματισμούς.
Τα γράμματα να στέλνονται στην Τ.Θ. 20080 100 22 ΑΘΗΝΑ, και αν είναι δυνατόν να μην έχουν μεγάλη έκταση.

Προς Δοκιμή

Συμπαθέστατε συντάκτη της Δοκιμής. Ειλικρίνως σου λέω μου είσαι συμπαθής γιατί διακρίνω στις απόψεις σου μερικά στοιχεία από απόψεις που υποστήριζα με θέρμη πριν από αρκετά χρόνια. Όσο μου είσαι εσύ όμως συμπαθής άλλο τόσο μου είναι αντιπαθείς και επικίνδυνες για το παρόν και το μέλλον του αναρχικού χώρου οι απόψεις που προσβέβεις. Στο γράμμα μου γράφω ότι οι ενέργειες της Αναρχικής Δράσης ήταν επιβλαβείς για τους τότε κρατούμενους στις φυλακές και χωρίς ιστορικό προηγούμενο μιας και οι αναρχικοί ποτέ δεν έκαναν εφημερίδες αντιπάλων τους επειδή κάτι τέτοιο ήταν αντίθετο στις ιδέες τους.

Συμπαθέστατε αρθρογράφε δεν δικαιούσαι να είσαι ιστορικά ανακριβής για να αποκρύψεις αυτή την αλήθεια.

Η Οργισμένη Ταξιαρχία και το Καταλανικό Απελευθερωτικό Μέτωπο που έκαναν παρόμοιες ενέργειες ποτέ δεν ισχυρίστηκαν ότι είναι αναρχικές οργανώσεις. Ούτε βέβαια οι μεμονωμένες περιπτώσεις εκδήλωσης μιας συλλογικής οργής στην Ουγγαρία του '56 διεκδικήθηκαν ποτέ από αναρχικούς.

Όμως πώς είναι δυνατόν να συγκρίνεις μια εξέγερση νεός ολόκληρου λαού χρόνια καταπιεσμένου που εκδηλώνει φανερά και συλλογικά το μίσος και την οργή του ενάντια στους εκμεταλλευτές του με τις καταδικασμένες από την κοινή γνώμη μερικών καουμπόκων ενεργειών μιας ολιγαριθμής ειδικής ομάδας εκδικητών; Αυτά τα δυο διαφέρουν όσο η τρομοκρατία με την επανάσταση όσο η πρωτοπορία με τη μάζα όσο οι εξουσιαστικές θεωρίες με τον αναρχισμό. Οι αναρχικοί δεν θα συμφωνήσουν με όλα όσα θα γίνουν σε μια λαϊκή εξέγερση. Δουλεύοντας όμως μαζί και μέσα από το λαό θα προσπαθήσουν να συντομεύσουν αυτό το στάδιο γιατί ποτέ δεν κτίζεις μια νέα κοινωνία πάνω στο μίσος στο αίμα και στη βία. Επίσης κακώς δεν γνωρίζεις ότι πολλοί είχαμε διαχωρίσει τη θέση μας όταν διάφορες ομάδες, οι πάντοτε ίδιες μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού, έκαναν βιβλιοπωλεία του ΚΚΕ και του ΕΝΕΚ ή όταν επετέθηκαν στα γραφεία της Ρήξης.

Αμφισβητώ ότι αυτές οι ενέργειες έχουν οποιαδήποτε σχέση με τον αναρχισμό. Το κάψιμο μιας εφημερίδας ή ενός βιβλιοπωλείου δεν είναι μια οποιαδήποτε βίαιη ενέργεια οπότε θα το συζητούσαμε σε διαφορετική βάση. Είναι πράξη που ταιριάζει σε θρησκευτικούς ή πολιτικούς σκοταδιστές κατόχους της μιας και μοναδικής αλήθειας εχθρούς της ελευθερίας και υπέρμαχους της καταπίεσης των λαών. Τι σχέση έχουν οι αναρχικοί με τέτοιες πρακτικές; Ο αναρχισμός εγγυάται τις ατομικές και πολιτικές ελευθερίες ακόμη και των χειρότερων αντιπάλων του.

«Δεν είμαι πραγματικά ελεύθερος παρά μόνο όταν όλα τα ανθρώπινα όντα που με περιβάλλουν είναι εξίσου ελεύθερα» (Μπακούνιν: Θεός και κράτος).

Αν λοιπόν οι αναρχικοί σήμερα δεν ανέχονται εχθρικές εφημερίδες και βιβλιοπωλεία αναρωτήθηκες τι θα γινόταν αύριο αν οι αναρχικοί γίνουν μια αξιόλογη δύναμη;

Επαναστατική τρομοκρατία; Σφαγές αντιπάλων και γιατί όχι διαφωνούντων ομοϊδεατών; Εκεί οδηγεί αυτή η λογική συνεχώς επαληθευμένη ιστορικά. Τότε συμπαθέστατε αρθρογράφε θα σου απαντήσω «αν για να νικήσουμε θα έπρεπε να στήσουμε κρεμάλες στις πλατείες εγώ θα προτιμούσα να ήμουνα με το μέρος των νικημένων» (Μαλατέστα: Για την επαναστατική τρομοκρατία).

Σου γνωστοποιώ ότι στην επαναστατημένη Ουκρανία των Μαχνοβιτών σε κατάστιαστος του πιο σκληρού εμφύλιου πολέμου ενάντια στους λευκούς και στους κόκκινους εκδίδονταν ελεύθερα ανάμεσα σε άλλες μια δεξιά και μια αριστερή εφημερίδα των σοσιεπαναστατών και μια των μπολσεβίκων σαφώς εχθρικές προς τον αναρχισμό. Αυτό γιατί πίστευαν ότι «η κατάργηση της ελευθερίας του λόγου και του τύπου δεν θίγει μόνο θεωρητικά την ελευθερία αλλά πλήττει κατευθείαν τα θεμέλια της επανάστασης». (Μπεργκμαν: Το αλφαβητάρι του αναρχισμού)

Μια εφημερίδα λοιπόν εκφράζει χιλιάδες αναγνώστες της που καλώς ή κακώς γουστάρουν να τη διαβάζουν. Τέτοιου είδους ενέργειες πρέπει να εγκαταλειφθούν σαν ξένες προς τον αναρχισμό ως προϋπόθεση για οποιαδήποτε μελλοντική συνεργασία όλων των αναρχικών τά-

σεων. Κατηγορείς τις αναρχικές ομάδες που διαφώνησαν ανοικτά μέσα στον χώρο αλλά και μέσω του τύπου ότι έτσι εξυπηρετούν την ασφαλίστικη κρατική λογική.

Θαυμάσια: Πού 'σαι Στάλιν να δεις τα εγγόνα σου. Καταξιωμένοι σύντροφοι με υπεύθυνες απόψεις και πολύχρονη δράση κατηγορούνται σαν προβοκάτορες γιατί όχι και χαφιέδες με φοβερή ευκολία. Αυτό είναι το νέο ήθος, η νέα ποιότητα σχέσεων που πρέπει να χαρακτηρίζει συντρόφους. Ποιά κανάλια συντροφικής επικοινωνίας έχουν παραμείνει ακόμα για μια έσω του χώρου κριτική όταν οι απόψεις αντιμετωπίζονται με λασπολογία και τα επιχειρήματα με απειλές ή ξυλοδαρμούς; Ποιά συζήτηση όταν υποβάλλεται ή αναζητείται η βία για τη βία και η σύγκρουση για τη σύγκρουση; Η επαναστατική πάλη υποβιβάζεται σε ένα ιδιωτικό πόλεμο μερικών με την αστυνομία μακριά και πέρα από την κοινωνία ενώ πανεύκολη η υπερεπαναστατική κριτική από τους χτεσινούς αναρχικούς και αυριανούς μικροαστούς ενάντια σε όποιον καταγγέλει τον εκφυλισμό. Θα ήθελες να μιλήσουμε για τα χάλια των σχέσεων και τη στειρότητα των ιδεών που μαστίζει το χώρο; Μήπως για τους πολλούς που έχουν μπερδέψει τον αναρχισμό με χιλίες άλλες ξένες θεωρίες;

Μην αφορίζεις τη χρησιμοποίηση του αστικού τύπου γιατί όπως ξέρεις και η Αναρχική Δράση αυτόν χρησιμοποίησε και όχι τα περιοδικά ή τις εφημερίδες του χώρου.

Όχι συμπαθέστατε αρθρογράφε παρόμοιες ενέργειες όπως της Αναρχικής Δράσης σπρώχνουν ακόμα περισσότερο τον αναρχικό χώρο στο περιθώριο ενώ ερωτοτροπούν επικίνδυνα με την ιδεολογία του αντάρτικου πόλης, ιδεολογία σαφώς εχθρική με τον αναρχισμό, ιστορικά αποτυχημένη και διεθνώς αποκτηνυγμένη από το σύνολο του αναρχικού κινήματος.

Μην ξεχνάς ότι όπου ακολουθήθηκε τέτοιος δρόμος γέμισαν και δεν άδειασαν οι φυλακές από πολιτικούς κρατούμενους, οι κοινωνίες συντηρητικοποιήθηκαν, τα διάφορα κινήματα παρέλυσαν, η καταστολή γενικεύθηκε. Δουλειά των αναρχικών είναι να λειτουργούν καταλυτικά μέσα στην κοινωνία και στις συνειδήσεις προωθώντας την ατομική και συλλογική εξέγερση, την αυτοοργάνωση και την ενσυνείδητη πράξη των ιδίων των ανθρώπων για τη χειραφέτηση τους και όχι να οικειοποιούν την αδράνεια τους και να υποκαθιστούν τη δράση τους σαν μανιασμένοι εκδικητές. Η απάντηση του αναρχικού χώρου στη συνεχιζόμενη καταστολή πρέπει να είναι συλλογική με όλους όσους αρνούνται τον αυταρχισμό. Αυτό προσπαθούσαμε τότε οι περισσότεροι μέσα από τις φυλακές και δεν μπορεί να ισχυρίζεται η Αναρχική Δράση και όποιος άλλος ότι ξέρει καλύτερα από μας τους ίδιους το συμφέρον μας.

Η απελευθέρωση της Ιατροπούλου και η αποκάλυψη της σκευωρίας αποδεικνύουν τον ισχυρισμό μου. Το κράτος επιδιώκει να σπρώξει τους αναρχικούς στην τρομοκρατία γιατί είναι ένα μέτωπο που το ξέρει καλά και έχει τη νίκη εξασφαλισμένη. Ένα μέτωπο που αν δεν υπήρχε θα έπρεπε να εφευρεθεί. Ας μην του κάνουμε τη χάρη.

Με την ελπίδα μιας σοβαρής απάντησης
 Βασίλης Μαγκαναδέλλης

1. Μια «σοβαρή» απάντηση θα δίνονταν, ίσως, σε κάποιον που θάβαζε προβλήματα και θα υποστήριζε απόψεις στηριγμένες σε κάποια βάση, π.χ. του αναρχικού κινήματος, κι όχι σε ηθικοχριστιανικές φιλοσοφικές δοξασίες. Και τι άλλο από λαϊκίστικες δοξασίες και μάλιστα χρησιμοποιούμενες από κάθε είδους εξουσιαστές οι απόψεις περί «κοινής γνώμης», «καουμπόκων ενεργειών», χρήση όρων όπως «τρομοκρατία» (από ποιον ενάντια σε ποιον); ή εκφράσεων όπως «ποτέ δε κτίζεις μια νέα κοινωνία πάνω στο μίσος, στο αίμα και στη βία». Αυτά αγαθά μου Βασίλη, ταιριάζουν σε φιλελεύθερους χριστιανούς κι όχι σε αναρχικούς. Και είναι αλήθεια ότι όπως υποστήριζες «με θέρμη» στοιχεία από τις απόψεις μου, πριν λίγα χρόνια, δε θα μούκανε εντύπωση νασαι απ' αυτούς τους «χτεσινούς αναρχικούς και αυριανούς μικροαστούς ενάντια σε όποιον καταγγέλει τον εκφυλισμό.»

Γιατί τι άλλο από εκφυλισμό δηλώνουν οι πα-

ράπάνω απόψεις που αναφέρεις και τα περί «Στάλιν», «Θρησκευτικούς ή πολιτικούς σκοταδιστές» βρίσκοντας την αναρχική παράδοση, συλλήβδην. Αγαθέ μου, οι αναρχικοί σ' όλη την μακρόχρονη ιστορία τους, εκδικήθηκαν τους εχθρούς του αναρχικού κινήματος, κρέμασαν και εκτέλεσαν, τους εχθρούς της επανάστασης και ιδίως τους «χειρότερους αντιπάλους» και βέβαια όχι τους προσωπικούς τους αλλά τους ταξικούς.

2. Το τσιτάτο του Μπακούνιν είναι εκτός τόπου και φαίνεται ότι δε καταλαβαίνεις ότι διαβάξεις ή επίτηδες χρησιμοποιείς ότι σε συμφέρει για να τεκμηριώσεις τις απόψεις σου, γιατί ο Μιχαήλ κάνει κριτική στη λεγόμενη «ελεύθερη» κοινωνία του καπιταλισμού κ.λ.π. κ.λ.π.

3. Καλέ μου, τι άλλο είναι η Επανάσταση παρά η τρομοκρατία, που ασκεί ο ένοπλος εκμεταλλευόμενος καταπιεσμένος λαός ενάντια στους χτεσινούς εξουσιαστές του και στους μισοφόρους τους ή μήπως ο δρόμος που πάει για τις Βαστίλες θάνατ σπαρμένος με λουλούδια και στο τέλος θα περιμένουν οι εξουσιαστές το λαό μ' ανοιχτές αγκάλες για να συμφιλιωθούν και να γιορτάσουν μαζί του τη νίκη της ελευθερίας και το τέλος της εξουσίας τους;

4. Το παράδειγμα των Μαχνοβιτών είναι ατυχές γιατί γνωρίζεις ότι οι σοσιαλεπαναστάτες και οι Μπολσεβίκοι στη περίοδο του «πιο σκληρού εμφύλιου πολέμου ενάντια στους λευκούς και τους κόκκινους» οι μεν δεύτεροι ήταν σύμμαχοι στον αγώνα ενάντια στους λευκούς, οι δε πρώτοι ενάντια και στους κόκκινους. Γιατί δε μας λες αν εκδίδονταν την ίδια περίοδο καμιά τσαρική εφημερίδα; Και γιατί δε μας λες για τη περίφημη συνάντηση των Μαχνοβιτών με τα στρατεύματα του εξωμότη Πετλιούρα, όπου ο Μαχνο τον εκτέλεσε δημοσίως κατηγορώντας τον μισοστά στους χιλιάδες στρατιώτες του; Ατομική ή επαναστατική τρομοκρατία είναι αυτό Βασίλη μου; Καλά θα κάνεις να διαβάσεις πάλι την ιστορία του αναρχικού κινήματος, όχι για να τεκμηριώσεις τις χριστιανοφιλελεύθερες απόψεις σου, αλλά για να δεις αν μπορεί ακόμα να θεωρείς τον εαυτό σου αναρχικό.

5. Επίσης καλό θάνα να διαβάσεις επιμελώς και το σχετικό άρθρο Η ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, της Δοκιμής που κρατάς, όσο και την προηγούμενη απάντησή στο γράμμα σου. Για να πάσουμε να μερδεύουμε την αναρχική θεωρία με «χιλίες άλλες ξένες θεωρίες» όπως το χιπισμό, τον χριστιανισμό κι άλλες ηθικοσοσιαλιστικές μαρξίσουσες, στην πλειοψηφία τους, και μάλιστα των σύγχρονων αναθεωρητών του μαρξισμού κ.λ.π.

«Ο συμπαθέστατος αλλά με αντιπαθείς (πλην όμως αναρχικές) απόψεις συντάκτης της ΔΟΚΙΜΗΣ»

Υ.Γ.: Με την ελπίδα μιας μελέτης προσεκτικότερης της αναρχικής πρακτικής και θεωρίας, χωρίς εκλεκτικισμούς στηριγμένους σε προσωπικές φοβίες και τραύματα.

Προς «Δοκιμή»
 Ο λόγος που γράφω αυτό το γράμμα είναι σύντομος, και απλός.

Γράφω για λόγους συνείδησης. Ποτέ δεν πήγα φυλακή, ποτέ δεν βασανίστηκα, τουλάχιστον όχι σωματικά. Γιατί πνευματικά και ψυχικά δηλητηριάζονται και η κοινωνία όσο πιο πολύ γίνεται. Φροντίζει η «κοινωνία» μας γι' αυτό. Αυτή και όλο το χαφιεδότσουρμό της μαζί.

Είναι απαίσιο να θες να μιλήσεις και να σου κλείνουν το στόμα. Είναι εγκληματικό να μην σ' αφήνουν να εκφράσεις τους φόβους και την αγωνία σου. Μια αγωνία που σε πνίγει όπως και η μυρωδιά από τα βρώμικα στόματά τους, και η γλίτσα από τα βρώμικα χέρια τους. Αυτά τα χέρια που άγγξαν τα παρθένα κρίνα της νιότης μας και μας έκαναν έρμαιο της υποχθόνιας βούλησής τους.

Μας απαγορεύουν να μιλάμε. Μας ειρωνεύονται όταν κρατάμε τις εφημερίδες που μας εκφράζουν. Μας χτυπάνε όταν επιμένουμε. Και ψάχνω «μικρή» ανάμεσα στους «μεγάλους» να βρω τη δημοκρατία που μου τάξαν. Εκατό φορές ψάχνω να βρω

την ευτυχία του νασαι άνθρωπος. Και αντί γι' αυτά βρίσκω μόνο απάτη φόβο και κακία.

Κάποτε φοβόμουν να κρατήσω αναρχική εφημερίδα. Φοβόμουν να μιλήσω. Τώρα όμως δεν με νοιάζει. Θα κάνω οτιδήποτε, για να δώσω ζωή, στα νεκρωμένα κύτταρα του μυαλού μου. Και θα πάρω εκδίκηση. Για όσα μου πήραν. Για όσους βασάνισαν. Για όσα ψέμματα είπαν. Για όσα έκαναν και κάνουν. Κι έτσι πρέπει να κάνουν όλοι. Είχατε τόσο δίκιο, όταν γράψατε ότι: μόνο με τον αγώνα θα πάρουμε το μέλλον μας πίσω. ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ ΠΑΡΟΥΜΕ.

Είναι τόσο άδικο αυτός ο κόσμος να καταστραφεί, επειδή κάποιοι, μια χούφτα άνθρωποι, θέλουν να κατακτήσουν τα πάντα και να τ' αφήσουν να στροβιλίζονται στην υπερκαταναλωτική βλακεία τους. Το θέμα όμως είναι πως θα πείσουμε τους υπόλοιπους.

Φιλικά
 Α.Α.

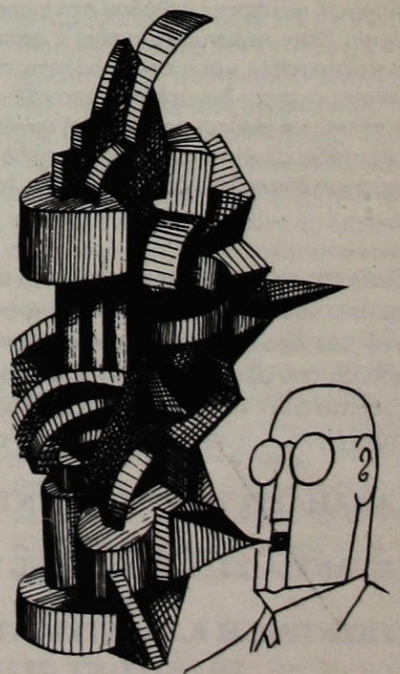

Γεια σας φίλοι μου,

Είναι στιγμές που νιώθω τον εαυτό μου σαν μια ορολογιακή βόμβα έτοιμη να εκραγεί αν μόλις αγκιχτεί το κατάλληλο της κουμπί. Πνίγομαι θέλω να επαναστατήσω ενάντια σ' όλα όσα με πνίγουν σ' όσα καταπατούν κάθε έννοια δικαιοσύνης θέλω να επαναστατήσω ενάντια σ' αυτή την κολοκοινωνία σ' αυτό το κολοκράτος στους νόμους στους φραγμούς στις φυλακές και στην μπατσοκρατία τους. Θέλω να κάνω πολλά πάρα πολλά τόσα πολλά που τελικά μερδεύονται δεν κάνουν τίποτα γιατί δεν ξέρω από που να αρχίσω τι να πρωτοκάνω τι να αποτινάξω απ' αυτό το κράτος φυλακή αυτό το κράτος πνίχτη. Νιώθω τεράστιες αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια μου, συχνά ασφυκτώ μου κόβεται η ανάσα απ' όσα βλέπω απ' όσα ξέρω απ' όσα γίνονται σάπια και άδικα. Θέλω να ξετινάξω όσους ενυσιχούν καλύπτουν και αποσωπούν τους χτηνώδεις και εγκληματικούς μηχανισμούς αυτού του κράτους τέρας —αυτού του κράτους Λερναία ύδρα θέλω να το παίξω Ηρακλής να κόψω τα κεφάλια του να μη μπορεί να μας δολοφονεί να μας εξουσιάζει να μας δυναστεύει να αφήσει τον κόσμο ελεύθερο να ζει χωρίς χειροπέδες χωρίς εξοντωτικό ασφυκτικό κλοιό καθααρμάτων γύρω του να ζούμε χωρίς εξουσία.

Ζήτω η Αναρχία
 Λευτεριά στους φυλακισμένους συντρόφους μας.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία
 Νίκος ή Γουλφ από Χαλκίδα.

ΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΥΡΑ
ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ, ΤΟΤΕ ΝΑ
ΤΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΑΥΡΟΚΟΚΚΙΝΑ!!!

1 — Άνεμος «ανανέωσης» πνέει εδώ και λίγους μήνες στα στρατόπεδα του ΕΒΡΟΥ. Με βάση την αλλαγή του στρατηγού (μας έφεραν «σοσιαλιστή») άρχισαν προσπάθειες «εκ των έσω» για τη «βελτίωση της κατάστασης στον στρατό και της επαφής του με τον λαό». Συνομιλίες του στρατηγού με τους οπλίτες, χειραφίες, χαμόγελα, υποσχέσεις για βελτιώσεις, προτροπές για τη δημιουργία επιτροπών στίσης, για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης, για εκδημοκρατισμό, για τη σύμφιση των σχέσεων λαού στρατού. Ο Νέος στρατηγός φαίνεται αποφασισμένος να αλλάξει το πρόσωπο του στρατού. (Τι σόι πασόκος είναι!) Μέχρι και ροκ συγκροτήματα έφερε για την επιτυχία αυτής της προσπάθειας κατά τον εορτασμό της απελευθέρωσης της πόλης από τους «αδίστακτους και αιματόφιλους τούρκους». Και όχι ό,τι λάχει. Τους ΣΩΚΡΑΤΕΣ έφερε ώστε να γεμίσει το δημοτικό Θέατρο με νέους. Η συναδέλφωση λαού — στρατού πρέπει να γίνει πράξη.

Βλέπετε το ΓΕΣ, η κυβέρνηση και η εξουσία γενικά την ξέρουν τη δουλειά τους. Τον τελευταίο καιρό ένα μεγάλο ρεύμα αμφισβήτησης έχει αρχίσει να κλονίζει τις «ιερές αξίες του έθνους» στα νεολαιίστικα στρώματα. Ακόμα και στον ακριτικό και υπο στρατιωτική κατοχή νομό μας (η Αλεξανδρούπολη τον Χειμώνα είναι ένα τεράστιο ΚΑΨΙΜΙ) η αμφισβήτηση αυτή άρχισε να φαίνεται και να γίνεται αισθη-

τή στους στρατιωτικούς κύκλους, (από το δούλεμα στους μεμονωμένους στρατιωτικούς στις διάφορες εθνικές ή θρησκευτικές φιέστες έως και το μαζικό ειρωνικό χειροκρότημα κατά τις απογευματινές παρελάσεις για το κατέβασμα της σημαίας όταν τα αγγίγματα περνούν από ροκ στέκια. Άσε που δεν υπάρχει στρατιώτης εδώ που να πει κάτι το θετικό για το στρατό και ας του έκαναν επί είκοσι χρόνια το κεφάλι καζάνι για να ασπαστεί τις «εθνικές αξίες»).

Προτού λοιπόν πάρει ο στρατός την κάτω βόλτα οριστικά στα μέρη μας, άρχισαν οι κινήσεις για τη δημιουργία ενός φιλελεύθερου και δημοκρατικού προσώπου, ώστε να σταματήσει η αμφισβήτηση που γεννιόταν από τον ολοφάνερο μέχρι τώρα παραλογισμό και την καταπίεση του στρατού. Είναι γνωστή αυτή η τακτική του συστήματος.

Όμως το σύστημα δεν θα είναι πάντα ο νικητής. Και ας βγάξει λόγους ο στρατηγός στις συναυλίες του προσπαθώντας να μεταπείσει, να σώσει τις «αξίες» τους (δημοκρατικές τώρα πλέον).

Ακόμα νιώθουμε εκίνη την άγρια ηδονή από την στιγμή που είδαμε τα πρόσωπά τους να κατσουφιάζουν, να επιζητούν κρυψώνα, όταν αντί για αυτό που περίμεναν από τη συναυλία πήραν αυτό που τους άξιζε. Κοροϊδίες, ειρωνικά βλέμματα, «τυχαία» σκουνητήματα, μαζικό γιουχαίσμα. Αν δεν είμασταν σίγουροι ότι αυτοί οι πληρωμένοι φονιάδες έχουν χάσει κάθε αίσθημα, θα λέγαμε ότι ήταν έτοιμοι να κλάψουν. Θα το θυμούνται αυτό το ρεζιλίκι.

Καλά να είναι οι άνθρωποι (για να τους

χαλάσουμε εμείς), διασκεδάσαμε με τα χάλια τους!!!

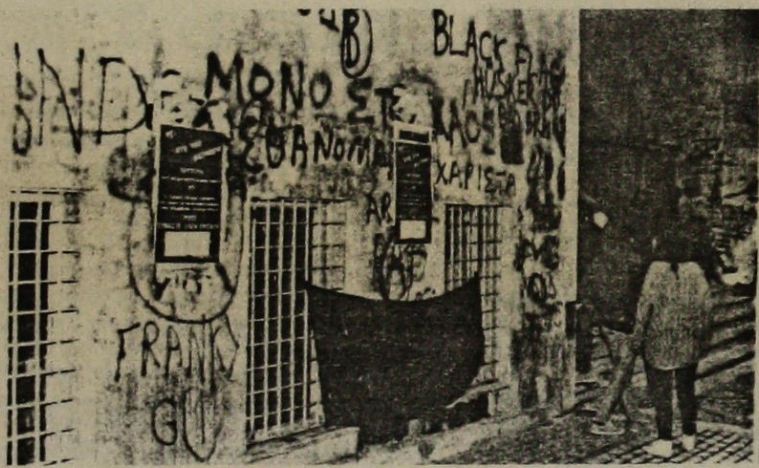
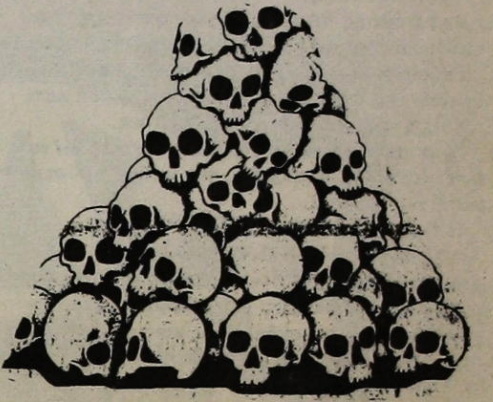
2 — Εδώ και αρκετό καιρό ο Δήμος της πόλης μας άρχισε να αναπλάθει τα δυο πάρκα που έχουμε. Μια ανάπλαση που δεν θα ήταν καθόλου άσχημη αφού με τα κιόσκια τα καθίσματα τις κούνιες κ.τ.λ. που τοποθέτησε χωρίς μάλιστα το φρικτό τετραγωνισμό των παρτεριών και το πολύ μετόν που βλέπουμε σε άλλα πάρκα, τα πάρκα θα γίνονταν πιο λειτουργικά και προσιτά, στον κόσμο και κυρίως στις ...νυχτερινές διεργασίες. Και φυσικά εννοούμε τα ερωτικά παιχνίδια καθώς και τα διάφορα ξεσπάσματα όταν χιλιοκαταπιεσμένοι από την καταναλωτική τυποποιημένη διασκέδαση βρίσκουμε διέξοδο στο σκοτεινό πάρκο με μύρες και κιθάρες.

Όμως ενώ όλα γίνονταν όμορφα και η άνοιξη μας βρήκε μέσα σ' αυτά, έγινε το προβλεπόμενο: Μια μέρα είδαμε τα πάρκα αγνώριστα: Φωτισμένα. Δεκάδες φωτα και προβολείς. Τόσο φως που και η πιο σκοτεινή νύχτα έμοιαζε με λαμπρή, Εθνική φιέστα ή το ελάχιστο με σούπερ μάρκετ. Ούτε μια σκοτεινή γωνιά δεν απέμεινε. Τα πάντα υπο το φως και την παρακολούθηση τυχαίων περαστικών και όχι. Οτιδήποτε γινόταν μέσα ήταν υπό έλεγχο και φυσικά υπο κοινωνική καταστολή. Η νέκρωση των πάρκων ήρθε αμέσως.

Αλλά η πρόκληση αυτή του κράτους δεν έμεινε αναπάντητη. Ο κόσμος φαίνεται αποφασισμένος να ξαναγυρίσει στα πάρκα. Από την πρώτη κιόλας μέρα άρχισε ο ...κλεφτοπόλεμος!! Στην αρχή (νεολαίοι)

και μετά τα εξαγριωμένα ζευγάρια, μόλις ήταν σίγουροι ότι δεν τους έβλεπε κανείς ...«επιτίθοντο» (!!!) στα φώτα. Δύσκολη δουλειά βέβαια με τόσο φως αλλά και με το συνθετικό πλαστικό να είναι σχεδόν άθραυστο, όμως τα πρώτα αποτελέσματα άρχισαν να φαίνονται (ή καλύτερα να μη φαίνονται!!!). Μέχρι τώρα έχει καταστραφεί το 30% του φωτισμού...

3 — Οι ΚΝΙΤΕΣ ανέλαβαν να σβήνουν χωρίς συγχρόνως να γράφουν από πάνω (...) τα αναρχικού-ανατρεπτικού περιεχομένου συνθήματα στους τοίχους της πόλης μας. Θερμά ευχαριστήρια και συγχαρητήρια εκ μέρους της τοπικής ΕΠΕΝ, της νομαρχιακής επιτροπής ΠΑΣΟΚ, της ΟΝΝΕΔ, των οργάνων ασφαλείας και λοιπών χαφιέδων. Έτσι αποδεικνύεται ότι δίκαια έχει θέση στο κοινοβούλιο και τους υπόλοιπους «δημοκρατικούς Θεσμούς».

ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΥ — ΜΠΟΥΚΕΤΣΙΔΗΣ — ΚΩΤΣΟΥ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Η τρομοκρατία του κράτους ενάντια σε ανατρεπτικές ιδέες και ταυτόχρονα σε πρόσωπα που αγωνίζονται να τις πραγματώσουν εκσυγχρονίζεται σύμφωνα με την πρόθεσή του να ελέγξει και να κυριαρχήσει ολοκληρωτικά μέσα στις ζωές μας. Δε φτάνουν οι «επιχειρήσεις αρετής» (Εξάρχεια) οι δολοφονίες (Καλτεζάς, Μαυροειδής) και οι ξυλοδαρμοί από τα ΜΑΤ - ΜΕΑ, η καταστολή του εργατικού κινήματος με αντεργατικούς νόμους, οι επιστρατεύσεις των απεργών, ο εκσυγχρονισμός του φακελώματος με το ΕΚΑΜ, τώρα και μια άλλη μέθοδος — αυτής της σκευωρίας — έρχεται να συμπληρώσει τον κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους.

Μετά τις γελοίες κατηγορίες ενάντια στην Κ. Ιατροπούλου, τον Μπουκετσίδα και την Κώτσου που έπεσαν στο κενό, η σκηνοθεσία των αδικημάτων που δημιουργήσε το κράτος ενάντια στον αγωνιστή Δαυίδ Κωνσταντίνου — γνωστό για τη δράση του ενάντια στο κράτος και στην ταξική κοινωνία — μας αποκαλύπτει τη διάθεση του κράτους να εξουδετερώσει κάθε αντίσταση.

Είναι συνηθισμένη τακτική της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών των προηγμένων καπιταλιστικών χωρών να διώκουν αγωνιστές με προκατασκευασμένες από τους ίδιους κατηγορίες, (τοποθέτηση ναρκωτικών ή όπλων σε σπίτια και οχήματα κ.λ.π.). Η εισαγωγή αυτής της μεθόδου στη χώρα μας έγινε με τη σκευωρία ενάντια στην Ιατροπούλου. Στην περίπτωση εκείνη η απειρία της ΕΛ.ΑΣ. σχετικά με το νέο αυτό «τρόπο» καταστολής και η προχειρότητα της εφαρμογής του, τους οδήγησε σε αντιφάσεις οι οποίες έκαναν δυνατή την αποκάλυψη της βρώμικης προβοκάτσιας. Στην τωρινή περίπτωση με μια πιο προσεχτική οργάνωση της σκευωρίας κατάφεραν να την κάνουν να φαντάζει αληθινή. Το γεγονός αυτό καθιστά το ξεσκεπάσμα των στημένων κατηγοριών πιο δύσκολο, εξασφαλίζοντας την επιτυχία ανάλογων επιχειρήσεων στο μέλλον.

Πολίτες ας ξεφύγουμε από την παθητικότητα και τον εφησυχασμό και ας ενεργοποιηθούμε ενάντια στην προσπάθεια του κράτους να καταστείλει κάθε φωνή και δραστηριότητα που ξεφεύγει από την κυρίαρχη ιδεολογία, και να επιβάλει τον ολοκληρωτικό έλεγχο του στην κοινωνία και ειδικότερα στο πιο ριζοσπαστικό και επαναστατικό κίνημα που έχει να επιδείξει η ιστορία και η σύγχρονη κοινωνία, το κίνημα του Αναρχισμού.

— ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΑΣ

— ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ Κ. ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΡΙΤΗ 28/4 7.00 Μ.Μ.

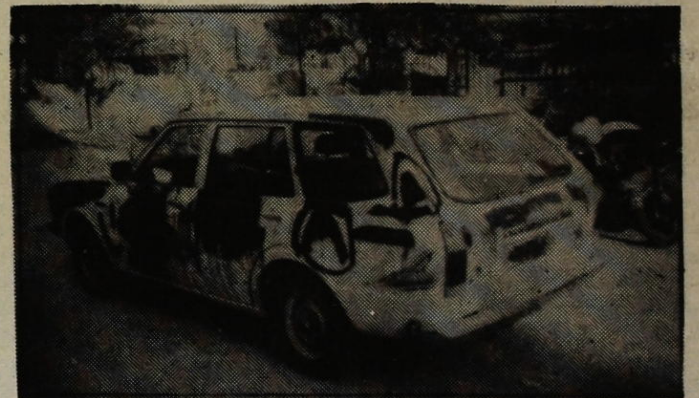
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Διαμαρτυρόμενοι για τη σύλληψη των αναρχικών αδελφών Δαυίδ και Αποστόλη Κωνσταντίνου, αναρχικοί της Λάρισας πραγματοποίησαν χθες σιωπηρή συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο στενό του Δικαστικού Μεγάρου όπου και ανάρτησαν πανώ.

Σε ανακοίνωσή τους οι αναρχικοί τονίζουν πως πρόκειται για μιά νέα σκευωρία του κράτους που προσπαθεί να χτυπήσει τους αγωνιστές της λαϊκής επανάστασης.

Καλούν επίσης το λαό της Λάρισας να ξεφύγει από τον εφησυχασμό και να αντισταθεί στο κράτος που προσπαθεί να καταστείλει κάθε φωνή ενάντια στην κυρίαρχη ιδεολογία.

ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΑΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Σ' αυτή την άθλια κατάσταση (φωτογραφία), κατόντησαν άγνωστοι, το αυτοκίνητο του κ. Ι.Δ. Αναστασάκη, Λυκαόρχη και συνεργάτη των «Χ.Ν.». Με μπογιάδες και άλλες χημικές ουσίες κατέστρεψαν, στην κυριολεξία, τις εξωτερικές επιφάνειες του αυτοκινήτου του. Ένας πολίτης, που τους νόμους και το κράτος σέβεται, θύμα της μανίας ελάχιστων ανθρώπων που στο σκοτάδι δρουν και κρύβονται. Ένα ακόμη ανησυχητικό μήνυμα μέσα στη μικρή, σχετικά, χανιώτικη κοινωνία, όπου η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών έχει αρχίσει να χάνει τον ύπνο της από τη δράση των ολίγων (διαρρήκτες, θιαστές, καταστροφείς και άλλοι).

Το αυτοκίνητο, όταν δέχτηκε την... επίθεση (γύρω στα μεσάνυχτα της Δευτέρας προς την Τρίτη), των αγνώστων, ήταν σταθμευμένο έξω από το σπίτι του κ. Αναστασάκη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ—ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Συνάδελφοι, συναδέλφισσες πριν λίγες μέρες συνέβηκε ένα γεγονός που δείχνει πραγματικά ποια είναι η εξουσία και πως αντιμετωπίζει αυτούς που οργανωμένα προσπαθούν να αντισταθούν. Ένας μικροπομπός τοποθετημένος κρυφά μέσα σε γραφεία εφημερίδας (ΔΟΚΙΜΗ), παρακολουθούσε από καιρό τα πάντα όσα γινόντουσαν μέσα εκεί. Ανακαλύφθηκε τυχαία από τους ανθρώπους που εργαζόταν στην εφημερίδα, δημοσιεύτηκε «αθόρυβα» και όχι σε όλες τις εφημερίδες και γενικά το θέμα δεν πήρε την έκταση που έπρεπε να πάρει. Ίσως το πιο πιθανό γιατί η εφημερίδα δεν ανήκει σε κανένα κόμμα, δεν έχει πλάτες, και εκφράζει αντιλήψεις απαγορευμένες και επικίνδυνες για τον κάθε εξουσιαστή — κεφαλαιοκράτη και τους λακέδες του. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δηλώνει ότι δεν έχει ανάμειξη καμμία αρμόδια υπηρεσία, φαίνεται ότι ο πομπός μπήκε μόνος του..... Είναι δικαίωμα κάθε πολίτη να εκφράζει και να προπαγανδίζει ελεύθερα τις ιδέες του. Καταδικάζουμε κάθε προσπάθεια από οποιονδήποτε εξουσιαστή που αποβλέπει στην τρομοκρατία και περιθωριοποίηση ανθρώπων που αγωνίζονται για μια άλλη μορφή κοινωνίας.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΣΕ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ

στους απεργούς πείνας Δ. και Τ. Κωνσταντίνου που συνελήφθησαν, όχι για τους λόγους που επικαλείται το κράτος και η αστυνομία του, αλλά για τις ιδέες τους και την πολιτική και κοινωνική τους δράση.

Μια ακόμα μεθοδευμένη σκευωρία του κράτους ενάντια στην αγωνίστρια δικηγόρο Κ.Ιατροπούλου παίρνει καινούριες διαστάσεις, μετά το ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε εναντίον της. Εμείς οι δάσκαλοι απαιτούμε την απελευθέρωσή τους, και υποσχόμαστε ότι θα συμπαρασταθούμε με κάθε τρόπο και μέσο στον κοινό αγώνα μας.

**ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΨΟΥΝ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝΟΙ**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΟΜΑΔΑ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

Απογραφή 1987 στη Δυτ. Γερμανία

Αρχίζοντας από τα μέσα του Μάη, θα γίνει μια καινούργια προσπάθεια απογραφής του πληθυσμού στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Δυτικό Βερολίνο.

Η απογραφή δεν είναι απλά μια καταμέτρηση, αλλά περιλαμβάνει και ερωτήσεις που στοχεύουν στη δημιουργία μιας σύνθετης και λεπτομερούς χαρτογράφησης κοινωνικών δομών, τρόπων ζωής, μόρφωσης, στη δημιουργία εν ολίγοις του διαφανούς» και συνεπώς απόλυτα ελεγχόμενου πολίτη. Οι απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο είναι υποχρεωτικές και η άρνηση επιφέρει ποινικές κυρώσεις.

Ένα ερωτηματολόγιο σε τέτοιο κλίμακα, θα δώσει τη δυνατότητα στους κυβερνώντες να αναγνωρίζουν και να καταπνίγουν κάθε αντίσταση των ανθρώπων στα αρχικά της ακόμα στάδια, ενώ οι ρίζες του βρίσκονται πίσω, στην εποχή του ναζισμού.

Με την άνοδο των χιτλερικών στην εξουσία το 1933, άρχισε και η χρυσή εποχή των γερμανικών στατιστικών. Οι ναζιστές χρειάζονταν αξιόπιστα δεδομένα, ώστε να προετοιμάσουν κατάλληλα τα σχέδιά τους.

Η πρώτη έρευνα σε μεγάλη κλίμακα ήταν η απογραφή της 16 Ιούνη του 1933, που ήταν βασισμένη σε μια «λίστα νοικοκυριών» (Haushaltungsliste), έναν πρόδρομο του σημερινού «καταλόγου διαμονής» (melderegistr). Στόχος της απογραφής του '33 ήταν: προσδιορισμός των γεννήσεων που θα γίνουν από τις «βιολογικά αξιοποιήσιμες γυναίκες», επιβεβαίωση του πραγματικού αριθμού των ανέργων, ώστε να σχεδιαστεί η χρησιμοποίησή τους π.χ. σε περίπτωση πολέμου, απόκτηση των βασικών στοιχείων για τον ειδικό φάκελλο, που λειτούργησε από το 1934, για τους Εβραίους, τους τσιγγάνους και τα «αντικοινωνικά στοιχεία».

Το 1935 έγινε υποχρεωτική η κατοχή του «βιβλίου εργασίας» (arbeitsbuch), όπου υπήρχε ο κατάλογος των εργασιών που απασχολήθηκε ο εργαζόμενος. Από τότε, μόνο εργαζόμενοι που είχαν τέτοιο βιβλίο προσλαμβάνονταν, κι ένα αντίγραφο του βρισκόταν στα κέντρα εύρεσης εργασίας, με αποτέλεσμα τη πλήρη καταγραφή της κατανομής εργασίας.

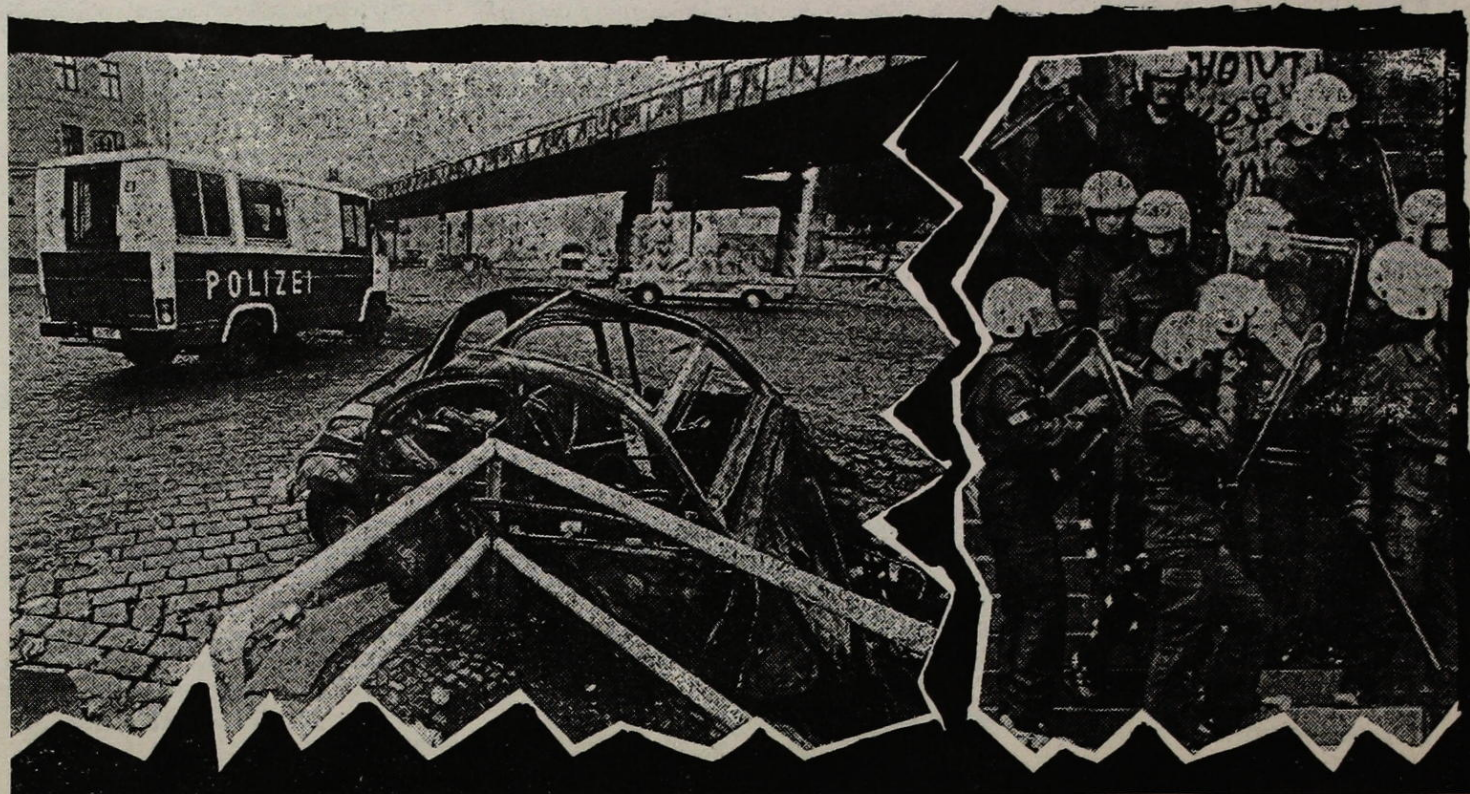
Το 1938 μπήκε σε ισχύ ο νόμος για την καταγραφή της διαμονής (reichsmeldegeseztz), που υποχρεώνει κάθε πολίτη να δηλώνει αμέσως στην αστυνομία την αλλαγή κατοικίας, και που ισχύει μέχρι σήμερα.

Μέχρι την επόμενη απογραφή του 1939, ήδη όλοι ο πληθυσμός του «ράιχ» είχε καταγραφεί καρτελοποιηθεί το προσωπικό του γραφείου στατιστικών είχε διπλασιαστεί. Η απογραφή του 1939 περιλάμβανε ερωτήσεις για τη μόρφωση, τη στρατιωτική υπηρεσία, την υπηρεσία εργασίας (υπηρεσία ανάλογη της στρατιωτικής, που ήταν υποχρεωτική και όπου δε μπορούσε κάποιος να επιλέξει που θα εργαστεί), ερωτήσεις για την καταγωγή, που στόχευαν στη συλλογή των απαραίτητων πληροφοριών για την καταγραφή των Εβραίων και τον υπολογισμό των θέσεων εργασίας που θα απελευθερώνονταν με την εξόντωσή τους.

Με την έναρξη του πολέμου, είχαν καταγραφεί όσοι ήταν στις λίστες υποχρεωτικής εργασίας, είχε σχηματιστεί γραφείο αναφοράς του μηχανολογικού εξοπλισμού (amt für maschinelles bericht swesen) με στόχο τη βελτίωση της παραγωγής. Αυτό το γραφείο είχε στη διάθεση του τα πιο εξελιγμένα τεχνολογικά μέσα, που του διέθετε η IBM με συμβόλαιο ενοικίασης. Από το 1942 η IBM μέσω Άμστερνταμ, προώθησε την βελτίωση των συστημάτων πληροφοριών των ναζιστών.

Τελευταίο σχέδιο των ναζιστών, που μόνο το τέλος του πολέμου σταμάτησε την εφαρμογή του ήταν η εισαγωγή ενός ατομικού αριθμού για κάθε πολίτη (ο σημερινός ελληνικός Ε.Κ.Α.Μ.).

Μετά το τέλος του πολέμου, η φασιστική παράδοση καταγραφής και ελέγχου

του πληθυσμού συνεχίστηκε ασταμάτητα μέχρι σήμερα. Ενώ ήδη είχαν γίνει τα βασικά και σημαντικότερα βήματα για το φακέλωμα, προστέθηκαν και νέα στοιχεία για να το ολοκληρώσουν. Ένα απ' αυτά ήταν η υποχρεωτική κατοχή ενός πρόσθετου ντοκουμέντου αναγνώρισης (personalausweis), που περιλαμβάνει την διαμονή, και που είναι απαραίτητο για το νοίκιασμα ενός σπιτιού, για το άνοιγμα ενός τραπεζιτικού λογαριασμού.

Από την εποχή της ακμής του φοιτητικού κινήματος στη δεκαετία του '60, και κατά τη διάρκεια των δραστηριοτήτων της ένοπλης αντίστασης στη δεκαετία του '70, η διάβρωση και οι λειτουργίες της αστυνομίας τροποποιήθηκαν ριζικά. Η ΒΚΑ ομοσπονδιακή εγκληματολογική υπηρεσία, που προηγουμένα είχε περιορισμένα καθήκοντα, επεκτάθηκε για να αποτελέσει τελικά την κεντρική και ανώτατη υπηρεσία ερευνών, και να ενορχηστρώνει σήμερα την καταστολή κάθε είδους αντίστασης, κοινωνικής ή ατομικής αμφισβήτησης. Ο στόχος της: με τη μελέτη της κοινωνικής δυναμικής να μπορέσει να σχεδιάσει πολιτικά και αστυνομικά πλάνα που θα επιτρέψουν στο κράτος να δρα και να επεμβαίνει πρώτο αντί να αντιδρά απλώς στις κινήσεις της κοινωνίας ώστε να μπορεί να προβλέψει και να αποτρέψει κάθε είδους κοινωνική αντίδραση πριν ακόμα από τη γέννησή της. Ο πρώην αρχηγός της ΒΚΑ, Herold, είχε δηλώσει «Θεωρώ ότι κύριος στόχος της υπηρεσίας είναι να μπορέσει μέσω των ερευνών να διαπεράσει όλο το τεράστιο πληροφοριακό υλικό πάνω σε κάθε είδους παρεκκλίνοσα συμπεριφορά, που έχει ήδη συγκεντρωθεί».

Κυριολεκτικά κάθε πολίτης είναι κάπου καταγεγραμμένος και έτσι βρίσκεται στη διάθεση των κατασταλτικών μηχανισμών. Τα στατιστικά γραφεία καθώς και οι ιδιωτικές και κρατικές τράπεζες πληροφοριών τροφοδοτούν με στοιχεία τη ΒΚΑ και τις μυστικές υπηρεσίες πληροφοριών.

Η πρόσβαση των υπηρεσιών σε στοιχεία για τους πολίτες είναι δυνατή: στη τράπεζα πληροφοριών για τις συντάξεις (42 εκατομμύρια δεδομένα), στο ομοσπονδιακό γραφείο καταγραφής ιδιωτικών μέσων μεταφοράς (25 εκατομμύρια δεδομένα), στο κεντρικό γραφείο καταγραφής αλλοδαπών (5 εκατομμύρια), σε 11 ειδικές τράπεζες πληροφοριών της αστυνομίας, και 3 των υπηρεσιών ασφαλείας, γραφεία διαμονής καταλόγους προσωπικού των επιχειρήσεων, δημόσιες υπηρεσίες για την υγεία κ.λ.π. Όλα αυτά τα στοιχεία είναι δύσκολο να συσχετισθούν, ενώ ταυτόχρονα δεν υπάρχει ακόμα ενοποιημένο σύστημα πρόσβασης στις πληροφορίες. Αυτό το πρόβλημα επιχειρούν να λύσουν βάζοντας σε ισχύ ενεργοποιώντας τους νόμους για

τη δημόσια ασφάλεια: α) νόμους για ατομική ταυτότητα σε σχήμα κάρτας με μαγνητική ταινία αναγνώσιμη από κατάλληλο τερματικό, που υπάρχει σε κάθε περιπολικό και κάθε συνοριακό φυλάκιο ελέγχου. Αυτό σημαίνει ότι μέσα σε 3 δευτερόλεπτα έχουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν κάθε πληροφορία για τον κάτοχο της ταυτότητας, ενώ απ' την άλλη μεριά αφού καταγράψουν τον χρόνο και τόπο της εξακρίβωσης να φτιάξουν διάγραμμα μετακινήσεων για τον κάθε πολίτη. β) Ο νόμος για το «δίκτυο ερευνών για εγκληματίες» (schleppnetz fahndung) νομιμοποιεί τα διαγράμματα μετακινήσεων που προαναφέρθηκε. γ) Νόμος που διευκολύνει την πρόσβαση της αστυνομίας στην κεντρική τράπεζα πληροφοριών για τους ιδιοκτήτες αυτοκινήτων και μηχανών.

Επιπλέον, σχεδιάζονται και νόμοι που θα επισημοποιούν τη συνεργασία αστυνομίας και κρατικών υπηρεσιών πληροφοριών. Αυτή η συνεργασία ήταν απαγορευμένη από το σύνταγμα της Δ. Γερμανίας, για να αποφευχθεί η δημιουργία μιας νέας Γκεστάπο. Η Γκεστάπο, μυστική κρατική αστυνομία, ήταν παρακλάδι — υποδιαίρεση των υπηρεσιών πληροφοριών που συγκεντρώνει ορισμένα από τα στοιχεία της μέσω της κανονικής αστυνομίας και διέθετε και αστυνομικές δικαιοδοσίες, π.χ. τη δυνατότητα σύλληψης. Παρ' όλη τη συνταγματική απαγόρευση η συνεργασία μυστικών υπηρεσιών και αστυνομίας γινόταν όλα αυτά τα χρόνια κρυφά, ενώ τώρα πρόκειται να διευκολυνθεί με νόμο.

Η σημερινή απογραφή έρχεται να βοηθήσει στο συσχετισμό των υπαρχόντων πληροφοριών και στη συγκέντρωση καινούργιων, με τελικό στόχο την καταστολή κάθε αντίστασης στην κοινωνία. Η τελευταία απογραφή του 1983, αποτράπηκε από την πλατειά αντίσταση του λαού και την προφανή αντισυνταγματικότητά της, ενώ σήμερα έχουν προηγηθεί κατάλληλοι νόμοι, που προετοιμάζουν το έδαφος. Τα πορίσματα από την απογραφή (για την εργασία, τη ζωή, τη μόρφωση κ.λ.π.) θα συστηματοποιηθούν ανά μπλοκ περιοχών, θα δοθούν ταυτόχρονα και στις βιομηχανίες — που έτσι θα πάρουν στοιχεία για την κατάσταση των καταναλωτών αποφεύγοντας τις δαπανηρές σφυγμομετρήσεις —, θα τελειοποιηθούν τους καταλόγους διαμονής, θα χρησιμοποιηθούν από την αστυνομία για να σχεδιασθούν οι λεγόμενοι «άτλαντες εγκληματικότητας».

Τον τελευταίο καιρό γίνονται τεράστιες προπαγανδιστικές προσπάθειες για να πεισθούν οι πολίτες ότι τα στοιχεία της απογραφής είναι ασφαλισμένα από κάθε είδους παραβίαση και κακή χρήση αφήνοντας καταμέρος την παράνομη πρόσβαση και χρήση των πληροφοριών — που με την

πρόοδο της τεχνολογικής εξέλιξης είναι δύσκολο ακόμα και να ανακαλυφθεί — η νόμιμη πρόσβαση και χρήση των στοιχείων είναι ο κύριος κίνδυνος. Η υποτιθέμενη ανωνυμία της απογραφής, που επίσης προπαγανδίζεται ιδιαίτερα, έχει αποδειχτεί από ειδικούς των κομπιούτερ ότι είναι ένα ψέμμα, καθώς με σχετικά απλά προγράμματα τα στοιχεία μπορούν άμεσα να συσχετιστούν με τους πολίτες που απογράφονται. Ακόμα, η επίσημη δικαιολογία ότι τα στοιχεία από την απογραφή απογραφής θα χρησιμοποιηθούν προς όφελος των πολιτών δεν είναι διόλου πειστική, δεδομένου ότι όλες οι απογραφές, οι στατιστικές, οι καταγραφές έχουν βοηθήσει το κράτος και το κεφάλαιο να ισχυροποιήσουν την κυριαρχία τους και κατά συνέπεια έχουν έρθει σε πλήρη αντίθεση με τα συμφέροντα των πολιτών.

Η αντίσταση στην απογραφή κλιμακώνεται και απλώνεται σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού. Έχουν συσταθεί πρωτοβουλίες για να προωθήσουν την ιδέα του μοιρασμού, ώστε αντί να συμπληρώνονται τα έντυπα της απογραφής να συγκεντρώνονται σε εναλλακτικά κέντρα, απ' όπου το μοιρασμό μπορεί να δημοσιοποιηθεί και να αποτύχει πρακτικά και πολιτικά η απογραφή. Το αδύνατο σημείο των κρατιστών είναι ότι για να φέρουν σε πέρας αυτό το σχέδιό τους χρειάζονται τη συνεργασία των πολιτών. Ήδη, έχουν μεγάλα προβλήματα στο να εξασφαλίσουν τον απαραίτητο αριθμό καταμετρητών για να διεξαχθεί η απογραφή. Φυσικά, προσπαθούν να ποινικοποιήσουν την αντίσταση, εντείνοντας την προπαγάνδα, κάνοντας έκκληση στη νομιμοφροσύνη και την εμπιστοσύνη των πολιτών στο κράτος. Όπως φαίνεται, όμως, αυτή την εμπιστοσύνη στην οποία κάνουν έκκληση την έχουν χάσει πολλοί Γερμανοί.

Κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Πάπα στη Γερμανία, την 1 Μάη, κάηκε στην Κολωνία η καθολική εκκλησία St Brictius και στους τοίχους της είχε γραφτεί το σύνθημα.

«Μας αρέσουν οι εκκλησίες, όταν καίγονται». Επίσης στην Κολωνία έγινε διαδήλωση 1.000 ατόμων με σύνθημα «Στείλτε τον πάπα στην κόλαση», όπου μερικοί διαδηλωτές ήταν γυμνοί και φορούσαν μόνο μάσκες.

Ενώ οι σοσιαλδημοκράτες, οι κομμουνιστές και οι σοσιαλιστές ενώθηκαν για τον κοινό γιορτασμό της Πρωτομαγιάς, αναρχικοί και οι καταληψίες συγκεντρώθηκαν σε μια πλατεία του Κέντρου της Κοπεγχάγης για διαδήλωση που είχε καλέσει η αναρχο-συνδικαλιστική Α.Σ.Ο. Το κίνημα των καταληψιών, ΒΖ, οργάνωσε προσυγκέντρωση και πορεία από την κατάληψη στο Sorte Hest. Αυτή η διαδήλωση δεν είχε κοινοποιηθεί στην αστυνομία, που προσπάθησε να τη σταματήσει, καθώς κατέβαινε τη Strøget (δρόμος στην αγορά του Κέντρου της Κοπεγχάγης) που βγάζει στην πλατεία όπου ήταν η «νόμιμη» κεντρική εκδήλωση. Οι καταληψίες κατέβηκαν από κάποιο άλλο δρόμο, σπάζοντας τις τζαμπίες μιας τράπεζας.

Όταν έφτασαν στην πλατεία, συγκρούστηκαν με τους αστυνομικούς που τους περίμεναν, πανετομοί. Οι καταληψίες κέρδισαν τον πρώτο γύρο. Αλλά, ενώ τα πνεύματα ησύχαζαν, οι αστυνομικοί ανασυγκροτήθηκαν «για να αποκταστήσουν τη δημόσια τάξη». Η πλατεία περικυκλώθηκε και οι γύρω δρόμοι αποκλείστηκαν. Μετά το κάπνισο δυο σηαίων της SHELL, οι αστυνομικοί επιτέθηκαν στον κόσμο με γκλομπς, που τους αντιμετώπιζες με τούβλα, μπουκάλια και διάφορα άλλα.

Αν και βοηθήσαν και οι γύρω παρευρισκόμενοι ρίχνοντας άδεια μπουκάλια μπύρας, οι αστυνομικές δυνάμεις ήταν ισχυρότερες.

Οι μπάτσοι χτύπησαν διαδηλωτές, παραστικούς, γυναίκες παιδιά, ακόμη και μια μητέρα με το μωρό της που βρέθηκαν στο δρόμο των μπάτσων. Είναι περιττό να μιλήσουμε για την κτηνωδία τους. Για παράδειγμα μόνο, ένα άτομο συνελήφθη, ενώ κείτονταν στο έδαφος, χτυπημένος στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Ένα άτομο μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο, 19 συνελήφθησαν και 2 κατηγορήθηκαν, αργότερα, για «διατάραξη της δημόσιας τάξης»!! Οι συλλήψεις ήταν τελείως αυθαίρετες.

Οι εναπομείναντες διαδηλωτές (οι περισσότεροι έφυγαν πανικόβλητοι) αρνήθηκαν ν' ακολουθήσουν τη διαδρομή της πορείας που πρότεινε γραπτά η αστυνομία! Αλλά, αν και βέβαια, κατάφεραν να διαλύσουν τη διαδήλωση μας, οι μάτσοι δε μπόρεσαν να εμποδίσουν μικρές ομάδες διαδηλωτών που κατευθύνθηκαν προς το Faelleden (ένα μέρος όπου, από παράδοση, γίνεται ο γιορτασμός της Πρωτομαγιάς) όπου γίνονταν το αναρχικό Πρωτομαγιάτικο φεστιβάλ. Περίπου 2-3 χιλιάδες άτομα συμμετείχαν στο φεστιβάλ, χωρίς να ενοχλήσει η αστυνομία.

Να, λοιπόν, ποιο είναι το πρόσωπο του Δανέζικου Αστυνομικού Κράτους, εν έτει 1987. Η ελευθερία του συνέρχεσθαι καταργείται και εφαρμόζονται οι αυθαίρετες συλλήψεις.

Έχουν περάσει λίγα μόνο χρόνια από τότε που η αστυνομία καταδίωκε τους καταληψίες γιατί αντιστέκονταν στον πολεοδομικό σχεδιασμό του Δημοτικού Συμβουλίου της Πόλης της Κοπεγχάγης που κατεύθυνε ο σοσιαλδημοκράτης δήμαρχος Egon Weidekamp.

Τώρα, που οι καταληψίες έχουν εξελιχτεί σε μια αυτόνομη και ενόπλιον (εξοπλισμένη) ομάδα, που βάζει ακόμα και πολιτικούς στόχους, η αστυνομία έχει αναπτύξει μια θεωρία για τους καταληψίες, κατά την οποία οι καταληψίες είναι καρκίνοι που έχουν το δικαίωμα ν' αφαιρεθούν. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο η Αστυνομία χτύπησε την αναρχική Πρωτομαγιά και πιθανά θα το ξανακάνει.

Έχει αποκαλυφθεί στη διάρκεια της αντίστασης των εξ-οπλισμένων καταληψιών της οδού Ryesgade 58 από τις 15 μέχρι τις 23 Σεπτέμβριο της περασμένης χρο-

νιάς, η αστυνομία της Κοπεγχάγης ζήτησε από το Υπουργείο Άμυνας, στρατιωτική βοήθεια.

Αν και ο συντηρητικός Υπουργός Άμυνας απόρριψε την αίτηση για έμφυχο υλικό εξοπλισμένο με ξιφολόγχες, μια ομάδα στρατολογημένων πολιτών (αγανακτισμένων) προστομαζίζονταν για δράση. Αν δεν βρισκόταν πολιτική λύση, αυτοί θα άνοιγαν το δρόμο για την αστυνομία, μέσα από τα οδοφράγματα των καταληψιών, στους δρόμους που οδηγούν στην κατάληψη της Ryesgade 58. Τώρα έχουν αφήσει τους καταληψίες ήσυχους λόγω της σύγκλισης στο πολιτικό τσίρκο του Δημοτικού Συμβουλίου της Κοπεγχάγης.

Ένας εκπρόσωπος της ένωσης (μισθοφόρων) στρατολογημένων πολιτών έχει δηλώσει πως δεν θέλουν να βοηθούν την αστυνομία σε δημόσιες ταραχές. Σε μερικούς πολιτικούς δεν αρέσει ούτε η ιδέα της χρησιμοποίησης του Δανέζικου στρατού ενάντια σε ομάδες του Δανέζικου πληθυσμού.

Το 7ο Πανκ Φεστιβάλ στο Monody, που διοργανώθηκε στο Aarhus στις 24 — 26 Απρίλη, χτυπήθηκε από την αστυνομία για ένα και μόνο λόγο: Οι μπάτσοι ήθελαν να κάνουν λίγη εξάσκηση!!

Όλη η ιστορία ξεκίνησε από ένα μικρο-επεισόδιο: Κάποιος αναγνωρίστηκε ότι είναι ασφαλίτης κι ένας πάνκης έρριξε ένα μπουκάλι μπίρας κατά πάνω του. Ο μπέ- τσος τον συνέλαβε, αμέσως. Μέσα σε λί- γα λεπτά, κάπου 25 μπάτσοι, με όλο τον εξοπλισμό, εμφανίστηκαν, κινήτησαν τον κόσμο με τα γκλομπς, στους γύρω δρό- μους και διέλυσαν το φεστιβάλ. Μερικοί απ' αυτούς που συμμετείχαν στο φεστι- βάλ, συγκεντρώθηκαν σ' ένα κοντινό πά- ρκο όπου άναψαν μια φωτιά. Ξαφνικά, δέ- χτηκαν την επίθεση μπάτσων και σκυ- λιών. Τώρα, ο κόσμος συγκεντρώθηκε μπροστά από το σπίτι όπου είχε απαγορευ- τεί το φεστιβάλ. Ήταν 150 περίπου άτο- μα απ' όσους συμμετείχαν στο φεστιβάλ. 60 γουρουνία και 20 σκυλιά παρατάχθη- καν απέναντι έτοιμοι για επέμβαση. Οι πάλι χωρίς καμιά προειδοποίηση, οι μπά- τσοι όρμησαν με υψωμένα τα γκλομπς.

Μερικούς πάνκηδες τους δάγκωσαν τα

1 ΜΑΗ 1987, Βερολίνο.

Το πρωί έγινε έρευνα από την αστυνομία σε εναλλακτικό κέντρο, όπου λειτουργούσαν γραφεία προπαγάνδισης ενάντια στην απογραφή και κατασχέθηκε αρκετό έντυπο υλικό.

Διοργανώθηκε πορεία διαμαρτυρίας που θα ξεκινούσε από την πλατεία Lausitzer, της περιοχής Kreuzberg, όπου γινόταν εκείνη την ώρα ανοιχτό φεστιβάλ για το γιορτασμό των 750 χρόνων του Βερολίνου. Οι καθιερωμένες πορείες των σωματείων για την Πρωτομαγιά είχαν τελειώσει και πάνω από 2.000 άνθρωποι βρίσκονταν στην πλατεία για να παρακολουθήσουν τις εκδηλώσεις του φεστιβάλ.

Όταν 100 άτομα επιχειρήσαν να διαδελώσουν κι αστυνομικές δυνάμεις τους επιτέθηκαν με δακρυγόνα και γκλομπ άρχισαν συγκρούσεις καθώς οι διαδηλωτές οπισθοχώρησαν πάλι προς την πλατεία, ενώ στη συνέχεια κατάφεραν να τις απωθήσουν.

Ταυτόχρονα η αστυνομία έκανε επιθεση και από άλλα σημεία της πλατείας, με αποτέλεσμα να γενικευτούν οι συγκρούσεις να υψωθούν τα πρώτα οδοφράγματα από φλεγόμενα αυτοκίνητα. Οι επιθέσεις της αστυνομίας και οι αντεπιθέσεις των διαδηλωτών συνεχίστηκαν, ώσπου οι ειδικές μονάδες εκκένωσαν τη πλατεία χρησιμοποιώντας δακρυγόνα και διαλύοντας το φεστιβάλ.

Σ' αυτό το σημείο οι κατασταλτικές

σκυλιά, άσχημα. Κάποιοι χρειάστηκε να μπουν σε νοσοκομείο. Ένα άτομο που πιάστηκε, χτυπήθηκε μέχρι που έχασε τις αισθήσεις του — και στη συνέχεια αφέθηκε ελεύθερος, πεταμένος στο έδαφος. Σπάστηκαν τα τζάμια ενός αυτοκινήτου κάποιων Γερμανών πάνκηδων, την ώρα που κοιμόνταν μέσα σ' αυτό από ένα φωτογράφο εφημερίδας, οι μπάτσοι κατάσχεσαν το φιλμ.

Η δικαιολόγηση από τη μεριά της αστυνομίας ήταν ότι είχαν γίνει παράπονα από γείτονες κοντά στο φεστιβάλ πανκ, για τη δυνατή μουσική. Στην πραγματικότητα ήταν το πιο ήρεμο απ' όλα τα φεστιβάλ στο Monody. Και οι γείτονες που ήταν μάρτυρες στα επεισόδια έχουν κάνει γραπτές καταθέσεις σε βάρος των μπάτσων, όπου όλοι διαμαρτυρούνται για την αδικαιολόγητη χρήση βίας.

Συνολικά, συλλήφθηκαν 35 άτομα που πρόκειται να ζητήσουν αποζημίωση για παράνομη κατακράτηση.

Η Δανία έχει το παγκόσμιο ρεκόρ στη χρήση της προφυλάκισης. Περίπου το ένα τρίτο των φυλακισμένων είναι κρατούμενοι με προφυλάκιση. Καμιά κατηγορία δεν τους έχει απαγγελθεί. Πάνω από 4.000 άτομα προφυλάκίζονται κάθε χρόνο. Ο ένας στους τέσσερις δεν καταδικάζεται ποτέ. 3 εκατομμύρια κορώνες Δανίας (περίπου 300.000 λίρες) πληρώνονται, σαν αποζημίωση για τις παράνομες συλλήψεις. Ο μέσος χρόνος προφυλάκισης είναι δυο μήνες.

Μέσα στο τελευταίο εξάμηνο, 35 βενζινάδικα της Shell έχουν δεχτεί επίθεση από ένοπλες ομάδες ενάντια στο απαρτχάιντ έχουν σπάσει βιτρίνες, αγωγοί καυσίμων έχουν καταστραφεί, τόνοι πετρελαιοι αχρηστεύτηκαν με ζάχαρη και χρώμα. Οι επιθέσεις έχουν τραβήξει αυτό που το νόμιμο κίνημα ενάντια στο apart-heid, με το «μυθοκοτάρετε τη Shell», ονομάζει: προσοχή των μέσων μαζικής ενημέρωσης.

δυνάμεις έχασαν τελείως τον έλεγχο,
καθώς οι ταραχές πήραν τεράστιες
διαστάσεις.

Στους γύρω δρόμους υψώνονταν όλο και περισσότερα φλεγόμενα οδοφράγματα, το πρώτο σουπερμάρκετ λεηλατήθηκε. Ακολούθησαν κι άλλα καταστήματα. Από ώρα σε ώρα, χιλιάδες άνθρωποι όλων των ηλικιών ξεχύθηκαν στους δρόμους και συγκρούονταν με την αστυνομία, επισκέπτες του φεστιβάλ, περαστικοί, πάνκς, μετανάστες.

Οι πυροσβεστικές σταμάτησαν κάθε προσπάθεια να σβήσουν τις φωτιές σε οδοφράγματα και μαγαζιά, αφού κάηκε ένα όχημα και αχρηστεύθηκαν 16. Στις 11 η ώρα, η αστυνομία αποσύρθηκε εντελώς από την περιοχή.

Οι χιλιάδες που προηγούμενα συγκρούονταν άγρια με τους κρανοφόρους, γιορτάζουν στους δρόμους, παίρνοντας φαγώσιμα και ποτά από ανοιγμένα σούπερμάρκετ. Συνολικά χτυπήθηκαν ή πυρπολήθηκαν 36 μαγαζιά, κύρια σουπερμάρκετ, καθώς κι ένα οπλοπωλείο.

Μερικά καταστήματα κι ένας σταθμός του υπόγειου σιδηρόδρομου καταστράφηκαν εντελώς. Καθώς περνούσε η ώρα, οι άνθρωποι κατέστρεφαν από σήματα της τροχαίας και φανάρια μέχρι τζάμια σπιτιών.

Στις 1 η ώρα τη νύχτα ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις συγκεντρώνονται σε γειτονική συνοικία, φορώντας αυτή τη φορά ατσαλένια κράνη και ενισχυμένες από τανκς, χωρίς, όμως, τελικά να χρησιμοποιηθούν.

Μετά από δυο ώρες εκατοντάδες αστυνομικοί κατέκλυσαν το Kreurberg, αντλίες άρχισαν να σβήνουν τις φωτιές και μπουλντόζες καθάρισαν τους

Καθ' ενώ το κίνημα κατά του apart-χάιντ και η αντιπροσωπεία του Α.Ν.Κ. στη Δα- νία, είναι απασχολημένοι με την καταδί- κλη των ενεργειών σαμποτάζ, από την άλ- λη, αναφέρεται ότι η Winnie Mandela έχει δηλώσει:

Χαιρετίζουμε τις ενέργειες ενάντια στη Shell, στη Δανία (...) Οι άνθρωποι πίσω απ' αυτές είναι αληθινοί φίλοι του αγώνα των μαύρων, ενάντια στους φανατικούς λευκούς υποστηρικτές του apart-χάιντ. «Αν και οι ένοπλες ομάδες δεν έχουν ανάγκη την έγκριση της Winnie Mandela, καταντάει αστέιο να βλέπεις αντιπροσώπους του νομιμοκινήματος κατά του apart-heid να προσπαθούν να «ερμηνεύσουν» τη δήλωση της Mandela.

Η Δανέζικη Shell και οι ενοικιαστές των βενζινάδικων της Shell έχουν χάσει εκατομμύρια κορώνες Δανίας. Μερικοί έμποροι καυσίμων που είναι ιδιοκτήτες βενζινάδικων έχουν στραφεί σε άλλες εταιρείες πετρελαιοειδών φοβούμενοι σαμποτάζ. Η Δανέζικη Shell «λυπάται για την κλιμακώση του αγώνα» ενάντια στην εταιρεία.

Τον τελευταίο χρόνο, 5 άτομα συνελήφθησαν και κρατήθηκαν σε απόλυτη απομόνωση για 11 μέρες με την κατηγορία της πρόκλησης ζημιών από πρόθεση. Στους δυο, έχει επιβληθεί πρόστιμο 7.000 λίρες και 8.500 λίρες περίπου.

Εκτός από αυτούς τους 5, κανένας άλλος δεν έχει συλληφθεί «επ' αυτοφώρω».

Στις 30 Απρίλη, την προηγούμενη της Πρωτομαγιάς, ένα βενζινάδικο της Shell στα περίχωρα της Κοπεγχάγης καταστράφηκε σχεδόν ολόκληρο, μετά από επίθεση εμπρησμού.

Οι υπόγειες δεξαμενές πετρελαίου γεμίστηκαν με ζάχαρη. Κυκλοφορούν φήμες ότι η αιτία για την επίθεση της αστυνομίας στην Πρωτομαγιάτικη διαδήλωση των Αναρχικών, στην Κοπεγχάγη ήταν ο φόβος επίθεσης στα κεντρικά γραφεία της Shell στην Κοπεγχάγη.

(Πηγή: Πληροφοριακό Δελτίο της Αναρχικής Ομοσπονδίας Δανίας).

δρόμους από τα οδοφράγματα, χωρίς αυτή τη φορά να συναντήσουν μεγάλη αντίσταση, καθώς ο περισσότερος κόσμος είχε αποσυρθεί. Στις 6 το πρωί, όλα ήταν ήσυχα. Εκατοντάδες άνθρωποι και 193 αστυνομικοί τραυματίστηκαν. Έγιναν περίπου 50 συλλήψεις και παραπέμφθηκαν στον εισαγγελέα 26, ενώ οι υπόλοιποι απελευθερώθηκαν. Οι ζημιές υπολογίστηκαν ανάμεσα στα 15 με 20 εκατομμύρια μάρκα. Επί πολλές μέρες πάνω από 1.000 αστυνομικοί παρέμειναν στην περιοχή.

28 Μάρτη 1987:

Ο «αυτόνομος πυρήνας Erna Sielka» επιτέθηκε σε κτίρια της Bruckner — Grundban», θυγατρική της εταιρείας Hoch - Tief με αποτέλεσμα να καταστραφεί — τεχνικός εξοπλισμός. Αφέθηκε κείμενο στο οποίο η ενέργεια προσδιοριζόταν σαν αναπυρηνική (ενάντια στο πυρηνικό εργοστάσιο του Wackerdozf) και η ημερομηνία επελέγη για να υπενθυμίσει το πυρηνικό ατύχημα στο Θρη Μάιλ Άϊλαντ των ΗΠΑ στις 28.3.1979. Η εταιρεία Hock-Tief έχει δεχτεί άλλες 2 επιθέσεις την ίδια περίοδο.

● Από το τέλος του Οκτώβρη του '86 είχαν αρχίσει οι βίαιες εξώσεις καταληψιών από σπίτια της οδού Hafenstrasse του Αμβούργου και συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Έτσι στις 23 Μάρτη του '87, μια ομάδα πρώην καταληψιών επιτέθηκε στη βίλλα του δημοτικού συμβούλου των Χριστιανοδημοκρατών (C.D.) Martin Wilhelm, ενώ άγνωστοι μπήκαν στο γραφείο του δικαστικού κλητήρα υπεύθυνου για τις εξώσεις και έριξαν χημικές ουσίες.

Επίσης 25 άτομα κατέλαβαν τον ιδιωτικό ραδιοσταθμό «Ράδιο Αμβούργο» και επέβαλλαν μια εκπομπή — συνέντευξη για τις καταλήψεις της Hafenstrasse και την πολιτική της γερούσιας για τα θέματα υγείας.